Έτος Η'

Τεῦχος 170ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ — Σελίς

«'Αστυνομικὰ Χρονικά»—'Οκτὼ χρόνια εἰρηνικῶν ἀγώνων στὴν ὑπηρεσία τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σ. Πηλοῦ 8238

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

'Αξιωματικοὶ 'Επιτελείων, ὑπὸ 'Αστυν. Δ)ντοῦ Β' κ. Κωνσταντίνου Τουζένη 8253

ΣΟΒΑΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

'Απάτες στὸ ἱπποδρόμιο—Χορήγησις ναρκωτικῶν σὲ ἄλογα (ντοπαρίσματα)... 8259

ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Δακτυλοσκοπία—Ταξινόμησις δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων κατὰ μέθοδον 'Εδ. Χοῦβερ, Διευθυντοῦ 'Ομοσπονδιακῆς 'Αστυνομίας Βορείου 'Αμερικῆς, ὑπὸ 'Αστυνόμου Β' κ. Δημητρίου Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια)..... 8262

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Περίπτωσις αὐτοκτονίας διὰ κυνηγετικοῦ ὅπλου μὲ ἀποδεδειγμένον τὸν μεσολαβήσαντα μηχανισμὸν πρὸς πίεσιν τῆς σκανδάλης, ἐκ τῆς 'Ιατροδικαστικῆς Ὑπηρεσίας 'Αθηνῶν, Διευθυντὴς κ. Δ. Καψάσκης, ὑπὸ 'Ιατροδικαστοῦ κ. Γ. 'Αγιουτάντη 8267

ΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τινὰ περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ αὐτοφώρου ἐγκλήματος, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ. Ντζιώρα 8269

ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Στὸ ἱερὸ τοῦ 'Ασκληπιοῦ τῆς 'Επιδαύρου, ὑπὸ τοῦ Τμηματάρχου τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης, παρὰ τῇ ὑπηρεσίᾳ ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος, κ. 'Ιωάννου Νούσια 8275

'Ιστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν 'Αθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. 'Ιωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 8278

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 8281

ΠΕΝΘΗ

'Ιωάννης Γεωργιάδης..... 8283

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 8284

Σημείωσις: Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τῆς μελέτης: «'Ιστορικὰ τῆς 'Αστυνομίας» θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα 'Αδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40—'Αθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Η.' | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1960 | ΤΕΥΧΟΣ 170ΟΝ

ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

—ΟΚΤΩ ΧΡΟΝΙΑ ΕΙΡΗΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ—

Ὑπὸ **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**, Δοκίμου Ὑπαστυνόμου

Ἰούνιος 1960.

... Σκοτεινιάζει...

... Ἡ ἀπέραντη αὐλαία τοῦ Οὐρανοῦ ἀνοίγει ἀργὰ-ἀργὰ καὶ τὰ πρῶτα μικρούτσικα ἀστεράκια ὑποκλίνονται πάνω στὴ θεόρατη ὀθόνη, ἐνῶ ὁ φεγγαριάτικος προβολέας ἀνάβει ἐκεῖ ψηλὰ στὸν Ὑμηττὸ....

Ἡ γειτονιά μου χάνεται... Τρυπώνει ἀπαλὰ μέσα στὴ σκούρα ἀγκαλιὰ τοῦ δειλινοῦ... βυθίζεται στὸ χάος τῆς πρώτης νύχτας...

Οἱ κῆποι, τὰ δέντρα, τὰ μαγαζιὰ σιγὰ-σιγὰ ἐξαφανίζονται... Οἱ ἄσπροι τοῖχοι, τὰ πράσινα φύλλα, οἱ γυάλινες προθῆκες δέχονται ἐπάνω τους ἀδιάκοπες μαῦρες πινελλιές...

Ἡ σκηνοθεσία δὲν ἔχει χρώματα, δὲν ἔχει σχήματα, δὲν ἔχει ἐξωτερικὰ ντεκόρ... Μονάχα φαντασία ἔχει... Καὶ ὄνειρα... Καὶ ρεμβασμούς...

Ὅλα τριγύρω μοιάζουν σὰν σελίδα παραμυθιοῦ...

... Σκοτεινιάζει...

Ἡ τελευταία πνοὴ τῆς μέρας σβήνει... Σβήνει μαζὶ μὲ κάθε θόρυβο τῆς βιοπάλης...

Ξάφνου σωπαίνουν ὅλα... Οὔτε τιτιβίσματα πουλιῶν, οὔτε καντάδες τζιτζικιῶν, οὔτε μηχανὲς ἐργοστασίων...

Μονάχα τὰ τρελλὰ ξεφωνιτὰ τῶν παιδιῶν ἀντηχοῦν ὁλόγυρα... Καὶ τοῦ μοναδικοῦ λεωφορείου τῆς γραμμῆς τὸ ξεψυχισμένο ἀγγομαχητὸ στὸν ἀνήφορο...

Θαμπό, ξεθωριασμένο κάρτ-ποστὰλ κατάντησεν ἡ γειτονιά μου... Καὶ πάνω του δὲν μπορεῖς νὰ διακρίνῃς τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ σκιές...

...Σκοτεινιάζει...

Καὶ εἶμαι μόνος στὴ φτωχική μου κάμαρα μὲ τὸ μικρό μου παιδὶ στὴν ἀγγαλιά... Πρὶν λίγη ὥρα ἀποκοιμήθηκε στὰ χέρια μου, ἀφοῦ ὅλο τὸ ἀπόγευμα χάλασε τὸν κόσμο μὲ τὴ χαρούμενη φωνούλα του...

Ὦ! Ἡ φωνούλα ἑνὸς μωροῦ!!! Δὲν ὑπάρχει πιὸ γλυκειά, πιὸ ἁρμονικὴ μουσικὴ ἀπὸ αὐτήν!!!

Τώρα κοιμᾶται τὸ ἀγγελούδι μου... Κάνει νάνι στὴν ἀγκαλιά μου... Ἀκούω τὴ ρυθμικὴ ἀναπνοούλα του... Τρυπώνει μὲς στὴν καρδιά μου σὰν ἀεράκι δροσε-

ρό... Τὸ χαϊδεύω... Καὶ κάπου-κάπου τὸ φιλῶ... Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος γιὰ τοῦτο τὸ γλυκὸ πλασματάκι ποὺ ἦρθε νὰ ὁμορφήνῃ τὴ ζωή μου καὶ νὰ τὴν πλημμυρίσῃ ὄνειρα καὶ φῶς!!!

...Ἔξω στὸν κῆπο ὁ μεγάλος μου γυιὸς διηγεῖται στοὺς φίλους του μιὰ ἀπίθανη, ἀστυνομικὴ ἱστορία... Κι' αὐτοὶ τὸν ἀκοῦν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα... Εἶναι ὁ πιὸ «σοφὸς» στὴν συντροφιά τους...

Πόσο εἶμαι περήφανος γιὰ τοῦτο τὸ παιδί, γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του, τὴν ὁμορφιὰ τῆς καρδιᾶς του, τὴν ἀντίληψη καὶ τὴν κρίση του!!!

Τὸ καμαρώνω... Εἶναι ἡ χαρά μου... Καὶ ἡ μεγάλη μου ἀδυναμία...

... Σκοτεινιάζει...

Οἱ ἐργάτες κατηφοριάζουν ἀπ' τὰ γειτονικὰ λατομεῖα... ἡ διπλανὴ ταβερνίτσα ἔβαλε μπροστὰ τὸ πανάρχαιο γραμμόφωνό της... ἐνῷ πιὸ 'κεῖ ὁ ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς ἔχει βγῆ ὅπως κάθε δειλινὸ στὸν τετράγωνο κηπάκο του μὲ τὶς πυζάμες καὶ ποτίζει τὰ λουλούδια του... ἕνας νεαρός, κάπου κοντά μου, παίζει μὲ τὴ φυσαρμόνικά του τὸ «ριφιφί»... μιὰ κοπέλλα στὸ ἄλλο σπίτι μαζεύει τὰ ροῦχα ἀπ' τὴν αὐλή... Οἱ κόττες ἔχουν ἀνέβει στὸ ὑπνοδωμάτιό τους καὶ τὸν ἔχουν πάρει γλυκά...

Φτωχὲς εἰκόνες... Ἁπλές... Συνηθισμένες... Ὅμως ἀντιπροσωπεύουν τὸν πιὸ γερὸ δεσμό μας μὲ τὴ ζωή... Τὴν οἰκογενειακὴ γαλήνη, τὸ πιὸ στερεὸ θεμέλιο στὶς δημοκρατικὲς κοινωνίες.

Ἡ οἰκογενειακὴ ζωή!!! Ὦ! Δὲν εἶναι μιὰ πολύπλοκη θεωρία, ἕνα μεγαλόπρεπο ρητορικὸ κήρυγμα... Εἶναι τὸ χαμόγελο ἑνὸς βρέφους... τὸ παιχνίδι ἑνὸς παιδιοῦ... τὸ στοργικὸ ἀγκάλιασμα μιᾶς γυναίκας ποὺ ἔχει τὸ ὄνομά σου... ἡ ὠχρὴ λάμψη ἑνὸς καντηλιοῦ... τὸ Εἰκόνισμα ἑνὸς γαληνεμένου Χριστούλη, ψηλὰ στὸν τοῖχο... ἡ ἀτέλειωτη, χαριτωμένη φλυαρία ἑνὸς παππού... τὰ παραμύθια τῆς γιαγιᾶς... ἕνας μικρούτσικος κηπάκος... ἕνα φτωχικὸ ἀσβεστωμένο δωμάτιο δίχως βαρειὰ ἐπίπλωση, μία κουζίνα τόση δὰ ποὺ μοσχοβολάει μυρουδιὲς ζεστῶν φαγητῶν... Κι' εἶναι ἀκόμα τὰ λάλημα ἑνὸς πετεινοῦ κάθε ξημέρωμα... τὰ τρελλὰ καμώματα μιᾶς γάτας πάνω στὸν μαντρότοιχο... ὁ χαιρετισμὸς ἑνὸς γείτονα... τὸ καλωσόρισμα ἑνὸς ξενητεμένου... τὰ γλυκόλαλα τροπάρια τῆς λευκῆς ἐκκλησούλας... οἱ χαρούμενες γιορτὲς... Οἱ φιλικὲς συγκεντρώσεις... γνωριμίες, δοκιμασμένες στὸ καμίνι τῆς βιοπάλης...

Ὅλα ἐτοῦτα τὰ ἁπλᾶ, τὰ μηδαμινά, τὰ καθημερινά, τὰ ἀσήμαντα εἶναι τὰ γλυκὰ χρώματα ποὺ φτειάχνουν τὴν μαγευτικὴ ζωγραφιὰ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, τὸ μεγαλύτερο προπύργιο τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος στὴ μανιασμένη καὶ καταστροφικὴ ἄρνηση τοῦ μίσους, τῆς διάλυσης καὶ τῆς σφιγμένης γροθιᾶς...

Λατρεύω μὲ πάθος τὴν οἰκογενειακὴ ζωή... Τὴν πιστεύω μὲ φανατισμό... Εἶναι τὸ ὀξυγόνο ποὺ ἀναπνέω... Κι' αὐτὴ στάθηκεν ἀπόψε ἡ ὅμορφη αἰτία νὰ ξαναβρῶ τὸν παληό μου ἑαυτό, ν' ἀνοίξω τὸ ἡμερολόγιό μου καὶ νὰ κουβεντιάσω μαζί σας φιλικά, ὅπως πρῶτα...

Δὲν εἶναι ἔμπνευση αὐτὸ ποὺ μὲ συγκλονίζει... Δὲν εἶναι οἶστρος λογοτεχνικός. Εἶναι ἀγάπη, εἶναι εὐτυχία, εἶναι χαρὰ... Εἶναι τῆς γυναίκας μου ἡ ἀπέραντη, ἡ συγκινητικὴ ἀφοσίωση, εἶναι τῶν παιδιῶν μου ἡ ἀγάπη ποὺ μὲ μέθυσε καὶ μὲ πλημμύρισε γαλήνη...

Ἔτσι, ἀνοίγοντας τὸ ἡμερολόγιό μου νοιώθω πολλὴ συγκίνηση νὰ χαϊδεύῃ τὴν καρδιά μου ἁπλᾶ σὰν χάδι... Εἶναι ἡ θεία ἀκτινοβολία τῆς πανάρχαιης οἰκογενειακῆς ἑστίας ποὺ μοῦ πῆρε τὸ νοῦ, τὴ φαντασία καὶ τὰ ὄνειρά μου...

Φτωχικὲς εἰκόνες... φτηνές...

Μά, πάντα μὲ τέτοιες φτηνές, ἀνθρώπινες εἰκόνες ἔφτειαχνε τὸν πρόλογό της ἡ στήλη αὐτή... Ἄφηνε ἔτσι ἄλλους «ἁρμοδίους» ἱκανοὺς καὶ πεπειραμένους νὰ καταπιάνωνται μὲ τὰ σοβαρὰ κι' ἀντιμαχόμενα προβλήματα τῆς ζωῆς καὶ τῆς δουλειᾶς μας... Ἐκείνη μονάχα ἔπαιρνε μιὰ κιθαρίτσα, μικρούλα μὰ κουρδισμένη, στεκόνταν

κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς καρδιᾶς καὶ τῶν ὀνείρων σας καὶ τραγουδοῦσε ἥσυχα-ἥσυχα, καὶ συνήθως μέσα στῆς νύχτας τὴ σιγαλιά, πότε τὴ θρησκεία τῆς Ἀγάπης, τῆς Χαρᾶς καὶ τῆς Ἐλπίδας, πότε τὴ γαλανὴ Ἑλληνικὴ Πατρίδα, τὴ χιλιοδοξασμένη καὶ πανέμορφη, κι' ἄλλοτε πάλι τὸν ἀργὸ ρυθμό, τὴ χαριτωμένη ὄψη, τὴν εὐτυχισμένη ὑπόσταση τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας, μὲ τὰ γραφικὰ ἤθη καὶ ἔθιμά της, μὲ τὸ ἁγνό της φιλότιμο, μὲ τὴ σεμνὴ ρωμαλεότητα τῆς ψυχῆς της...

Ὅλο μ' αὐτὰ ἀσχολήθηκεν αὐτὴ ἡ στήλη... Μονάχα μὲ ὅ,τι ἦταν ἀνθρώπινο καὶ καθημερινό... Ἴσως γι' αὐτὸ τὴν συμπαθήσατε... Καὶ ἴσως γι' αὐτὸ κάποτε-κάποτε τῆς λέγατε ὅτι σᾶς συγκίνησε καὶ σᾶς ἔκανε νὰ κλάψετε...

Ἔ! Ἀπόψε, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, δικαιοῦται νὰ ξαναπάρῃ τὴν παιδιάστικη ἀφέλειά της καὶ νὰ σᾶς τραγουδήσῃ τὰ πιὸ ὁμαρφά της τραγούδια... Ἁπλᾶ λόγια νὰ σᾶς πῇ ὅπως παρὰ πάνω... Κι' ὕστερα νὰ σᾶς ἀγκαλιάσῃ ἀπ' τὴ χαρά της... Καὶ νὰ σᾶς φιλίσῃ μάλιστα, ἀφοῦ γιορτάζει...

Τί; Γιατὶ γιορτάζει; Καλὲ δὲν τὸ ξέρετε; Δὲν σᾶς τὸ εἶπα τόσην ὥρα; Ἀφῃρημένος ποὺ εἶμαι... Ὥστε δὲν ξέρετε τὶ γιορτὴ ἔχει ἀπόψε αὐτὸ τὸ περιοδικό;..

Ἔ! Ἀντὶ γιὰ ἄλλο θέμα θὰ σᾶς κουβεντιάσω γι' αὐτό... Ὄχι ἁπλῶς ὑπὸ μορφὴν ἑορταστικῆς ἐπικαιρότητος.. Ἀλλὰ πιὸ πολὺ γιὰ λόγους εὐγνωμοσύνης καὶ ἀναγνωρίσεως ἑνὸς τολμηροῦ καὶ πολυτίμου ἔργου...

Μιὰ στιγμή, λοιπόν, νὰ ξαναβάλω τὸ κοιμισμένο ἀγγελούδι μου στὴν κουνίτσα του, νὰ φωνάξω τὸν Ντῖνο μου γιὰ νὰ διαβάσῃ τὰ αὐριανά του μαθήματα, νὰ ἀνοίξω τὸ ραδιάκι τοῦ κομοδίνου μου σὲ χαμηλὴ ἔνταση, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ σιγαλὴ μουσικὴ ὑπόκρουση, ν' ἀνάψω ἕνα τσιγαράκι, ποὺ τόσο ἀγαπῶ... καὶ ἀμέσως θἀρθῶ κοντά σας, καλοὶ κι' εὐγενικοί μου φίλοι, γιὰ νὰ σᾶς κουβεντιάσω γι' αὐτὸ τὸ ὅμορφο καὶ γαληνεμένο παραμύθι, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πίστη καὶ τὴ δεύτερη θρησκεία μου καὶ ποὺ ἐσεῖς τὸ ἀγαπᾶτε σὰν: περιοδικὸ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ».

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ περιοδικό, ποὺ τώρα κρατᾶτε στὰ χέρια σας, σήμερα γιορτζάει... Γιορτάζει τὰ γενέθλιά του... Γιατὶ σὰν σήμερα γεννήθηκε, πρὶν ὀκτὼ χρόνια... Κι' ἔχουμε, νομίζω, ὑποχρέωση σήμερα νὰ τοῦ ἀφιερώσουμε ὄχι μονάχα τὸ χῶρο ἐτοῦτο, μὰ καὶ ὁλόκληρη τὴν ἀγάπη μας, τὸν κάθε κτύπο τῆς καρδιᾶς μας, μαζὶ μὲ τὶς εὐχές μας...

Δὲν τ' ἀξίζει;

Ἂς φέρουμε λοιπόν, μὲ συγκίνηση στὴ θύμησή μας τὴν γέννησή του, τοὺς γονεῖς του, τὴν ἀνατροφή, τὴν ἱστορία του...

Ἂς ξαναθυμηθοῦμε τὰ πρῶτα δειλά του βήματα... Αὐτὸ ἂς εἶναι τὸ δῶρο μας... Κι' ἂς δοῦμε τί μᾶς προσέφερε, ἂν στάθηκε ἄξιο τῆς ἀποστολῆς του...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1953 | ΤΕΥΧΟΣ 1ον

... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπικεφαλίδα τοῦ πρώτου κεφαλαίου ποὺ ἄρχισε νὰ γράφεται στὴ χρυσῆ βίβλο τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος πρὶν ὀκτὼ χρόνια περίπου...

Τὸ πρῶτο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ!!! Κυκλοφόρησε στὶς ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες σὰν ἐλπιδοφόρα ἔκπληξη, σὰν ἕνα μυρωμένο μελτεμάκι ποὺ μέσα στὴν λάβα τοῦ καλοκαιριοῦ πασχίζει νὰ δροσίσῃ τὰ ἱδρωμένα πρόσωπα...

Ναί! Λάβα καλοκαιριάτικη εἶναι ἡ δουλειά μας... Σωστὸ πυρωμένο καμίνι...

Ἕνας ἀτέλειωτος ἀνηφορικὸς γολγοθᾶς... Καὶ πάντα τὰ πρόσωπά μας εἶναι ἱδρωμένα... Καὶ κάποτε-κάποτε παραπονεμένα, δίχως χαμόγελο... Δουλεύουμε ἀκατάπαυστα... Καὶ δὲν φαίνεται ἡ δουλειά μας... Δὲν μπορεῖ τὸ κοινὸ νὰ νοιώσῃ τοὺς παλμοὺς καὶ τὴν πίστη μας... Γιὰ τοὺς πιὸ πολλοὺς ἀνθρώπους εἴμαστε μονάχα τὰ «κατηγοροῦντα ὄργανα» τῆς Ποινικῆς Δικονομίας... Οἱ «μηνύοντες», οἱ «γνωστῆς ταυτότητος μάρτυρες», οἱ «συλλαμβάνοντες», οἱ «διῶκτες τοῦ ἐγκλήματος».

Κι' ὅμως... Κάτω ἀπὸ τὴ σιδερένια αὐτὴ πανοπλία μας τῶν νόμων καὶ τῶν διατάξεων ὑπάρχει ἡ καρδιά μας, ποὺ κτυπᾷ στὸ ρυθμὸ τῆς χιλιοτραγουδισμένης χριστιανικῆς ἀγάπης, φωτισμένη ἀπὸ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸ τοῦ Θείου Λυτρωτοῦ, διψασμένη γιὰ ἕνα καλὸ λόγο, γιὰ μιά, κάπως δημόσια, ἀναγνώριση...

Τραχὺς ὁ ὑπηρεσιακὸς ἀγώνας... Τραχὺς καὶ ἐξαντλητικός...

Ὦ! ἐσεῖς οἱ ἄλλοι!!! ἐσεῖς οἱ κριτές, καὶ πολλὲς φορὲς ἐπικριτές μας, δὲν μπορεῖτε νὰ μαντεύσετε, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβετε τοὺς καημοὺς καὶ τὰ ὑπηρεσιακά μας μεράκια... Οὔτε τὸ τί σᾶς προσφέρουμε προσέχετε μερικὲς φορές... Οὔτε τὸ πόσο δουλεύουμε, οὔτε τὸ πόσο σκληρὴ εἶναι ἡ δουλειά μας...

Μά, μὴ θαρρῆτε ὅτι παραπονιόμαστε γι' αὐτό!!! Μπά!!! Ἴσα-ἴσα... Φίλοι μας εἶσθε, δὲν κάνουμε δίχως ἐσᾶς, συνηθίσαμε νὰ σᾶς ἀγαπᾶμε ὅ,τι κι' ἂν μᾶς κάνετε...

Ἀλλά, νά... Ὑπῆρξεν ἐποχὴ πού, ἔ! πῶς νὰ τὸ κάνουμε; νοσταλγήσαμε λιγάκι νὰ προβληθοῦμε κι' ἐμεῖς σὰν Ἀστυνομία, σὰν συντελεστὲς πολιτισμοῦ... Νὰ κάνουμε γνωστὰ τὰ μικρὰ μυστικὰ τῆς δουλειᾶς μας... Νὰ δείξουμε κι' ἐμεῖς π ο ῖ ο ι εἴμαστε καὶ π ό σ ο ἀξίζουμε... Νὰ μιλήσουμε γιὰ μερικὲς ἄγνωστες λεπτομέρειες τῆς ἀστυνομικῆς μας ζωῆς... Νὰ φανοῦμε, τέλος πάντων, νὰ δώσουμε κάποιο «παρὼν» μέσα στὴν κοινωνικὴ ζωή... Νὰ δώσουμε στὸν ἄλλο νὰ καταλάβῃ, νὰ τὸν πείσουμε ὅτι π ρ έ π ε ι νὰ μᾶς ἀγαπάῃ, πρέπει νὰ μᾶς βοηθῇ καὶ νὰ συνεργάζεται μαζί μας.

Ἀλλὰ πῶς;

Βέβαια μὲ τὴ δουλειά μας πρῶτα... Μὲ τὴν ἐμφάνισή μας, τὴν κατάρτιση καὶ τὶς ἀρετές μας...

Μά, φτάνει αὐτό;

Ὁ αἰώνας μας εἶναι κατ' ἐξοχὴν αἰώνας τῆς διαφημίσεως, ἢ μᾶλλον τῆς διαφωτίσεως καὶ τῆς προπαγάνδας...

Νά, παραδείγματος χάριν, μιὰ μεγάλη καὶ διεθνῶς ἀνεγνωρισμένη ἐπιχείρηση τοῦ ἐξωτερικοῦ... Εὐρύτατο εἶναι τὸ ἀγοραστικό της κοινό... ἐγγύηση εἶναι τὰ προϊόντα της... ἐκτὸς συναγωνισμοῦ ἡ φίρμα της... δὲν προφταίνει ν' ἀνταποκριθῇ στὶς τεράστιες ἀνάγκες τῆς ζητήσεως... Καὶ ὅμως!!! Διαθέτει ἄφθονο χρῆμα, καταναλίσκει πολὺ χρόνο, καὶ ἀπασχολεῖ ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους γιὰ νὰ διαφημίζεται... Μιὰ καθαρὰ ἐμπορικὴ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλλει αὐτό; Ὄχι μονάχα αὐτή... Εἶναι καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, τὸ κλῖμα της, ἡ νοοτροπία, της, ἡ σκοπιμότητά της...

Ἐκεῖ ἀκριβῶς στηρίζονται τὰ πληροφοριακὰ δελτία, οἱ ἐκθέσεις πεπραγμένων, τὰ διαφωτιστικὰ φέϋγ-βολάν, τὰ καθοδηγητικὰ ἔντυπα, οἱ ἐπεξηγηματικὲς ἀνακοινώσεις... Στηρίζονται στὶς βαθύτερες ἀνάγκες τοῦ συγχρόνου βίου.

Μά, μήπως μὲ τὴν προπαγάνδα δὲν γίνηκαν καὶ κερδήθηκαν πόλεμοι, καὶ κατέρρευσαν κράτη καὶ κλονίστηκαν κυβερνήσεις;.. Αὐτὴ δὲν εἶναι τὸ πιὸ ὕπουλο ὅπλο τοῦ κομμουνισμοῦ; Δὲν πρέπει λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ τρομερὸ ὅπλο ν' ἀντιτάξουμε κι' ἐμεῖς τὴν ἄμυνά μας;... Νὰ διαφωτίσουμε τὸ κοινόν, νὰ μιλήσουμε, νὰ ἐξηγήσουμε νὰ καθοδηγήσουμε, νὰ ἐνημερώσουμε...

Κατηγοροῦν τὴν Ἀστυνομία; Ἂς μὴν ἀφήσουμε τὸ κοινὸ ἐκτεθειμένο στὶς συκοφαντίες τους... Ν' ἀπαντήσουμε...

Ποῦ ὅμως; Πῶς; Μὲ τί; Κατὰ ποιό τρόπο;..

Ἐτοῦτο ἦταν τὸ μεγαλύτερο παράπονο ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἀπ' τὰ παληὰ τὰ χρόνια... Ἄγνωστη ἔμενε ἡ ἀστυνομία, καὶ πολλὲς φορὲς συκοφαντημένη...

Ἦταν ἕνα κενὸ ποὺ κάποιος, κάπου, κάποτε θὰ ἔπρεπε τέλος πάντων νὰ τὸ καλύψῃ...

Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ κενὸ ἐφύτρωσαν καὶ ἄνθισαν τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»...

... Ἀλλὰ μονάχα αὐτὸ τὸ κενὸ ἐφιλοδόξησαν νὰ καλύψουν;

Ὀξὺ ἐτίθετο ἀδιάκοπα ἐπὶ τάπητος τὸ πρόβλημα τῆς ἐπαγγελματικῆς μας ἐνημερώσεως... Ὅποια πνευματικὰ ἐφόδια προλαμβάναμε νὰ πάρουμε στὴ Σχολή, αὐτὴ ἦταν ἡ μοναδικὴ μας ἐπαγγελματικὴ πανοπλία... Τί γίνεται γύρω μας ποιές εἶναι αἱ πρόοδοι τῶν σχετικῶν μὲ τὴ δουλειά μας ἐπιστημῶν, πῶς δουλεύουν οἱ ξένες ἀστυνομίες, ποιὰ εἶναι τὰ ἐπιστημοτεχνικά τους ἐπιτεύγματα, ἦταν δύσκολο νὰ μάθῃς...

Ἐτρέχαμε ὅσοι διψούσαμε γιὰ μάθηση, νὰ σταχυολογοῦμε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀπὸ ἐφημερίδες καὶ περιοδικά, ἀνεύθυνες ἀστυνομικὲς εἰδήσεις καὶ περίεργα ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο, γιὰ νὰ τὰ προσθέσουμε στὴν ἐπαγγελματική μας μόρφωση...

Κι' ὅσοι ἀντιμετώπιζαν ἐξετάσεις γιὰ τὴν Σχολὴ Ἀρχιφυλάκων καί, εἰδικώτερα, γιὰ τὴ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων, ἐπελάγωναν κυριολεκτικὰ ἀναζητῶντας βοηθήματα γιὰ τὸ διάβασμά τους...

Ὕστερα ὑπῆρχαν διδάγματα καὶ μακροχρόνια ἀστυνομικὴ πεῖρα, ποὺ ἔπρεπε, συγκεντρωμένα καὶ ἐνσωματωμένα σὲ μελέτες, νὰ ἰδοῦν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος... Γιατὶ ἀποτελοῦν σύμβουλους καὶ ὁδηγοὺς στὴν μακρὰ πορεία τοῦ ἀστυνομικοῦ σκάφους...

Κι' ἀκόμα ὑπῆρχε τὸ ἄφθονο ἐπιστημονικὸ ὑλικό, ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ στὰ τριάντα χρόνια τοῦ ἀστυνομικοῦ βίου, ποὺ ἔπρεπε ν' ἀξιοποιηθῆ σὲ συμπεράσματα χρήσιμα, παρατηρήσεις σοβαρές, καὶ πρακτικὲς ἐφαρμογὲς ὠφέλιμες στὴν κοινωνία καὶ στὴν ἀστυνόμευση τῶν μεγάλων ἰδίως πόλεων...

Αὐτὰ ἦταν μερικὰ ἀπ' τὰ προβλήματα ποὺ, χρόνια καὶ χρόνια, παρέμειναν ἄλυτα, γιατὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ λυθοῦν κατ' ἄλλο τρόπο, παρὰ μονάχα μὲ μιὰ ἐπαγγελματικὴ δημοσιογραφικὴ ἐξόρμηση... Καὶ τὴ λύση αὐτὴ ὠνειρεύτηκαν νὰ τὴν πετύχουν τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ».

... Ἡ Ἀστυνομία εἶναι ὁ καθρέφτης τοῦ πολιτισμοῦ τῆς χώρας μας. Καὶ σὰν συντελεστὴς προόδου καὶ πολιτισμοῦ ἔπρεπε νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ παλατάκι της πάνω στὴ γνώση, τὴ μάθηση, τὰ πορίσματα τῶν ἐπιστημῶν καὶ τὰ τεχνικὰ ἐπιτεύγματα...

Σήμερα, ἡ μάχη κατὰ τῆς ἐγκληματικότητος δὲν πρέπει, οὔτε ἐπιτρέπεται νὰ διεξάγεται ἐμπειρικὰ καὶ μὲ μέσα ἀναχρονιστικά, ἀλλὰ μὲ πολιτισμένο τρόπο καὶ μὲ τὴ βοήθεια ὅλων τῶν συγχρόνων ἐπιστημονικῶν, ψυχολογικῶν, κοινωνικῶν καὶ τεχνικῶν δεδομένων.

Ἔτσι ὁ ἀστυνομικὸς πρέπει διαρκῶς νὰ ἐνημερώνεται πάνω σὲ κάθε ζήτημα ποὺ εἶναι σχετικὸ μὲ τὴ δουλειά του, ὅπως ἐπίσης πρέπει νὰ ἐνημερώνεται πάνω στὴ νομοθεσία ποὺ ὁλοένα συγχρονίζεται καὶ νὰ εἶναι γνώστης τοῦ Δικαίου, τόσον τοῦ Κοινοῦ Ποινικοῦ καὶ Δικονομικοῦ, ὅσο καὶ τοῦ Στρατιωτικοῦ.

Ἀλλά, παράλληλα, οἱ κοινωνικὲς ἀπαιτήσεως τοῦ αἰῶνος μας ἀπαιτοῦν, εἰδικώτερα ἀπ' τὸν ἀστυνομικὸ ὑπάλληλο, μιὰ εὐρύτατη ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωση ποὺ νὰ καταλαμβάνῃ ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλύτερη ἔκταση...

Συγχρόνως, τὰ πεπραγμένα τῆς ἀστυνομίας, ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ἴσαμε σήμερα πρέπει νὰ εἶναι εὐρύτατα γνωστά, γιὰ νὰ ἀποτελοῦν τὸν γνώμονα τῶν ἐνεργειῶν τῶν συγχρόνων ἀστυνομικῶν καὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι θὰ συνεχίσουν νὰ γρά-

φουν τὴν ἱστορία τῆς ἀστυνομίας, μὲ τὴν ἀδιάκοπη προαγωγὴ τοῦ θεσμοῦ, πρὸς ἐξυπηρέτηση τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας.

Τέλος, τὸ αἱμοβόρο τέρας τοῦ κομμουνισμοῦ πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῇ μὲ θεωρητικὴ πανοπλία, ὥστε νὰ γυμνωθῇ ἀπὸ τὰ πλάνα κηρύγματα τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἐν ὀνόματι τῶν ὁποίων ἀπεργάζεται τὴν ἐξουθένωση τῶν ἐλευθέρων λαῶν τῆς γῆς καὶ τὸν ἐξανδραποδισμό τους... Πρέπει ὁ ἀστυνομικὸς νὰ γνωρίζῃ ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτὰ τὴ θεωρία τοῦ κομμουνισμοῦ, τοῦ ἀναρχισμοῦ καὶ ὅλων τῶν κοινωνικῶν συστημάτων, ὥστε νὰ μπορῇ σὲ κάθε στιγμὴ νὰ ἀντιμετωπίζῃ καὶ νὰ διακρίνῃ κάθε ἐπιβουλὴ τῶν ἐχθρῶν τοῦ καθεστῶτος μας καὶ τῶν ἐλευθεριῶν τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν.

Πρέπει... Πρέπει...

Πολλὰ πράγματα πρέπει... Ἀλλὰ πῶς;

Τὴ λουλουδιασμένη ἀπάντηση ὑποσχέθηκαν νὰ τὴ δώσουν τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» μὲ τὴν ἔκδοσή τους... Ἕνα χελιδόνι ποὺ πάσχισε νὰ φέρῃ τὴν ἄνοιξη...

Λοιπὸν τί νὰ σᾶς πῶ; Αὐτὰ τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», μέσα στὴν καρδιά μου ἔχουν μιὰ παράξενη μορφή... Ξέρω κι' ἐγὼ πῶς, μοῦ θυμίζουν τὸν Τυρταῖο... Τὸ θυμᾶστε;.. Εἶχαν ζητήσει οἱ Σπαρτιᾶτες ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους νὰ τοὺς στείλουν ἕνα στρατηγό... Κι' αὐτοὶ ἀντὶ γιὰ στρατηγὸ τοὺς ἔστειλαν ἕνα ποιητή, τὸν Τυρταῖο... Βαρειὰ προσβολὴ τὸ θεώρησαν οἱ Σπαρτιᾶτες, ἀλλὰ μόλις ὁ Τυρταῖος ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ τὰ φλογερά του τραγούδια τὰ πάντα ἄλλαξαν... Ὁ Τυρταῖος ἔγινε ὁ ἄξονας γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον περιεστρέφετο ἡ Σπαρτιατικὴ ζωή... Τὰ ποιήματα τοῦ Τυρταίου ἐμψύχωναν τοὺς στρατιῶτες στὴ μάχη καὶ ἔφερναν τὴ νίκη καὶ τὸ θρίαμβο... Δὲν ἦταν σὲ μάχιμη μονάδα ὁ Τυρταῖος... Δὲν πολεμοῦσε... Δὲν σκότωνε... Τραγουδοῦσε, μὰ τὰ τραγούδια του ἄξιζαν ὅσο χίλιοι στρατιῶτες... ἦταν πιὸ φονικὰ κι' ἀπὸ ὅλα τὰ ὅπλα τῆς ἐποχῆς του...

Κάπως ἔτσι εἶδα τὸ πρῶτο φύλλο τῶν «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ» Σὰν τὸν ποιητὴ Τυρταῖο, τὴν ὥρα μιᾶς τρομερῆς μάχης...

... Θυμᾶμαι, ὑπηρετοῦσα σ' ἕνα συνοικιακὸ ἀκραῖο Τμῆμα... Ἦταν μεσημέρι σὰν ἦρθε ἡ διαταγή... Καὶ ἡ κουβέντα ἄναψε...

—«Ἄλλο περιοδικό;»...

—«Τὶ θὰ γίνῃ μ' αὐτὰ τὰ περιοδικά; Κάθε μῆνα βγαίνει κι' ἀπὸ ἕνα, ποὺ σὲ μιὰ 'βδομάδα κλείνει...».

—«Ἄκου περιοδικό!!! Τί νὰ τὸ κάνουμε;..».

... Δὲν ξέρω πῶς καὶ γιατὶ ἀλλὰ τὸ ὑπερασπίστηκα τὸ φτωχούλι τὸ περιοδικό, δίχως νὰ τὸ δῶ, δίχως νὰ γνωρίζω κανένα ἀπ' τοὺς συντάκτες του... Κι' ἤμουν ὁ πρῶτος ποὺ γράφτηκε στὸ Τμῆμα μου... Ζήτημα πίστεως... Καὶ προσμονῆς σὲ κάτι καλύτερο...

Μέσα στὸ μικρὸ γραφειάκι τοῦ διαχειριστοῦ τοῦ τμήματος, διάβασα, πολλὲς φορές, ἐκείνη τὴν ἐγκύκλιο τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, τῆς 8ης Μαΐου 1953, πρὸς «ἁπάσας τὰς ὑπηρεσίας», ποὺ ἄρχιζε μ' αὐτὴ τὴν ἀξιοπρόσεκτη διαπίστωση!

«Γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι, καίτοι ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Σώματος, ἀνεγνωρίσθη »παρ' ὅλων, ἡ ἀνάγκη, ὅπως ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἀποκτήσῃ περιοδικὸν καθαρῶς »μορφωτικὸν διὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικούς, τοῦτο μέχρι »σήμερον δὲν εἶχε κατορθωθῆ...».

Στάθηκα σ' αὐτὴ τὴν ἄσχημη διαπίστωση: Εἶχε μὲν ἀναγνωρισθῆ ἀπὸ ὅλους... ἀλλὰ μέχρι σήμερα δὲν εἶχε κατορθωθῆ...

Θὰ κατορθωνότανε τουλάχιστον τώρα; ἢ θάμενε μιὰ ρωμαντικὴ ἀπρόσφορη ἀπόπειρα;.. Μιὰ προσευχὴ ἔκανα κρυφὰ στὸ Θεό... Νὰ βοηθήσῃ αὐτὴν τὴν ὄμορφη

προσπάθεια... Κι' ἔνοιωσα πολὺ μεγάλη χαρὰ μὲ τὴν κατάληξη τῆς ἐγκυκλίου, ποὺ τέλειωνε μὲ μιὰ σύσταση ἡ ὁποία νομίζω ὅτι ἀδιάκοπα πρέπει ν' ἀνανεώνεται καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἰδίως σήμερα :

—«Παρακαλῶ ὅμως, ὅπως οἱ κ.κ. διοικηταί, ἀναγνωρίζοντες τὴν ἀνάγκην »καὶ τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐκδίδεται, συστήσουν ἐκθύμως »τὴν ἐγγραφὴν εἰς αὐτὸ ὡς συνδρομητῶν, ἁπάντων τῶν ὑπ' αὐτοὺς ὑπαλλήλων μερι»μνῶντες, ἅμα καὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν κατὰ τὰς ἑβδομαδιαίας συγκεντρώσεις θεμά»των ἐξ ἐκείνων, ἅτινα θὰ περιέχωνται εἰς ἕκαστον τεῦχος».

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

...Κι' ὕστερα, σὰν πῆρα στὰ χέρια μου τὸ πρῶτο τεῦχος τῶν «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ», ἐμέθυσα ἀπὸ συγκίνηση καὶ ἐνθουσιασμό... Ἦταν ἀφερωμένο :

"ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΝΗΜΗΝ
ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΗΡΩΩΝ
ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΩΝ
ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ,,

...Τὸ ξεφύλλισα μὲ χαρά... Λιττό, λακωνικό, σεμνὸ τὸ κύριο ἄρθρο του, ἐξηγοῦσε τὸ σκοπὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἁπλᾶ καὶ παραστατικά... Εἶχε πολλὲς φιλοδοξίες, τὸ περιοδικὸ αὐτό... Καὶ μ' ἕνα λόγο συνοψίζονταν στὴν «ἀνάπτυξη τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεως αὐτῶν».

Καὶ τὸ περιεχόμενό του ἦταν πλούσιο κι' ἀγκάλιαζε πολλοὺς τομεῖς... Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας, Ἐγκληματολογία, Κοινωνιολογία, Δίκαιο, Ἀστυνομικὸ Μυθιστόρημα, Γενικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια, Κανονισμοὺς τῆς Ἀστυνομίας, Διάφορα... Σελίδες 52.

Τὸ ἀγάπησα... Τὸ ἀγάπησα πρὶν ἀκόμα γνωρίσω μὲ λεπτομέρειες τὴν εὐγενικὴ ἱστορία τῆς γεννήσεώς του...

Κι' ὅταν, λίγο ἀργότερα, εἶχα τὴν μεγάλη τιμὴ νὰ τὸ ὑπηρετήσω καὶ εἶδα καὶ ἄκουσα, καὶ διδάχτηκα τὶς γαλάζιες ἀρχές του, ἐγίνηκα θαυμαστὴς καὶ μαθητής του καὶ φωτίστηκεν ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸ φῶς τῆς δημιουργίας του... Ἔνοιωσα περηφάνεια γι' αὐτό, ἐγίνηκε γιὰ μένα ἡ πνευματικὴ κολυμβήθρα τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μου....

Ἦταν τοῦ ἱδρυτοῦ του τὸ γαληνεμένο πνεῦμα ποὺ τὸ ἔντυσε στολὴ βασιλικὴ καὶ τὸ ἔστησεν ἀσάλευτο στὸ σταυροδρόμι τῆς ἀστυνομικῆς βιοπάλης...

Ἔτσι ἀγάπησα τὸ ἔργο του... Τὸ πόνεσα... Καὶ προσευχήθηκα, καὶ νοστάλγησα καὶ πόθησα νὰ τὸ ἰδῶ ὁλοκληρωμένο...

Εἶναι ἐπίσημη ἡ στιγμὴ ἐτούτη γιὰ μένα... Καὶ ἀποφασιστική... Σὲ λίγες μέρες, ντυμένος τὸ ράσο τοῦ ἀστυνομικοῦ ἱερωμένου, θὰ κληθῶ, σὰν Ἀξιωματικὸς τῆς ἀστυνομίας, νὰ ἱερουργήσω μέσα στὸ Ἅγιο Βῆμα τῆς κοινωνίας... νὰ γίνω φῶς, νὰ γίνω στήριγμα τῶν πολιτῶν ποὺ θὰ καταφεύγουν στὸ Τμῆμα μου, νὰ γίνω κήρυκας τῆς ἀστυνομικῆς θρησκείας.

Ἐ! μιὰ τέτοια στιγμὴ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ μὲ συνέχῃ σοβαρότης καὶ εὐθύνη... Κι' ἔτσι κυκλωμένος ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν ἀστυνομικῶν ἰδεωδῶν δὲν μπορῶ παρὰ νὰ μιλήσω χωρὶς προκατάληψη, χωρὶς ὑπερβολές, χωρὶς αὐταπάτες...

Ὑπὸ αὐτὴν τὴν προϋπόθεση θέλω νὰ τὸ ξαναπῶ, νὰ τὸ ξαναφωνάξω, νὰ τὸ βροντοφωνήσω γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ὅτι τὸ περιοδικὸ ἐτοῦτο στάθηκε γιὰ μένα ὁ ἀποφασιστικὸς ἄνεμος ποὺ ἔσπρωξε τὸ καραβάκι τῶν ὀνείρων μου πρὸς τὸ ἥσυχο λιμανάκι τῆς ἀστυνομικῆς ἀρετῆς, τῆς αὐτοθυσίας, τοῦ ἀγωνιστικοῦ φρονήματος...

Ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Διευθυντοῦ του, σημερινοῦ κ. Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων στὸ Ὑφυπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐπλημμύρισεν ἡ καρδιά μου πολύχρωμα λουλούδια καὶ ἐγίνηκα στρατιώτης τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης.

Τὸν εἶδα νὰ μάχεται, τὸν εἶδα νὰ οἰκοδομῇ, τὸν εἶδα νὰ φυτεύῃ τὸν καλὸ σπόρο... Καὶ μὲ συνεπῆρε ἡ πίστη του, καὶ μὲ μάγεψεν ἡ ὑπηρεσιακὴ ἀρετή του...

Ἐδημιούργησεν ἀπὸ τὸ τίποτε ἕνα περιοδικό, ὠργάνωσε δίχως μέσα μιὰ ἐκπομπή, μετέβαλε τὴν Ἀστυνομικὴ Σχολὴ σὲ πνευματικὸ κέντρον, ἐργάστηκε, ἐμόχθησε, δὲν ξεκουράστηκε ποτέ... Δὲν ἀναπαύτηκε πάνω στὶς δάφνες του... Νόμος τῆς ζωῆς του ἡ ἐργασία... Καὶ τὸ τί τράβηξα στὴν ἀρχὴ κοντά του ἕνας Θεὸς ξέρει!!! Ὅλο ζητοῦσε ὅλο ἀπαιτοῦσε... Περιφρονοῦσε τὴν τεμπελιά, κτυποῦσε τὴν πονηρία, ἔνοιωθε τὴ ζωὴ σὰν ἕνα ξέφρενο τρέξιμο πρὸς τὰ ἐμπρός...

Καὶ μήπως σταμάτησε ποτές του; Σταμάτησε μήπως νὰ ζητάῃ; Ὅλο δουλειά... Κι' ἄλλη δουλειά... Περισσότερη δουλειά... Τεμπέλιασες... Μαθήματα, ἐπιτροπές, διοίκηση, συγγραφὴ βιβλίων, ἐκπομπή, περιοδικό, μελέτη, καλλιτεχνικὰ ἐπιτεύγματα, ἔργα... ἔργα...

Ναί! Ἴσως εἶναι νωρὶς γιὰ νὰ γράψῃ ἡ ἀστυνομικὴ ἱστορία γιὰ τὰ πεπραγμένα του... Μά, κάποτε... Ἡ ἀστυνομικὴ γενεά, θὰ κλείσῃ τὸ κεφάλαιο τῆς δημιουργίας του, μέσα σὲ χρυσᾶ πλαίσια...

Ἴσως σὰν ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ ὑπηρεσία νὰ τὸν ζητήσουνε οἱ καρδιές μας... Ἴσως νὰ γίνῃ ὁ ἀχώριστος σύμβουλος καὶ καθοδηγητής μας... Γιατὶ πάντα, μὰ πάντα ἡ ἀεικίνητη σκιά του θὰ πλανιέται μέσα στὰ ἀναρίθμητα ἔργα του, γιὰ νὰ θυμίζῃ στοὺς νέους βαθμοφόρους πόσον ἀνηφορικὸς καὶ τραχὺς εἶναι ὁ δρόμος τῆς δημιουργίας...

Μακρυλογῶ; Μά, ἀπόψε τὸ ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα νομίζω... Ἀπόψε τουλάχιστον ποὺ τὸ περιοδικό του γιορτάζει τὰ γενέθλιά του... Μὲ πολλὰ καὶ διάφορα καταπιάστηκεν ἡ στήλη μου... Ἀπόψε ἔχει δικαίωμα καὶ ὑποχρέωση συγχρόνως ν' ἀσχοληθῇ καὶ μὲ τὰ ἴδια τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» μέσα στὰ ὁποῖα γεννήθηκε κι' ἔκανε τὰ πρῶτα της βήματα...

Ἄλλως τε οἱ γραμμές της ἐτοῦτες ἔχουν καὶ κάποιο γενικώτερο διδακτικὸ σκοπό... Δείχνουν ἕνα δρόμο... Καὶ καλοῦν τοὺς ἐκλεκτοὺς νὰ τὸν διαβοῦν, γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὴν δόξα τοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ, ποὺ τόσο ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πίστη, ἐνθουσιασμὸ καὶ δημιουργικὴ πνοή...

Λουλουδιασμένος, λοιπόν, αὐτὸς ὁ χῶρος... Καὶ γιορτινός... θυμίζει μ' εὐλάβεια καὶ συγκίνηση τὴ μικρὴ δημοσιογραφικὴ φάτνη, μέσα στὴν ὁποία γεννήθηκαν τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», πρὶν ὀκτὼ χρόνια...

1η Ἰουνίου τοῦ 1953... Τεῦχος 1ον...

Πέρασεν ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότες...

Ἦρθε ὁ Ἰούνιος τοῦ 1960... Καὶ σήμερα ἐκυκλοφόρησε τὸ 170ὸν τεῦχος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΤΟΣ Η'· | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1960 | ΤΕΥΧΟΣ 170ον

...Ἕνα ἀκόμα τεῦχος... Καὶ ἡ μάχη συνεχίζεται... Ἡ 170η δημοσιογραφικὴ μάχη... Δὲν ὑπάρχει πιὸ μεγαλύτερη ἱκανοποίηση γιὰ ἕνα δημιουργὸ νὰ βλέπῃ τὸ ἔργο τῶν χεριῶν του νὰ θεριεύῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλεται....

Γιατὶ τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» στὰ ὀκτὼ χρόνια ποὺ πέρασαν αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαναν... θέριεψαν καὶ ἐπεβλήθηκαν...

Τὸ χελιδόνι ἔφερε τὴν ἄνοιξη...

Ὁ κάμπος πρασίνισε...

Τὸ περιοδικὸ δὲν δικαίωσεν ἁπλῶς τὶς εὐγενικὲς προσδοκίες τοῦ ἱδρυτοῦ του, τὶς ξεπέρασε... Κι' ἐγίνηκε ἕνα ἀστεράκι ποὺ λάμπει ψηλά...

Ἀπὸ παντοῦ ἤρθε ἡ ἀναγνώριση... Ἡ δικαίωση ὑπῆρξε συγκινητική... Πόσα καὶ πόσα δὲν τοῦ χρεωστοῦμε ὅλοι μας!!!

Πόσα καὶ πόσα προβλήματά μας δὲν ἔλυσε μ' ἐπιτυχία!!!

Ἔργα...

Νὰ τ' ἀπαριθμήσουμε ἕνα πρὸς ἕνα;... Δὲν θἄφτανε οὔτε ὁ δεκαπλάσιος χῶρος... Ἁπλῶς μιὰ περίληψη τῶν πεπραγμένων του ἂς κάνουμε, μιὰ πολὺ σύντομη καὶ μικρὴ περίληψη... Ἔτσι, γιὰ νὰ ξέρῃς φίλε ἀναγνώστη, τί χρεωστᾶς σ' αὐτὸ τὸ φτωχὸ περιοδικὸ ποὺ κρατᾶς, τώρα στὰ χέρια σου... Καὶ γιὰ νὰ γίνῃς κήρυκας καὶ διαφημιστής του, στὸν κύκλο σου, στοὺς συναδέλφους σου, στοὺς φίλους καὶ γνωστούς σου... Γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὴ φήμη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος...

***

...Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» ἐτόνωσαν καὶ ἀνύψωσαν τὸ ἠθικὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων... Ἔγιναν ἡ φωνή τους, τὸ βλέμμα τους, τὸ τραγούδι τους, τὸ θούριό τους... Κάτι σὰν τὸν Τυρταῖο...

Ἡ ἀστυνομικὴ λογοτεχνία ποὺ ἄνθισε πλούσια στὶς στῆλες τους, ἔπλεξε μυρωμένα στεφάνια γιὰ τὸν ἁπλὸ ἀστυφύλακα τοῦ δρόμου... Τὸν ἀντάμωσε καὶ τὸν παρασημοφόρησε... Τὸν κτύπησε φιλικὰ στὴν πλάτη καὶ τοῦ ψιθύρισε : «Προχώρα, φίλε... Μὲ θάρρος προχώρα... Ὁ δρόμος εἶναι ὅμορφος... Ἡ κοινωνία ἀναγνωρίζει τὶς ὑπηρεσίες σου... Σὲ θαυμάζει, σὲ καμαρώνει, εἶναι περήφανη γιὰ σένα... Προχώρησε, φίλε μου, μὲ ψηλὰ τὸ κεφάλι... Τεντωμένος προχώρα καὶ μεγαλόπρεπος!!!».

Ὦ! Ἡ ἀστυνομικὴ λογοτεχνία!!! Μερικοὶ ἀπ' τοὺς φίλους ἀναγνῶστες αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ ἴσως ν' ἀγνοοῦν ὅτι ἡ ἀστυνομικὴ λογοτεχνία εἶναι **ἕνα νέο λογοτεχνικὸ εἶδος ποὺ ἐγκαινίασε τὸ περιοδικὸ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά».**

Συμβολὴ στὴ λογοτεχνία τοῦ μέλλοντος...

Γιατὶ ἡ ἀστυνομικὴ λογοτεχνία τοῦ περιοδικοῦ ἐτούτου δὲν παρουσιάστηκε σὰν ἀπίθανη γκαγκστερικὴ ταινία ὅπου ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ καβαλλάρης φυλάει τὸ «παλληκαράκι» νὰ πέφτῃ στὴ φωτιὰ καὶ νὰ μὴν καίγεται, νὰ κατρακυλᾷ ἀπὸ τὸ Ἔβερεστ καὶ νὰ βρίσκεται ὀρθὸς κάτω, σὲ βάθος χιλιάδων μέτρων, χωρὶς νὰ τοῦ ἔχῃ βγῆ οὔτε τὸ καπελλάκι του, νὰ ξυλοκοπῆται ἀγρίως ἐπὶ 2 ὧρες στὸ πρόσωπο, νὰ τοῦ τραβοῦν καὶ μερικὲς γερὲς κλωτσιὲς στὸ στομάχι, κι' ἐκεῖνο παρὰ τὸ ἄγριο ξυλοφόρτωμα νὰ φτειάχνῃ τὰ μαλλιά του, νὰ πίνῃ κανένα ποτὸ καὶ νὰ τραβάῃ πάλι πρὸς ἀναζήτησιν ἐκείνων ποὺ τὸ ξυλοφόρτωσαν, σὰν τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες τῶν φουτουριστικῶν καὶ ὑπαρξιστικῶν ἠθῶν ποὺ δὲν ξεκολλοῦν ἀπὸ τὸ πλευρὸ τοῦ «στυφοῦ» ἄνδρα ποὺ τὶς ἀλαλιάζει στὸ ξύλο...

Ναί! Ἡ ἀστυνομικὴ λογοτεχνία ἐτούτου τοῦ περιοδικοῦ δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινό, μὲ τὰ νοσηρὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα τῶν νόθων παιδιῶν, τῶν δακρύβρεκτων μελῶ, τῶν σκοτεινῶν κακοποιῶν ποὺ περνῶντας ἀπ' τὴν ὀθόνη τῆς καρδιᾶς σου σοῦ προκαλοῦν ναυτία...

Ἡ ἀστυνομικὴ λογοτεχνία τῶν «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ» ἄνοιξε νέους λογοτεχνικοὺς ὁρίζοντες... Ἔστρωσε καινούργιους δρόμους...

Δὲν ἐμφανίστηκε σὰν μυθιστόρημα.. Δὲν εἶχε πιστόλια, μαχαίρια, κουμπούρια. Ἄοπλη καὶ εἰρηνικὴ στάθηκε μὲ σοβαρότητα νὰ διδάξῃ μὲ τὶς ἁπλὲς ἀνθρώπινες

ἱστορίες της, μὲ τὰ χρονογραφήματά της, μὲ τὰ ποιήματα ποὺ κατὰ καιροὺς ἐφιλοξένησε, πολύτιμες ἀλήθειες τῆς ζωῆς...

Τραγούδησε τὴν ἀστυνομικὴ ἀποστολή... Τραγούδησε τοὺς μόχθους καὶ τὸν ἱδρῶτα της... Τραγούδησε τὴ ζωή, τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους τῆς βιοπάλης, τὶς ἀρετὲς καὶ τὶς ἀδυναμίες τους, τὰ ἰδανικὰ τῆς φυλῆς μας, τὴ χαρὰ καὶ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ἔκανε νὰ φανῇ ἡ δουλειὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ... τὴ φώτισε ἁπλετα ἀπὸ κάθε μεριά... Ἔκανε τὸ ἀναγνωστικό της κοινὸ νὰ νοιώσῃ τοὺς παλμοὺς καὶ τὴν πίστη της... τραγούδησε τοὺς καϋμοὺς καὶ τὰ ὑπηρεσιακά μας μεράκια... Ἔκαμε γνωστὰ τὰ μικρὰ μυστικὰ τῆς δουλειᾶς μας... Ἔδειξε π ο ι ο ὶ εἴμαστε καὶ π ό σ ο ἀξίζουμε... Ἔδωσε στὴν ἀστυνομία μιὰ τιμητικὴ θέση ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης... Ἔπεισε τὸ κοινὸ ὅτι πρέπει νὰ μᾶς ἀγαπάῃ, πρέπει νὰ μᾶς βοηθῇ καὶ νὰ συνεργάζεται μαζί μας...

Ἔπεισε, βέβαια, τὸ δικό της ἀναγνωστικὸ κοινό... Κι' ὅσο ὁ κύκλος τῶν ἀναγνωστῶν της ἁπλώνεται τόσο πληθαίνουν οἱ φίλοι τῆς ἀστυνομίας καὶ οἱ θαυμαστές της...

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», σὲ κρίσιμες καὶ ἀποφασιστικὲς στιγμὲς τοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ πῆραν τὸ ὅπλο καὶ τράβηξαν στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς μάχης... Ἔδωσαν ἀπάντηση σὲ ἀπληροφόρητους φίλους, σὲ κακόπιστους οὐδετέρους καὶ σὲ ὕπουλους, ἐχθρούς... Διέλυσαν παρεξηγήσεις... ἄμβλυναν ὀξύτητες... διεφώτισαν... Φτάνει νὰ θυμηθῇ κανεὶς τὰ κυπριακὰ συλλαλητήρια, γιὰ νὰ καταλάβῃ ποιὲς ὕψιστες ὑπηρεσίες προσέφεραν τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ»... τότες... Μέσα στὴ στιγμὴ τῆς παραζάλης καὶ τοῦ πανικοῦ, νηφάλια, χαμογελαστά, εὐγενικὰ τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» ὕψωσαν ἐπίμονα τὴ φωνή τους γιὰν' ἀμυνθοῦν καὶ νὰ πείσουν... Καὶ αὐτὴ μονάχα ἡ ὑπηρεσία τους ἀρκεῖ... Ἀλλὰ δὲν εἶναι μονάχα αὐτή...

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ« ἔλυσαν ριζικὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ κάθε πρόβλημα σχετικὸ μὲ τὴν ἐπαγγελματικὴ ἐνημερότητα τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων... Μακρές, ἐνδιαφέρουσες καμπάνιες ἀπὸ τὶς ἀστυνομίες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μελέτες γύρω ἀπὸ τὶς προόδους τῶν σχετικῶν μὲ τὴν Ἀστυνομία Ἐπιστημῶν, μεταφράσεις, ἄρθρα γύρω ἀπὸ τὰ ἐπιστημονικὰ ἐπιτεύγματα τῶν ξένων ἀστυνομιῶν, ἀναδημοσιεύσεις, ἐξηκριβωμένες ἀστυνομικὲς εἰδήσεις ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο ἀπετέλεσαν ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ πλούσιους καὶ ἀποδοτικοὺς τομεῖς τῆς μεγάλης δημοσιογραφικῆς ἐξορμήσεως τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ...

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» ἔβγαλαν δυναμικὰ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο τοὺς ὑποψηφίους γιὰ τὴ Σχολὴ Ἀρχιφυλάκων, καὶ εἰδικώτερα γιὰ τὴ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων... Τοὺς ἔδωσαν βοηθήματα, βιβλία, πηγές, μελέτες... Ὅλα ἄφθονα καὶ ἄρτια... Καὶ παράλληλα τοὺς ἔδωσαν ὅλες τὶς δυνατότητες νὰ ἐπιδοθοῦν καὶ νὰ καλλιεργήσουν τὶς ἱκανότητές τους στὴν ἔκθεση, ποὺ ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθο τοῦ ἐξεταστικοῦ οἰκοδομήματος...

Τὰ βιβλία ποὺ ἐξέδωσαν τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» ἐκάλυψαν ὅλους τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς τομεῖς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς...

Βιβλία ἄφθονα, ἐπιμελημένα, χωριστὰ γιὰ κάθε Σχολή...

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» συνεκέντρωσαν μὲ σοβαρότητα καὶ ἀκρίβεια μακροχρόνια διδάγματα, δοκιμασμένα ἀπ' τὴν πολυετῆ πεῖρα τοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ καὶ τὰ προσέφεραν στοὺς ἀστυνομικούς μας σὲ μελέτες καὶ ἄρθρα, ὥστε ν' ἀποτελέσουν ἕνα πολύτιμο σύμβουλο στοὺς νεωτέρους, γιὰ τὴν καλύτερη ἀστυνόμευση τῶν πόλεων ποὺ ὑπηρετεῖ ἡ Ἀστυνομία Πόλεων...

Ἔτσι, παρουσίασαν ἕνα ἄφθονο ἐπιστημονικὸ ὑλικό, μὲ χρήσιμα συμπεράσματα, μὲ ἀξιόλογες ἐπαγγελματικὲς παρατηρήσεις καὶ μὲ πληροφοριακὲς ὑποδείξεις, πάνω σὲ κάθε σοβαρὸ ζήτημα τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔργου...

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» ἀδιάκοπα ἐνημερώνουν τοὺς ἀναγνῶστες

τους πάνω στὴν νομοθεσία καὶ τὴν ἑρμηνεία τοῦ Δικαίου, τόσον τοῦ κοινοῦ Ποινικοῦ καὶ Δικονομικοῦ, ὅσο καὶ τοῦ Στρατιωτικοῦ, Ἀστικοῦ καὶ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Μιὰ προσφορὰ ἀξιόλογη ὄχι μονάχα γιὰ τοὺς ἀστυνομικούς μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ κάθε ἐρευνητὴ τοῦ Δικαίου καὶ σπουδαστὴ τῆς Νομοθεσίας μας... Καὶ ἐτούτη ἡ νομικὴ προσφορὰ τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ παντοῦ καὶ ἐθαυμάσθηκεν....

Συγχρόνως τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» ἔδωσαν ξεχωριστὴ σημασία στὴν ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωση τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ διέθεσαν πολλὲς σελίδες σ' αὐτὴν τὴν κατεύθυνση.

Ἀπὸ τὰ σοβαρὰ θέματα τῆς πολιτικῆς ἀμύνης ἴσαμε τὴν ὑγιεινὴ καὶ τὸν τουρισμὸ οἱ στῆλες τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» σὲ μιὰ πλούσια πνευματικὴ βλάστηση ὑπηρέτησαν πιστὰ τὴν μόρφωση, στὴν πιὸ πλατειά της μορφή...

Μονάχα τὴν συμβολὴ τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» στὴν ἀνάπτυξη τοῦ ἐσωτερικοῦ μας τουρισμοῦ ἂν ἀναλογισθῇ κανείς, θὰ πρέπῃ νὰ μείνῃ ἔκπληκτος καὶ νὰ σταθῇ μὲ σεβασμὸ μπροστὰ στὸ περιοδικὸ αὐτό, ποὺ ἐδικαίωσε πέρα γιὰ πέρα κάθε προσδοκία καὶ διηκόνησε μὲ εὐσυνειδησία τὸ πνεῦμα σὲ κάθε του δημιουργικὴ ἐκδήλωση...

Οἱ τουριστικὲς περιγραφὲς ταξιδιῶν στὴν Ἑλλάδα τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» ἐκαλλιέργησαν τὴν τουριστικὴ συνείδηση τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων μέχρις σημείου νὰ εἶναι σὲ θέση ἀστυφύλακες νὰ κάνουν τὸν ξεναγὸ σὲ ἐκδρομεῖς, ὅπως συνέβη τελευταῖα μ' ἕνα ἀδειοῦχο ἀστυφύλακα, συνδρομητὴ τοῦ περιοδικοῦ, ὁ ὁποῖος ταξιδεύοντας μὲ πούλμαν πρὸς τὴν Ρούμελη, τὴν Ἤπειρο καὶ τὴν Κέρκυρα ἐξηγοῦσε ἀπὸ μικροφώνου στοὺς συνταξιδιῶτες του ἕνα-ἕνα τὰ μέρη ποὺ περνοῦσαν, προκαλῶντας τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη σχόλια τῶν ἐπιβατῶν. Ὁ ἀστυφύλαξ αὐτὸς ὅταν τὸν συνεχάρη ὁ προϊστάμενός του ἀπήντησε μὲ εἰλικρίνεια: «Ἀποστήθισα κείμενα τοῦ περιοδικοῦ. Αὐτὸ εἶναι ὅλο».

Ἔτσι, τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» ἔδωσαν νέα ὤθηση στὸν ἀστυνομικὸ τουρισμὸ καὶ ἐξεπαίδευσαν μὲ τὶς περιγραφές τους ἀμέτρητους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.. Ἰδίως κατωτέρους...

Μικρὴ εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ προσφορά;

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σὲ σειρὰ ἐμπεριστατωμένων καὶ ἀντικειμενικῶν ἄρθρων ἐξιστόρησαν μὲ σαφήνεια καὶ ἱστορικὴ σοβαρότητα, μὲ ὑπευθυνότητα καὶ δίχως προκατάληψη τὰ πεπραγμένα τῆς ἀστυνομίας, ἀπὸ τῆς συστάσεώς της μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ παραδειγματίζωνται οἱ σύγχρονοι καὶ νὰ διδάσκωνται οἱ νεώτεροι.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ μάλιστα ὅτι εἶναι **ἡ πρώτη φορὰ ποὺ γράφεται ἡ ἀστυνομικὴ ἱστορία**, ἀπὸ τότες ποὺ ἱδρύθη τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα μέχρι σήμερα. Καὶ τὴν σπουδαιότητα αὐτῆς τῆς ἐργασίας μπορεῖ εὔκολα κανεὶς νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ...

Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ κυριολεκτικὰ διεκρίθησαν καὶ ἀρίστευσαν τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» εἶναι στὸν ἀντικομμουνιστικὸ ἀγώνα, ὅπου πραγματικὰ στάθηκαν πρωτοπόρα καὶ προσέφεραν ὕψιστες ὑπηρεσίες στὴν Ἑλληνικὴ Πατρίδα.

Ἀντιμετώπισαν νικηφόρα τὸ κόκκινο θεριὸ καὶ τοῦ κατάφεραν τρομερὰ πλήγματα σὲ κάθε του ἐμφάνιση. Στὴ θεωρία, στὴν πράξη, στὴν ἱστορία, στοὺς ποικιλόμορφους μετασχηματισμούς του. Μὲ τὰ ἄρθρα τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» ἐξεπαιδεύθησαν ἀμέτρητοι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι στὸ ἀντικομμουνιστικὸ σχολεῖο τῆς ἀλήθειας καὶ τοῦ φωτός.

Σήμερα ὑπάρχουν καὶ κατώτεροι ἀκόμα ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ποὺ μποροῦν

νὰ διεξαγάγουν ὁποιονδήποτε ἀντικομμουνιστικὸ ἀγῶνα μὲ ἐπιτυχία καὶ ἄνεση. Εἶναι ἴσως ὁ μεγαλύτερος ἆθλος αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ...

Ναί! Ναί! Ἄφθονα ἔγιναν, καὶ ἄλλα πολλὰ θὰ ἐπακολουθήσουν. Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» εἶναι τὸ προκεχωρημένο φυλάκιο τοῦ εἰρηνικοῦ ἀγῶνος τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ποὺ τὸ ὑπηρέτησαν παντοῦ καὶ πάντοτε πιστὰ καὶ εὐσυνείδητα...

***

Αὐτὸς εἶναι ἕνας πρόχειρος ἀπολογισμὸς τῶν πεπραγμένων τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν». Πολὺ πρόχειρος καὶ ἐξαιρετικὰ περιληπτικός. Γιατί, πέρα ἀπ' αὐτά, τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σὰν περιοδικὸ γνώρισαν μιὰ πρωτοφανῆ ἐπιτυχία. Ἔγιναν ἕνα δημοσιογραφικὸ ὄργανο ἀπ' τὰ καλύτερα τῆς πρωτευούσης, μὲ πλῆθος συνεργατῶν, μὲ ἀξιόλογη ἐνημερότητα, μὲ ζηλευτὸ πνευματικὸ περιεχόμενο. Συνεργάτες τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ εἶναι διακεκριμένες προσωπικότητες τοῦ τόπου μας... Καθηγητὲς Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων Ἀνωτάτων καὶ Ἀνωτέρων Πνευματικῶν Ἱδρυμάτων, Ὑπουργοί, Βουλευτές, Ἀκαδημαϊκοί, Ἀνώτατοι κρατικοὶ ὑπάλληλοι, ἐπιστήμονες κύρους, Ἕλληνες καὶ ξένοι, δημοσιογράφοι, ἀνεγνωρισμένοι λογοτέχνες, συγγραφεῖς, ἱστορικοί, μηχανικοί, τεχνικοί, δημοσιολόγοι, θεολόγοι, γυμνασιάρχες, δικηγόροι, ἰατροί, γραφολόγοι, ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης, καλλιτέχνες, διαπρεπεῖς πνευματικοὶ ἐργάτες...

Ἕνα, στ' ἀλήθεια, διαλεχτὸ ἐπιτελεῖο συνεργατῶν ποὺ τιμοῦν τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» καὶ τὴν Ἀστυνομία. Καὶ ποὺ δημιούργησαν ἕνα ὁλόκληρο στρατόπεδο φίλων της.

Παράλληλα, τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» βρέθηκαν κοντά, ἐβοήθησαν καὶ ἐστήριξαν κάθε εὐγενική, δημιουργικὴ ἐκδήλωση εἴτε τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, εἴτε τοῦ ἐπισήμου κράτους.

Ὀργανώσεις, σωματεῖα, ὅμιλοι, ἑνώσεις ἀλλὰ καὶ κρατικὲς ὑπηρεσίες ἔσπευσαν σὲ μεγάλες γιορτές τους ἢ σὲ ἐπίσημες δημόσιες ἐμφανίσεις τους νὰ ζητήσουν τὴν ἠθικὴ συμπαράσταση τῶν «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ» τὰ ὁποῖα πάντοτε τὴν προσέφεραν μὲ κατανόηση καὶ ἐνθουσιασμό...

Ὤ! τὸ περιοδικὸ αὐτό!!! Καὶ πόσα δὲν προσέφερε στὴν Ἀστυνομία καὶ τὴν Ἑλληνικὴ κοινωνία.

Ἐδημιούργησε ρεῦμα ἐρευνητῶν, σπουδαστῶν, λογοτεχνῶν, ἑρμηνευτῶν τοῦ Δικαίου, μεταφραστῶν, ἐπιστημόνων μέσα στὶς ἴδιες τὶς τάξεις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, δημιουργῶντας ἔτσι τὶς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀνύψωση τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων. Ἐστάθηκε σὰν πολύτιμος οἰκοδόμος μιᾶς καινούργιας ζωῆς, καὶ ἐπρωτοστάτησε σὲ ἕνα σωρὸ ἔργα... Μονάχα ἡ πλούσια βιβλιοθήκη τῶν «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ» μὲ ἐκδόσεις καθαρῶς ἀστυνομικές, φτάνει γιὰ νὰ ὑπογραμμίσῃ τὴν ἀξία τοῦ ἀναληφθέντος ἔργου...

Κι' ὅλα ἐτοῦτα πῶς ἔγιναν; Μά, μὲ τὸ τίποτε...

Μὲ τὸ τίποτε; Μάλιστα... Ἐκ τοῦ μηδενός... Δίχως ἐπιχορηγήσεις, δίχως πολυτέλειες, δίχως ἀμέτρητο ὑπαλληλικὸ προσωπικό, δίχως ἰδιαίτερες ἀπαιτήσεις...

Ὅλα ἐτοῦτα θεμελιώθηκαν καὶ κινήθηκαν καὶ πῆραν ζωὴ καὶ φῶς μονάχα ἀπὸ τὴν πίστη ἑνὸς ἀνθρώπου... Μονάχα ἀπὸ τὴ δημιουργικὴ πνοή του καὶ τὶς τολμηρὲς φιλοδοξίες του...

Ἴσως νὰ ἔρθῃ κάποτε ἐποχὴ ποὺ τὸ ὄνομα τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ διευθυντοῦ τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» νὰ εἶναι συνώνυμο τῆς δημιουργίας, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς προόδου.

Γιατὶ αὐτὸ τὸ περιοδικὸ ποὺ μὲ τὴν ἡσυχία σου τώρα διαβάζεις, φίλε ἀναγνώστη, δὲν εἶναι τόσο εὔκολη δουλειά, ὅπως πιθανὸν νὰ τὴν φαντάζωνται μερικοί... Γιατὶ ἁπλούστατα, ἂν ἦταν εὔκολη δουλειὰ θὰ εἶχε γίνει καὶ τόσα χρόνια...

Χρειάστηκε ἕνα πολὺ τολμηρὸ σχέδιο, χρειάστηκε πληθωρικὴ πίστη, χρειάστηκαν πολλὲς-πολλὲς ἱκανότητες συγκεντρωμένες σ' ἕνα πρόσωπο γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν ἔκδοση καὶ τὴν πανηγυρικὴ δικαίωση τῶν «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ»...

Σὲ ἀμέτρητους τομεῖς διακρίθηκεν ὁ διευθυντὴς τῶν «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ», μὰ στὴν ἔκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ κυριολεκτικῶς διέπρεψε καὶ διακρίθηκε...

Ἔτσι ἐκέρδισε γιὰ πάντα τὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, τοῦ ὁποίου ἔλυσε μὲ ἐπιτυχία ἕνα σωρὸ σοβαρά, καὶ ἄλυτα ἀπὸ καιρό, προβλήματα...

Ἀλλὰ ἴσως τὸν ἄλλο μῆνα, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ καλοκαιριοῦ, νὰ μπορέσουμε νὰ ἰδοῦμε κι' ἄλλες πτυχὲς τοῦ πολύμορφου ἔργου του, παίρνοντας γιὰ ἀφορμὴ τὰ πεπραγμένα τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς στὴν πενταετία τῆς διοικήσεώς του...

Σήμερα, ἂς στείλουμε μ' εὐγνωμοσύνη τὴ σκέψη μας κοντά του. Γιὰ νὰ τοῦ ποῦμε πόση περηφάνεια νοιώθουμε γιὰ τὸ ἔργο του καὶ πόσο μεγάλη εἶναι ἡ θέση ποὺ ἔχει πάρει στὶς καρδιές μας... Καὶ νὰ τοῦ ὑποσχεθοῦμε σὰν δῶρο γιὰ τὰ γενέθλιά του, ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν δροσερὴ σκιὰ τῶν ἔργων του θὰ γίνουμε κι' ἐμεῖς μικροὶ οἰκοδόμοι καὶ συνεχιστὲς τῆς δημιουργίας του, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ποὺ τόσο ἀπεριόριστα ἀγάπησε καὶ τόσο ὑποδειγματικὰ ὑπηρέτησε...

***

Λοιπόν, φίλε ἀναγνώστη;

Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου, ὕστερα ἀπ' αὐτά; Θὰ ἔπρεπε ἀρά γε νὰ ὑπάρχουν ἔστω καὶ λίγοι, ἔστω καὶ ἐλάχιστοι ἀστυνομικοὶ ποὺ νὰ μὴν εἶναι συνδρομητὲς τῶν «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ;». Δὲν εἶναι ἀδίκημα αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία; ἀδίκημα ἐναντίον τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ τους;

Ἀφοῦ εἶναι τόσο πολύτιμος ὁ σκοπός του, τόσο πλούσια τὰ πεπραγμένα τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, ἀφοῦ μάχεται γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀστυνομίας, ἀφοῦ ντύνει καὶ ὁπλίζει πνευματικὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, ἀφοῦ εἶναι ἡ φωνή τους, τὸ βλέμμα τους, ἡ δύναμή τους, τὸ στολίδι τους τότε γιατὶ νὰ μὴ βρίσκεται ὁλόκληρη ἡ ἀστυνομία στὸ πλευρό του;

Κατεννοήθη μὲν ἡ ἀνάγκη—λέει ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Ἀρχηγείου ἀλλά, δυστυχῶς, δὲν εἶχε κατορθωθῆ μέχρι σήμερα...

Μά, τώρα ποὺ κατωρθώθηκε, τώρα ποὺ τὸ ὄνειρο ἔγινε ὁμορφὴ πραγματικότης, ποιὰ στάση δείχνουμε ἐμεῖς, ὅσοι ἀποτελοῦμε τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα; Τὸ συντρέχουμε; Τὸ ἀγαπᾶμε; Τὸ πονᾶμε; Τὸ ὑποστηρίζουμε; Τὸ διαδίδουμε; Προπαγανδίζουμε τὶς ἀρχές του;

Ἄ! Δὲν ὑπάρχει χειρότερη πληγὴ καὶ πιὸ ὕπουλος ἐχθρὸς μιᾶς ὠργανωμένης ὁμάδος ἀπὸ τὴν στασιμότητα, τὴν ἀδιαφορία, τὴ μακαριότητα, τὴν ἀκινησία... Πόνηρία... Πόλεμος εἶναι ἡ ζωή... Εἰρηνικὸς πόλεμος... Καὶ οἱ οὐδέτεροι εἶναι βάρος τῆς κοινωνίας... Καθένας πρέπει νὰ μάχεται, νὰ προσφέρῃ, νὰ δημιουργῇ...

Ἂς πυκνώσουμε, λοιπόν, τὶς τάξεις τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ πίστη, μεθυσμένοι ἀπ' τὶς ἀρχὲς του, πλημμυρισμένοι ἀγάπη γιὰ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα, ποὺ εἶναι, ἄλλως τε, ἡ οἰκογένεια μας, τὸ σπίτι μας, τὸ μέλλον μας καὶ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν μας, ἡ ὕπαρξή μας, ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός μας.

Ποιὰ εἶναι ἡ ἀξία κάθε τεύχους; Τρεῖς δραχμές... Δηλαδὴ ἕνας καφές, ἕνα μικρὸ κουτὶ τσιγάρα...

Κι' ὅμως οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρει ἀξίζουν γιὰ ἀμέτρητα ἑκατομμύρια καφέδες κι' ἄλλα τόσα κουτιὰ τσιγάρα... Οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρει δὲν μετριοῦνται μὲ λεφτά, δὲν μποροῦν νὰ ὑπολογισθοῦν...

Εἶναι τὸ φῶς καὶ ἡ πνοή μας....

Λοιπόν;

Δὲν πρέπει νὰ τὰ κουβεντιάσῃς ὅλα αὐτά, φίλε ἀναγνώστη, μὲ τὸ συνάδελφό σου ποὺ δὲν εἶναι γραμμένος στὸ περιοδικό; Δὲν πρέπει νὰ τοῦ ἐξηγήσῃς; Δὲν πρέπει νὰ τοῦ δώσῃς νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶναι συμφέρον του νὰ παρέχῃ στὸν ἑαυτό του τὴν θρεπτικὴ καὶ τονωτικὴ πνευματικὴ τροφὴ ποὺ προσφέρουν στοὺς ἀναγνῶστες τους τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ;»

Ὀκτὼ χρόνια μάχεται αὐτὸ τὸ περιοδικό... Κι' ἔχει βρεθῆ στὸ ἀνοικτὸ πέλαγος μὲ φουρτούνα τρομερή... κι' ἔχει πλεύσει στὴν γαλανὴ ἀπεραντωσύνη τῶν ἰδανικῶν του, κυκλωμένο ἀπὸ γαλήνη.

Ὀκτὼ χρόνια μάχεται...

Καὶ μόνον, τάχα, γι' αὐτὸ δὲν τοῦ ἀξίζει ἡ εὐγνωμοσύνη μας;

***

...Ἡ ὥρα κύλησε γοργά, χωρὶς νὰ τὴν καταλάβω...

Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν πέρασε οὔτε μιὰ ὥρα ἀπὸ τότες ποὺ ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ... Κι' ὅμως... Ξημερώνει!!!

Τὰ σκοτάδια διαλύονται...

Ὁ κόκκορας, περήφανα τεντωμένος ἔξω στὸν κῆπο, σαλπίζει τὸ ἑωθινό...

Ἔχω πολλὴ ὥρα ποὺ βρίσκουμαι σ' αὐτὴ τὴ θέση... Καὶ τὸ τασάκι εἶναι γεμᾶτο...

Μά, δὲν νυστάζω... Δὲν νοιώθω κούραση...

Ἡ καρδιά μου εἶναι ἀνάλαφρη... Τὴν ἀκούω κάτι νὰ τραγουδᾷ... Μήπως τὴν αὐγούλα ποὺ ξημερώνει;.. Μήπως τὸν ἥλιο ποὺ καρτερεῖ;.. Ἢ μήπως τραγουδάει τὴν πίστη της καὶ τὰ ἰδανικά της;... Ποιὸς ξέρει!!!

Ξημερώνει...

Τὰ πουλιὰ ξυπνοῦν... χοροπηδοῦν... τεντώνονται... Καὶ τὸ ρίχνουν στὰ παιχνίδια πάνω στὰ κλαριὰ τῶν δέντρων.

Ξημερώνει...

Κι' ἐγὼ πάντα στὴν ἴδια θέση ζῶ τὸ ἴδιο νοσταλγικὸ ὅραμα... Δίπλα μου οἱ ἑπτὰ δεμένοι τόμοι τῶν «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ». Τοὺς χαϊδεύω... Μοῦ γεννιέται ἡ ἐπιθυμία νὰ σκύψω καὶ νὰ τοὺς προσκυνήσω... Δὲν ξέρω πῶς νὰ τοὺς ἐκδηλώσω τὰ αἰσθήματά μου, σήμερα ποὺ γιορτάζουν...

Μέσα ἀπ' τὶς σελίδες τους ξεπετάγεται γαληνεμένη ἡ ἴδια γνώριμη, ἀγωνιστικὴ μορφὴ ποὺ εἶναι τόσο στενὰ συνδεδεμένη μὲ τὴν ἱστορία τῆς ἀστυνομικῆς μου ζωῆς... Καὶ τότε γονατίζω... Γονατίζω καὶ κάνω μιὰ προσευχὴ στὸν καλὸ Θεὸ καὶ Κύριό μου... Νὰ χαρίζῃ ὁλόκληρη τὴν εὐλογία Του στὸν ἀκαταπόνητο καὶ σεμνὸ αὐτὸ ἀγωνιστὴ τῶν ἀστυνομικῶν ἰδεωδῶν...

Κύριε Διευθυντά, τὴν ἴδια εὐχὴ κάνουν μαζί μου αὐτὴν τὴν ὥρα, χιλιάδες ἄλλοι συνάδελφοί μου...

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τους...

ΣΠ. ΠΗΛΟΣ

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΕΠΙΤΕΛΕΙΩΝ

Ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β'
κ. ΚΩΝ. ΤΟΥΖΕΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Ἀξιωματικὸς ἐπιτελείου. Ἔργον αὐτοῦ καὶ προσόντα ἅτινα δέον νὰ διαθέτῃ.
2. Πνευματικὰ προσόντα.
3. Ἐπαγγελματικὰ προσόντα.
4. Ἠθικὰ καὶ ψυχικὰ προσόντα.
5. Ὑπηρεσία γραφείων παρ' ἡμῖν.
6. Ἀνάγκη ἐναλλαγῆς ὅλων τῶν ἀξιωματικῶν εἰς ὑπηρεσίας ἐπιτελικὰς καὶ μαχίμους.

***

1. Ἀξιωματικὸς ἐπιτελείου. Ἔργον αὐτοῦ καὶ προσόντα ἅτινα δέον νὰ διαθέτῃ.

Εἰς ἑκάστην ὠργανωμένην ὑπηρεσίαν, δημοσίαν ἢ ἰδιωτικήν, πλὴν τοῦ διευθύνοντος ταύτην, ὑπάρχει καὶ ἀριθμὸς ἀτόμων, ποικίλσων ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως τῆς ἁρμοδιότητός της, ἅτινα βοηθοῦσι τὸν διευθύνοντα τὴν ὑπηρεσίαν, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ εἰς αὐτὸν ἀνατεθειμένου ἔργου.

Εἰς τὰς μεγάλας μονάδας τῶν ἐνόπλων δυνάμεων ὑπάρχουν τὰ ὠργανωμένα ἐπιτελεῖα, σκοπὸν ἔχοντα νὰ βοηθῶσι τὸν διοικητὴν τῆς μονάδος εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου του. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰς κεντρικὰς ὑπηρεσίας τῆς ἀστυνομίας, ὡς αἱ τοῦ Ὑπουργείου, Ἀρχηγείου, Ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων, Ἀστυνομικῆς Σχολῆς καὶ ἄλλων εἰδικῶν ὑπηρεσιῶν. Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας διατίθεται ὁ ἀπαραίτητος ἀριθμὸς ἀξιωματικῶν, διὰ τὴν καλὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας.

Οἱ ἀξιωματικοὶ οὗτοι εἶναι οἱ βοηθοὶ τῶν διευθυντῶν τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων, ἔχοντες ὡς κυρίαν ἀποστολὴν νὰ προπαρασκευάζωσι τὰ στοιχεῖα τῶν ἀποφάσεων τῶν προϊσταμένων των, νὰ θέτωσιν εἰς ἔργον τὰς λαμβανομένας παρ' αὐτῶν ἀποφάσεις καὶ νὰ παρακολουθῶσι τὴν ἐκτέλεσίν των. Ἀποτελοῦσι τὸν συνδετικὸν κρίκον μεταξὺ τῆς διοικήσεως καὶ τῶν ὀργάνων ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων αὐτῆς. Εἶναι ὡς ἐκ τούτου ὑποχρεωμένοι νὰ γνωρίζωσι τὴν κατάστασιν καὶ τὴν ἐπίδοσιν τῶν ὑπηρεσιῶν. Ἡ ἀποστολή των ὡς συνδέσμου εἶναι φύσεως τοιαύτης, ὥστε νὰ ἀπαιτῆται πάντοτε λεπτότης ἐνεργείας καὶ ἐπαγγελματικὴ πεῖρα, ἰδίως δὲ νὰ κυριαρχῇ εἰς αὐτοὺς ἡ σκέψις ἐκπληρώσεως τῶν ἀναγκῶν τῆς ὑπηρεσίας.

Εἶναι εὐνόητον ὅτι διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς των ταύτης, δέον νὰ κέκτηνται τὰ ἀπαραίτητα σωματικά, πνευματικά, ἐπαγγελματικὰ καὶ ψυχικὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα θὰ προσπαθήσωμεν περαιτέρω νὰ περιγράψωμεν.

Περὶ τῶν σωματικῶν προσόντων τῶν ἀξιωματικῶν - βοηθῶν διευθυντῶν ὑπηρεσιῶν, φρονῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀσχοληθῶμεν ἰδιαιτέρως διότι διὰ νὰ εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ διαθέτουσι φυσικὴν ὑγείαν καὶ ἀντοχήν, ἀνταποκρινόμενοι ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ταύτης πλήρως εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας.

2. Πνευματικὰ προσόντα.

Κατ' ἀρχὴν τὰ πνευματικὰ προσόντα εἶναι πολλάκις δῶρα τῆς φύσεως πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἔμφυτοι τρόπον τινὰ ἱκανότητες, αἵτινες ὑπάρχουν κατὰ διαφόρους βαθμοὺς εἰς τὰ ἄτομα. Εἶναι ὅμως ἀναμφισβήτητον ὅτι διὰ τῆς καλλιεργείας τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων καὶ συστηματικῆς ἐξασκήσεως, δύνανται νὰ βελτιωθῶσι τὰ πνευματικὰ προσόντα καὶ ἀφθονοῦν τὰ παραδείγματα ἀτόμων τὰ ὁποῖα «τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν κατὰ φύσιν ἐγένοντο κρείσσονα». Ἄτομα διαθέτοντα τὸν κοινὸν νοῦν διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς συνεχοῦς ἐπιμονῆς κατώρθωσαν νὰ ὑποσκελίσωσι ἄλλα, ἅτινα διέθετον μὲν μεγαλυτέρας διανοητικὰς ἱκανότητας, ἐστεροῦντο ὅμως τῆς προσηκούσης ἐπιμονῆς καὶ ἐπιμελείας. Τὸ παράδειγμα τοῦ Δημοσθένους, ὅστις κα-

τώρθωσε διὰ τῆς ἐπιμονῆς του νὰ κατανικήσῃ γλωσσικὴν ἀτέλειαν, μαρτυρεῖ τὸ ἀληθὲς τῆς ὡς ἄνω ἀναφερομένης ἀρχῆς.

Ἡ νοημοσύνη καὶ ἡ ἀντίληψις συντελοῦν εἰς τὸ νὰ συλλαμβάνωμεν ταχέως καὶ ὀρθῶς τὰ ἀπασχολοῦντα ἡμᾶς θέματα καὶ νὰ λαμβάνωμεν ἀναλόγους καὶ ταχείας ἀποφάσεις. Πολλάκις ἡ καλυτέρα ἀντίληψις τοῦ συνόλου ὑπαρχούσης ἀστυνομικῆς καταστάσεως, ἐπιφέρει καὶ τὴν λύσιν ἑνὸς ἀστυνομικοῦ προβλήματος.

Διὰ τῆς φαντασίας δυνάμεθα νὰ ἀναπαραστῶμεν ἐκ τῶν προτέρων τὰ πράγματα, νὰ κάμωμεν τὰς πιθανωτέρας ὑποθέσεις, νὰ ἀντιμετωπίζωμεν νοερῶς τὰ πιθανότερα ἐνδεχόμενα καὶ νὰ σχηματίζωμεν, ὅσον τὸ δυνατόν, μίαν ἰδέαν περισσότερον προσκειμένην πρὸς τὴν πραγματικότητα. Εἶναι περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ φαντασία μας δὲν δύναται νὰ φθάνῃ μέχρι τοῦ σημείου νὰ καθίσταται αὐτὴ νοσηρά.

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν φαντασίαν, ἡ κρίσις μᾶς κάνει νὰ βλέπωμεν τὰ πράγματα ὅπως πράγματι εἶναι καὶ ὄχι ὅπως θὰ ἠθέλαμεν νὰ εἶναι. Διὰ τῆς κρίσεως συλλαμβάνομεν τὴν σχετικὴν τῶν πραγμάτων ἀξίαν καὶ προσαρμοζόμεθα εἰς τὴν πραγματικότητα. Βλέπομεν ἐν ὡρισμένῃ καταστάσει εὐκρινῶς τὰς συνεπείας ἑνὸς γεγονότος, ἐκτιμῶμεν τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ καὶ διαγιγνώσκομεν τὴν συμφερωτέραν λύσιν.

3. Ἐπαγγελματικὰ προσόντα.

Τὰ προσόντα ταῦτα καλλιεργοῦνται διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως, τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς πρὸς μάθησιν ἐφέσεως τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ἡ καλὴ ἐκπαίδευσις καὶ γενικῶς ἡ ἀρτία γνῶσις ἑνὸς θέματος διαμορφώνει ταχέως πεποιθήσεις, ἐμπιστοσύνην, δημιουργεῖ τὴν δύναμιν νὰ ἐνεργῶμεν, σχηματίζει τοὺς ἀνθρώπους τῆς δράσεως καὶ ἀναπτύσσει τὸν χαρακτῆρα. Ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς γνωρίζει ὅτι διὰ τῆς μορφώσεως, ἣν ἀπέκτησε θὰ δυνηθῇ νὰ ἀντεπεξέλθῃ εἰς δυσχερεῖς περιστάσεις, ὁ χαρακτὴρ του στερεοῦται καὶ ἀποκτᾷ τὴν ἱκανότητα νὰ λαμβάνῃ ἐπικαίρως μίαν σαφῆ ἀπόφασιν καὶ νὰ τὴν θέτῃ ταχέως εἰς ἐφαρμογήν. Ὁ ἔχων ὅμως συναίσθησιν τῆς ἀνάγκης νὰ συμβουλευθῇ ἄλλον διότι δὲν κατέχει καλῶς τὰ πράγματα, εἶναι πάντοτε ἀναποφάσιστος, ἀμήχανος, ἕτοιμος νὰ χάσῃ τὸ ἠθικόν του.

Ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ παρέχει ὡρισμένας καὶ εἰς περιωρισμένην ἔκτασιν γνώσεις καὶ μεθόδους ἐργασίας, δίδει τὴν ἀφετηρίαν διὰ τὴν πρᾶξιν καὶ καλλιεργεῖ τὸν ἐνιαῖον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ προέλθῃ ὁ ἐνιαῖος τρόπος τοῦ βλέπειν καὶ ἐνεργεῖν.

Διὰ τῆς Σχολῆς ἐπιτυγχάνεται ἡ εἰδίκευσις καὶ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις τῶν μελλόντων ἀξιωματικῶν διὰ τὴν ἀκριβῆ, δικαίαν καὶ ἀμερόληπτον ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των. Τὸ ἔργον ὅμως τῆς Σχολῆς δὲν εἶναι μόνον ἡ παροχὴ πολυγνωσίας καὶ θυμοσοφίας, ἀλλ' ἡ διάπλασις τοῦ χαρακτῆρος, ἡ ἀποβολὴ τῶν κακῶν ἕξεων καὶ συνηθειῶν καὶ πρὸ παντὸς ἡ πρόσκτησις κάθε εὐγενοῦς καὶ ὡραίου, πρὸς σχηματισμὸν δόγματος ὁμοιομόρφου καὶ ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης τῶν προβλημάτων, ὡς ταῦτα παρουσιάζονται εἰς τὴν πρᾶξιν, καὶ ἐνιαίας κατευθύνσεως τοῦ προνοεῖν καὶ διοικεῖν μὲ βάσιν τοὺς ἀπαραβάτους κανόνας τῆς ἀπροσωπολησίας καὶ δικαιοσύνης. Διὰ τῆς Σχολῆς ἐπίσης ἀναπτύσσεται ἡ ὑπηρεσιακὴ ἄμιλλα καὶ ὁ ἐπαγγελματικὸς ζῆλος, ἡ καλῶς ἐννοουμένη ἀλληλεγγύη καὶ τὸ συναίσθημα τῆς ἀτομικῆς πρωτοβουλίας.

Ἡ ὠφέλεια τῆς ἐν τῇ Σχολῇ ἐκπαιδεύσεως εἶναι μεγίστης σημασίας, διότι ἀποτελεῖ τὴν ἀφετηρίαν διὰ τὸ ἅλμα πρὸς τὴν πρᾶξιν. Ἡ κυρίως ὅμως μόρφωσις ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐξόδου ἐκ τῆς Σχολῆς καὶ παρέχεται ἀπὸ αὐτὴν ταύτην τὴν ζωήν.

Ἐκτὸς τῆς καλῆς γενικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἣν δέον νὰ κατέχῃ ὁ βοηθὸς ἀξιωματικὸς τοῦ διοικοῦντος μεγάλην ἀστυνομικὴν μονάδα, δέον νὰ εἶναι καὶ κάτοχος πλήρους ἐπαγγελματικῆς τοιαύτης. Ὅπως εἰς ὅλας τὰς μορφὰς ἐπιστήμης καὶ ἐργασίας καὶ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ἀστυνομίας κάμνει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δύναται μὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γνωρίζει. Διὰ νὰ μπορῇ νὰ κάμῃ ὀλίγα πρέπει νὰ γνωρίζῃ

πολλά. Πρὸς τοῦτο, ὅσον ἀνέρχεται τὴν βαθμίδα τῆς ἱεραρχίας τόσον πρέπει νὰ διευρύνῃ καὶ τὴν μόρφωσίν του, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἡ διάνοιά του μὴ εἶναι κατωτέρα τοῦ βαθμοῦ του. Δέον νὰ κατέχῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὰ θέματα τὰ ὁποῖα διαχειρίζεται καὶ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ἐρευνᾷ καὶ νὰ λεπτολογῇ ταῦτα καὶ εἰς τὰς μικροτέρας λεπτομερείας των.

'Ο ἀξιωματικὸς ἐπιτελείου ἀφοῦ προπαρασκευάσῃ διὰ τὸν διευθύνοντα τὴν μονάδα τὰ στοιχεῖα τῶν ἀποφάσεών του, ἐν συνεχείᾳ μεριμνᾷ, νὰ μετατρέψῃ τὰς ἀποφάσεις εἰς ὁδηγίας καὶ διαταγάς, νὰ συμπληρώσῃ ταύτας διὰ παντὸς ἀναγκαίου μέτρου λεπτομερείας καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν μεταβίβασιν τῶν διαταγῶν καὶ ὁδηγιῶν.

Κατὰ τὴν διατύπωσιν τῶν διαταγῶν καὶ ὁδηγιῶν πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικὸς εἰς τὸν τρόπον ἐκφράσεως καὶ ἀφοῦ συντάξῃ ταύτας νὰ θέσῃ τὸν ἑαυτόν του εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐκτελοῦντος καὶ νὰ διερωτηθῇ, ἐὰν εὑρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην θὰ ἠννόει τὶ σημαίνουν τὰ ὅσα ἔγραψε. 'Η διατύπωσις συνεπῶς δέον νὰ γίνεται μετὰ προηγούμενον ἔλεγχον, ἐὰν ἔχουν τεθῇ ἀκριβῶς αἱ λέξεις, αἵτινες ἀποδίδουν τὰς σκέψεις τοῦ διευθυντοῦ καὶ αἱ λέξεις αὗται νὰ μὴ δύναται νὰ παρερμηνευθοῦν. Αἱ διαταγαὶ πρέπει νὰ εἶναι σαφεῖς, σύντομοι καὶ ἀκριβεῖς. Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν διαταγῶν ὀφείλει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν πιστήν, ἀκριβῆ καὶ πλήρη ἐκτέλεσιν τούτων.

'Αλλὰ τὰ ἐπαγγελματικὰ προσόντα δὲν συνίστανται μόνον εἰς ἐκτεταμένας γνώσεις. 'Απαιτοῦνται καὶ ἄλλαι ἀρεταί, ὡς ἡ ἐπαγγελματικὴ εὐθιξία, τὸ πνεῦμα τῆς δικαιοσύνης, ἡ σταθερότης, ἡ εὐθύτης τοῦ χαρακτῆρος, ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τοὺς συναδέλφους κ.λ.π. 'Η ἐπαγγελματικὴ εὐθιξία ἢ φιλοτιμία εἶναι μία ἐκ τῶν θεμελιωδῶν ἀρετῶν τοῦ ἀξιωματικοῦ, τὴν σπουδαιότητα τῆς ὁποίας δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπογραμμίσωμεν. 'Ο φόβος μιᾶς παρατηρήσεως ἢ μιᾶς μομφῆς δύναται νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς ἀσθενεῖς χαρακτῆρας εἰς τὴν ἀπόκρυψιν ἢ τὴν παραμόρφωσιν τῆς ἀληθείας. 'Η ἐπαγγελματικὴ εὐθιξία ἀπαιτεῖ νὰ παρουσιάζωνται τὰ γεγονότα εἰς τὴν ἀκριβῆ των κατάστασιν καὶ ὑπὸ τὸ ἀληθὲς των φῶς.

'Ομοίως εὐθύτης ἀπόλυτος δέον νὰ χαρακτηρίζῃ τὰς σχέσεις τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν ἀξιωματικῶν βοηθῶν του. 'Η εὐθύτης ἄγει τὸ ἄτομον νὰ ἐνεργῇ χωρὶς ἀποσιωπητικὰ καὶ χωρὶς ἐλιγμούς, νὰ χωρῇ εὐθέως εἰς τὸν σκοπόν, ἀκοῦον μόνον τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του, χωρὶς νὰ παρασύρηται ἀπὸ τὴν ἐλπίδα ὠφελημάτων ἢ ἀδυναμιῶν. 'Η εὐθύτης συνεπάγεται τὴν πλήρη λήθην τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν ἀφοσίωσιν μόνον εἰς τὸ γενικὸν συμφέρον.

'Επίσης ἡ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὑπηρεσίας εἶναι ἀπαραίτητον στοιχεῖον διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τῆς ὑπηρεσίας. Ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι διὰ νὰ λειτουργῇ ἁρμονικῶς ἓν σύνολον πρέπει νὰ εἶναι ὡς μία εὐτυχὴς οἰκογένεια.

4. 'Ηθικὰ καὶ ψυχικὰ προσόντα.

Ταῦτα εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καρποὶ κληρονομιῶν, τοῦ περιβάλλοντος καὶ τῆς ἀγωγῆς. Τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρος, ἡ εὐσυνειδησία, ἡ ἀμεροληψία, ἡ θέλησις, ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὸ καθῆκον, ἡ ἀγάπη τῶν εὐθυνῶν, τὸ θάρρος τῆς γνώμης, ἡ γενναιοψυχία, ἡ καλωσύνη, ἡ εἰλικρίνεια, ἡ δραστηριότης, ἡ ἀμερόληπτος δικαιοσύνη, δέον νὰ κοσμοῦσι τὸν ἀξιωματικόν, ὅστις θὰ ἔχῃ τὴν τιμὴν νὰ εἶναι βοηθὸς τοῦ διευθυντοῦ ἀστυνομικῆς τινος ὑπηρεσίας, εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του.

'Ο χαρακτὴρ εἶναι τὸ σύνολον τῶν ἀρετῶν ἐκείνων, αἵτινες ἐν ταῖς λεπτομερείαις τῆς ζωῆς καὶ μάλιστα εἰς τὰς κρισίμους περιστάσεις ὑψώνουν τὸ ἄτομον εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν γύρω του. 'Ο χαρακτὴρ ἐξαίρεται διὰ τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς παραστάσεως καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ.

Τὸ αἴσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς τιμῆς ὑπαγορεύεται ὑπὸ τῆς συνειδή-

σεως, χαράσσει τὴν κατευθυντήριον γραμμὴν τοῦ ὑψηλοῦ ἰδεώδους καὶ εἶναι τὸ ἐλατήριον τῶν μεγάλων πράξεων. Τὰ αἰσθήματα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς τιμῆς γεννοῦν τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν αὐταπάρνησιν. Ἡ ἀγάπη τῶν εὐθυνῶν εἶναι ἡ ἀρετὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν οἱ κανονισμοὶ μας θεωροῦν τόσον σπουδαίαν καὶ ἥτις ὑπαγορεύει τὰς μᾶλλον καρποφόρους πρωτοβουλίας.

Ὅπως ὁ ἡγήτωρ μιᾶς ὑπηρεσίας, οὕτω καὶ ὁ ἀξιωματικὸς βοηθός του δὲν πρέπει νὰ ἀναμένῃ τὰ γεγονότα. Ἀλλ' ἀντιθέτως νὰ προνοῇ, νὰ προβλέπῃ καὶ νὰ προλαμβάνῃ ταῦτα καὶ νὰ μὴ καταλαμβάνεται ὑπ' αὐτῶν. Πρέπει ν' ἀναπτύσσῃ εὐφυᾶ δραστηριότητα πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀμέσου ἐντατικῆς ἀποδόσεως.

Τὸ βασικώτερον προσὸν εἶναι ἡ εἰλικρίνεια. Εἰλικρίνεια πρὸς τὸν διευθυντὴν καὶ τοὺς συναδέλφους του τῆς αὐτῆς ὑπηρεσίας καθὼς καὶ τὰς ἄλλας, ἃς ὑπηρετεῖ. Εἶναι ἀναμφισβήτητος ἡ ἀνάγκη ὑπάρξεως εἰλικρινείας. Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι εἰς ἕνα ὁμαδικὸν παιγνίδι, οἱ παῖκται πρέπει νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνην ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον καὶ ὅλοι νὰ ἐνδιαφέρωνται διὰ τὴν νίκην, διότι ἂν παίζῃ ὁ καθεὶς διὰ τὸν ἑαυτόν του, πρὸς ἐπίδειξιν τῶν ἀτομικῶν του ἱκανοτήτων κατὰ τρόπον ἐγωϊστικόν, τότε τὸ παιγνίδι θὰ ἀποβῇ εἰς βάρος των.

Τὸ θάρρος τῆς γνώμης τοῦ ἀξιωματικοῦ εἶναι ἐπίσης ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων προσόντων. Ἐννοοῦμεν δηλαδή, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς βοηθὸς τοῦ διευθυντοῦ ἐὰν ἔχῃ διαφορετικὴν γνώμην ἀπὸ αὐτόν, ὀφείλει νὰ τὴν ἐκθέσῃ μὲ πειστικότητα καὶ μὲ ἀκλόνητα ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ πόντοτε, βεβαίως, μὲ ὅλον τὸν προσήκοντα σεβασμόν. Ἐὰν ὁ διευθυντὴς του δὲν συμφωνῇ μὲ τὴν γνώμην του καὶ δὲν δέχεται τὴν εἰσήγησίν του, τότε πρέπει νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς διαταγάς του, ἐνθυμούμενος πάντοτε ὅτι ἡ τελικὴ εὐθύνη εἶναι τοῦ προϊσταμένου. Ἐὰν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε δίκαιον καὶ ὁ προϊστάμενός του ἄδικον, θὰ εἶναι ἀπρεπὲς καὶ σφάλμα μέγα ν' ἀνακοινώσῃ ἔστω καὶ εἰς ἕνα τὴν εἰσήγησιν τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε προτείνει.

Ἐπίσης ἡ δικαιοσύνη εἰς τὴν διοίκησιν μιᾶς ὁμάδος ἀνθρώπων εἶναι ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος τῆς πειθαρχίας, ἄνευ τῆς ὁποίας, ὡς γνωστόν, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὠργανωμένον Σῶμα. Ἡ ἔννοια τοῦ δικαίου εἶναι ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὅταν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἀδικεῖται τὸ φέρει βαρέως.

Ὁ ἀξιωματικός, ὁ ἐκτελῶν ἐπιτελικὴν ὑπηρεσίαν πρέπει νὰ ἔχῃ εὐτολμίαν, ἀγχίνοιαν, ἀσφαλῆ κρίσιν, ἐχεμύθειαν καὶ προσήνειαν εἰς τὰς μετὰ τῶν συναδέλφων του ὑπηρεσιακὰς σχέσεις. Πρέπει διὰ τῆς ὅλης συμπεριφορᾶς του νὰ δημιουργῇ τὴν πεποίθησιν ὅτι καθίσταται πολύτιμος σύμβουλος τῶν συναδέλφων του καὶ βοηθὸς τοῦ προϊσταμένου του, ὡς προπαρασκευάζων τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ. Τὸ ἔργον του ὅμως πρέπει νὰ περατοῦται εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῆς ἀποφάσεως καὶ νὰ μὴ ὑπεισέρχεται εἰς τὴν λῆψιν τῆς ἀποφάσεως.

Τέλος ὁ πόθος τῆς ἐπιδείξεως, ἡ ματαιοδοξία, ἡ ὑπερεκτίμησις τῶν ἱκανοτήτων του πρέπει νὰ εἶναι ἰδιότητες ἐντελῶς ἄσχετοι πρὸς τὸν ἐπιτελῆ ἀξιωματικόν, βοηθὸν τοῦ διοικοῦντος μίαν ὑπηρεσίαν.

5. Ὑπηρεσία γραφείων παρ' ἡμῖν.

Ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν τὰς ὑποχρεώσεις, τὰ καθήκοντα καὶ τὰ προσόντα μὲ τὰ ὁποῖα δέον νὰ κοσμῆται ὁ ἀξιωματικός, ὁ ὑπηρετῶν εἰς ἐπιτελικὰς ὑπηρεσίας. Ἂς προσπαθήσωμεν τώρα νὰ ἐξετάσωμεν, πῶς ἀντιμετωπίζεται παρ' ἡμῖν τὸ πρόβλημα τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀξιωματικῶν, εἰς ἐπιτελικὰς ὑπηρεσίας.

Κατ' ἀρχὴν σημειοῦμεν ὅτι πλεῖστοι ἀξιωματικοί, ἐσφαλμένως, ὡς θὰ ἀναλύσωμεν περαιτέρω, θεωροῦν τὴν ἐπιτελικὴν ὑπηρεσίαν ὡς μειωτικὴν δι' αὐτούς καὶ ἔχουν τὴν γνώμην ὅτι μόνον ἡ ἐξωτερικὴ ὑπηρεσία προσδίδει κῦρος εἰς αὐτούς, τόσον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ὅσον καὶ εἰς τὴν κοινὴν γνώμην. Κάμνουν μόνοι των διάκρισιν τῶν ἀξιωματικῶν εἰς ἱκανοὺς δι' ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν, «διὰ τὸ πεζοδρόμιον» ὡς χαρακτηριστικῶς αὐτοαποκαλοῦνται, καὶ ἱκανοὺς μόνον διὰ τὰ γραφεῖα, τοὺς

ὁποίους πολλάκις σκωπτικῶς ἀποκαλοῦν «γραφιάδες», «κωδικογράφους», «δασκάλους» κ.λ.π.

'Η σκωπτικὴ αὕτη διάθεσις τῶν ἐκτελούντων ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν, ἐναντι τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὰ γραφεῖα, ἔχει αἰτιολογικὴν βάσιν τὴν ἑξῆς: Εἶναι ἱστορικῶς βεβαιωμένον ὅτι ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπῆρξεν ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῶν μαχομένων μονάδων καὶ τῶν ἐπιτελῶν ἀξιωματικῶν. Συζητουμένου πρὸ ἐτους ἐν τῇ βουλῇ στρατιωτικοῦ νομοσχεδίου, ἐλέχθη παρὰ βουλευτοῦ, ἄλλοτε στρατηγοῦ, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἐδημιούργησε ζητήματα εἰς τὸ στράτευμα ὡρισμένη διὰ νόμου διάκρισις ὑπὲρ τῶν ἐπιτελῶν. Οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν βλέπουν τὸν ὑπηρετοῦντα εἰς τὰ ἐπιτελεῖα, ὡς ἄνθρωπον διαβιοῦντα μὲ μεγαλυτέρας ἀνέσεις καὶ ὀλιγωτέρους κινδύνους, ἂν καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπόλυτον παρ' ἡμῖν, διότι συνηθέστατα εἰς παρουσιαζομένας ἀνάγκας διατίθενται εἰς ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν καὶ οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὰ ἐπιτελεῖα.

Πολλοὶ τῶν ὑπηρετούντων εἰς ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν σκληρὰν ἐργασίαν, τὰ ξενύχτια καὶ τὴν πνευματικὴν κόπωσιν τοῦ ἐπιτελοῦς ἀξιωματικοῦ, ὅστις προσπαθεῖ νὰ ἐξεύρῃ διαφόρους συνδυασμούς, πρὸς ἐπιτυχῆ ἔκβασιν μιᾶς ὑποθέσεως. Δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι διὰ νὰ εὑρίσκεται π.χ. μία ἀστυνομικὴ δύναμις εἴς τι σημεῖον τῆς πόλεως εἰς δεδομένην στιγμὴν πρὸς ἐκτέλεσιν ὡρισμένου σκοποῦ, προηγήθησαν ὡρισμέναι ἐνέργειαι, ἢ ὅτι διὰ νὰ ἔχῃ ὁ ἀστυφύλαξ τὰ ἐφόδιά του εἰς ἱματισμὸν καὶ λοιπὰ εἴδη, προηγήθη σειρὰ ὁλόκληρος ἐνεργειῶν. Πολλάκις κρίνουν μόνον ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος μιᾶς ὑποθέσεως, ἀγνοοῦντες ἢ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντιληφθῶσι τὰς καταβληθείσας προσπαθείας, αἵτινες ὅμως διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεως τοῦ ἐπιτελοῦς καὶ τοῦ ἡγήτορος τῆς μονάδος δὲν ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Ἔχουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι μόνον ἡ ἐξωτερικὴ ὑπηρεσία ἀποδίδει καὶ ἀγνοοῦν ὅτι διὰ νὰ ἐργασθῇ ὁ εἰς ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν, κάποιος πρέπει νὰ τοῦ προετοιμάσῃ τὰ μέσα, δι' ὧν θὰ ἐργασθῇ καὶ τὸ ἔργον ὅπερ θὰ ἐπιτελέσῃ. 'Επίσης δὲν ἔχουν ὑπ' ὄψει των ὅτι διὰ νὰ λειτουργήσῃ ὁ μηχανισμὸς μιᾶς ὑπηρεσίας καὶ νὰ ἀσκηθῇ ἡ ἐν γένει διοίκησις μιᾶς ὁμάδος ἀνθρώπων συγκεκροτημένων εἰς Σῶμα, ὑπάρχει ἀνάγκη σειρᾶς ὁλοκλήρου ἐνεργειῶν.

'Εκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὅμως, ἡ ἀξιολόγησις τῆς ἐργασίας ἑνὸς ἀξιωματικοῦ ἀναλόγως τῆς ὑπηρεσίας, ἣν ἐκτελεῖ οὗτος, δὲν εἶναι πάντοτε δικαία. Τὸ ἀποτέλεσμα, τόσον εἰς τὴν μάχιμον ὑπηρεσίαν, ὅσον καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν γραφείου, εἶναι πολλάκις ἀποτέλεσμα ἁλύσεως ἐνεργειῶν καὶ θὰ πρέπει νὰ ἐξετάζηται ἡ ἀπόδοσις μᾶλλον τοῦ ἀξιωματικοῦ εἰς οἱανδήποτε θέσιν ὑπηρετεῖ, παρὰ τὸ εἶδος τοῦ ἔργου ὅπερ ἐκτελεῖ.

6. 'Ανάγκη ἐναλλαγῆς ὅλων τῶν ἀξιωματικῶν εἰς ὑπηρεσίας ἐπιτελικὰς καὶ μαχίμους.

'Η ἐπικρατοῦσα οὕτω ἀντίληψις τῶν εἰς ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν, διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ἐπιτελείου, ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἄγνοιαν τῆς ἐκτελουμένης ἐν τοῖς γραφείοις ὑπηρεσίας καὶ τοῦ ρόλου ταύτης. Πλὴν τούτου ὅμως καὶ ἄλλος παράγων, σοβαρώτερος, ὠθεῖ τοὺς ἀξιωματικούς, ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀστυνόμου β' καὶ ἄνω, νὰ μὴ ἐπιθυμοῦσι νὰ ὑπηρετήσωσι εἰς ἐπιτελικὰς ὑπηρεσίας. Εἰς ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν ὡς διοικηταὶ τμημάτων ἢ ὑποδιευθύνσεων ἢ ἄλλων ὑπηρεσιῶν προβάλλονται κοινωνικῶς, πρᾶγμα ὅπερ συντελεῖ καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσιακὴν προβολήν των.

'Εὰν καθ' ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα εἰς ἕκαστον βαθμὸν μετεκινοῦντο καὶ συνεπλήρουν τὴν πρακτικὴν ἐπαγγελματικὴν των κατάρτισιν καὶ μὲ ἐπιτελικὴν τοιαύτην, θὰ ἦτο ὠφελιμώτερον καὶ διὰ τοὺς ἰδίους καὶ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν. Συμβαίνει σήμερον εἰς πολλοὺς ἀξιωματικοὺς ἐπὶ μακρὸν ὑπηρετοῦντας εἰς ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν καὶ μὴ ἐπιθυμοῦντας νὰ ὑπηρετήσωσιν εἰς ἐπιτελεῖα, ν' ἀποτελῶσι terra incognita δι' αὐτοὺς διάφορα γενικὰ θέματα τῆς προϊσταμένης ὑπηρεσίας καὶ ὁ

τρόπος ἀντιμετωπίσεώς των. Οὕτως ὅμως, διὰ τῆς μονοπλεύρου ἀσκήσεως ἑνὸς τμήματος τοῦ ὅλου ἀστυνομικοῦ ἔργου, ἀδικοῦσι τὸν ἑαυτόν των, τοὺς λοιποὺς συναδέλφους των καὶ τὸ Σῶμα.

'Εκ τῆς ἀντιθέτου πάλιν πλευρᾶς ἡ ἐπὶ μακρὰ ἔτη συνεχὴς παραμονὴ εἰς ἐπιτελικὰς ὑπηρεσίας, καθιστᾷ τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς ταῦτα θεωρητικούς, δισταχτικοὺς καὶ τοὺς στερεῖ τῶν μέσων ἀναπτύξεως τῆς προσωπικότητός των, διότι εἶναι ὑποχρεωμένοι πολλάκις νὰ κινοῦνται ἐντὸς ὡρισμένων πλαισίων.

'Η «ἀλλαγὴ φρουρᾶς» εἶναι μία ὀργανικὴ ἀνάγκη, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει νὰ δοκιμάζωνται διαδοχικῶς ὅλα τὰ ἱκανὰ στελέχη τοῦ Σώματος εἰς ὅλας τὰς ὑπηρεσίας. Οἱ βαθμοὶ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ἰδίως ὁ τοῦ ἀστυνόμου καὶ διευθυντοῦ, εἶναι βαθμοὶ γενικῶν θέσεων. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς πρέπει νὰ ἔχῃ ποικίλην ἀστυνομικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν κατάρτισιν, ὥστε νὰ δύναται ἡ ὑπηρεσία νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ εἰς οἱανδήποτε θέσιν, εἴτε ἐπιτελικὴν εἴτε ἡγήτορος. Πρέπει νὰ παρέχηται ἡ εὐχέρεια νὰ δοκιμάζηται ὁ ἀξιωματικὸς εἰς ὅλας τὰς θέσεις, μαχίμους καὶ ἐπιτελικάς, διὰ νὰ δύναται ἡ ὑπηρεσία νὰ σχηματίσῃ ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς προσωπικότητός του, νὰ διαγνώσῃ τὸν χαρακτῆρα του καὶ ν' ἀντιληφθῇ εἰς ποίαν θέσιν θὰ δυνηθῇ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐπωφελέστερον.

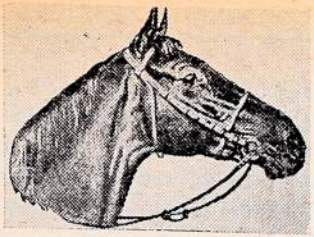
'Η ἀνάλυσις τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀξιωματικοῦ θὰ ἀφορᾷ δύο περιπτώσεις. "Ητοι τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐν τῇ ὁμάδι, πρὸς ἐξακρίβωσιν ἐὰν διαθέτῃ τὸ ἀπαιτούμενον πνεῦμα συνεργασίας καὶ τὴν χρησιμοποίησίν του μεμονωμένως, ὡς εἰς ἡγετικὰς θέσεις, μεμονωμένας ἐνεργείας κλπ., πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ βαθμοῦ πρωτοβουλίας καὶ ἀναλήψεως εὐθυνῶν.

'Εξαιρουμένων τῶν ἀπαραιτήτων κοινῶν χαρακτηριστικῶν, ἡ μία θέσις, ἡ τοῦ ἐπιτελοῦς, ἀπαιτεῖ κάποιον ἀλτρουϊστικὸν προσανατολισμὸν τοῦ ἀτόμου, κάποιαν ἀδιαφορίαν δηλαδὴ πρὸς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐπίμοχθος ἐργασία αὐτοῦ θὰ λάβῃ τὴν σφραγῖδα τοῦ προϊσταμένου τῆς μονάδος, ἐνῷ ἡ ἑτέρα θέσις, ἡ τοῦ ἡγήτορος ἀπαιτεῖ ἐγωϊστικὸν προσανατολισμὸν διὰ μεμονωμένας ἢ ἀνεξαρτήτους ἐνεργείας καὶ τὴν ὕπαρξιν τῆς ἐπιθυμίας, ὅπως εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τεθῇ ἡ προσωπικὴ σφραγίς του. Αἱ δύο καταστάσεις αὗται, ἀντιτιθέμεναι πρὸς ἀλλήλας χαρακτηρίζουσι τοὺς καλοὺς ἐπιτελεῖς καὶ ἱκανοὺς ἡγήτορας, συνυπαρχουσῶν βεβαίως παρ' αὐτοῖς τῶν φυσιολογικῶν καὶ πνευματικῶν προϋποθέσεων ὡς καὶ εἰδικῶν τοιούτων.

'Η εὐδόκιμος ὑπηρεσία ἑνὸς ἀξιωματικοῦ εἰς ἐπιτελεῖα δὲν προδικάζει ὅτι ἡ χρησιμοποίησίς του εἰς ἡγετικὴν θέσιν θὰ εἶναι ἐπίσης εὐδόκιμος, παρ' ὅλα τὰ ἐχέγγυα τῆς πείρας του, καὶ ἀντιθέτως. Πάντως πρέπει νὰ δοκιμάζηται εἰς ἀμφοτέρας καὶ νὰ χαρακτηρίζηται ἀναλόγως. Δυστυχῶς παρ' ἡμῖν δὲν ἔχει εἰσέτι καθορισθῇ ποῖαι ὑπηρεσίαι θεωροῦνται μάχιμοι καὶ ποῖαι εἰδικαί. "Ετι δὲ χειρότερον δὲν ὑπάρχει διάταξις ἀπαγορεύουσα τὴν παραμονὴν εἰς εἰδικὰς ὑπηρεσίας πέραν ὡρισμένου χρόνου, στοιχεῖον ὅπερ θὰ ἐπέτρεπε τὴν ἐναλλαγὴν μετὰ τῶν ὑπηρετούντων ἐπὶ μακρὸν εἰς ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν.

Κατὰ τὸν Α.Ν. 881/937 (ἄρθρ. 4 παρ. 5) διὰ τὴν προαγωγὴν εἰς τοὺς βαθμοὺς ἀστυνόμου α' τάξεως καὶ διευθυντοῦ β' καὶ α' τάξεως ἀπητεῖτο ἐτησία τουλάχιστον ὑπηρεσία παρὰ τμήματι τάξεως ἢ ἀσφαλείας ἢ παρὰ ὀργανικῇ θέσει διευθυντοῦ α' ἢ β' τάξεως. "Ισως ἐν τῇ πράξει νὰ ἀπεδείχθη δυσεφάρμοστος ἡ διάταξις αὕτη καὶ ὡς ἐκ τούτου κατηργήθη διὰ τοῦ Α.Ν. 2688/1940. Ἡ διοίκησις ὅμως πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν ἀξιωματικῶν, ἔχει τὴν εὐχέρειαν νὰ μετακινῇ τοὺς ἀξιωματικοὺς κατὰ τὴν κρίσιν της, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνωνται ἄριστα ἀποτελέσματα καὶ νὰ ἀποκτοῦν πεῖραν διοικήσεως καὶ ἐπιτελικῆς ὑπηρεσίας ἅπαντες οἱ ἀξιωματικοί.

Δεδομένου ὅτι αἱ προαγωγαὶ εἰς τὴν ἀστυνομίαν εἶναι λίαν βραδεῖαι, ὁ χρόνος ἐπαρκεῖ ἵνα δοκιμασθῶσιν οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ εἰς ἐπιτελικὰς καὶ εἰς μαχίμους ὑπηρεσίας. 'Εξαιρουμένων ἐλαχίστων ὑπηρεσιῶν, ὡς αἱ τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας

ΑΠΑΤΕΣ ΣΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟ

— ΧΟΡΗΓΗΣΙΣ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ ΣΕ ΑΛΟΓΑ —

(ΝΤΟΠΑΡΙΣΜΑΤΑ)

Τελευταῖα στὸ τμῆμα διώξεως ναρκωτικῶν τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ἤρχοντο πληροφορίες ἀόριστες ὅμως, ὅτι στὸν ἱππόδρομο Φαλήρου μερικὰ ἄλογα, τὰ ὁποῖα συμμετεῖχαν σὲ ἱπποδρομίες, ἐπρώτευαν ὑπὸ τὴν ἐπίδραση ναρκωτικῶν φαρμάκων, ποὺ ἐχορηγοῦντο σ' αὐτὰ λίγες ὧρες πρὸ τῆς συμμετοχῆς των στὶς ἱπποδρομίες. Τὶς πληροφορίες αὐτὲς πολλὲς φορὲς ἐπεχείρησε τὸ τμῆμα διώξεως ναρκωτικῶν νὰ ἐκμεταλλευθῇ, πλὴν ὅμως ὅλες οἱ σχετικὲς προσπάθειες δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα καὶ τοῦτο γιατὶ οἱ διαρματυρόμενοι γι' αὐτὲς τὶς παράνομες πράξεις, ὅταν ἐκαλοῦντο πρὸς ἐξέταση τίποτε τὸ συγκεκριμένο δὲν κατέθεταν, ἠρκοῦντο δὲ μόνο στὸ νὰ ἐπαναλαμβάνουν, ὅτι αὐτὰ ἦσαν συμπεράσματα δικά τους, ἐπειδὴ ἔβλεπαν ὅτι ἐπρώτευαν ἄλογα χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάλογες δυνατότητες.

Παρὰ ταῦτα, ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματος διώξεως ναρκωτικῶν, μονολότι ἐγνώριζε ἀκόμη ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐξετάσεως τῶν «σιέλων» ἦσαν σχεδὸν πάντοτε ἀρνητικά, δὲν ἔπαυσε πάντοτε νὰ ἀσχολῆται μὲ τοῦτο τὸ σοβαρὸ θέμα. Ὁποιαδήποτε δὲ πληροφορία ἔφτανε στὴν ὑπηρεσία του τὴν ἤλεγχε μὲ τὸν ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ διαπιστωθῇ ἡ βασιμότητά της. Πρὸ μηνῶν ἔμαθε ὅτι ὁ Ι.Π. γνωστὸς στοὺς ἱπποδρομιακοὺς κύκλους μὲ τὰ ψευδώνυμα «Κάμπολο» καὶ «Δὸν Ζουὰν» ἄλλοτε ἰδιοκτήτης «δρομώνων ἵππων», κατεφέρετο κατὰ τῶν διευθυνόντων τὸν ἱππόδρομο, ὅτι μὲ τὴν ἀνοχή τους χορηγοῦνται ναρκωτικὰ στὰ ἄλογα καὶ ἔρχονται πρῶτα καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κλέβουν αὐτοὶ τὰ χρήματα ποὺ προέρχονται ἀπ' τὰ ἱπποδρομιακὰ στοιχήματα καὶ ὅτι τὰ ναρκωτικὰ τὰ ὁποῖα χορηγοῦνται στὰ ἄλογα εἶναι τέτοιας συνθέσεως, ὥστε εἶναι ἀδύνατη ἡ ἀνίχνευσή τους κατὰ τὴ σχετικὴ ἐξέταση τοῦ «σιέλου» τῶν ἀλόγων. Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ὑπῆρξε ἡ ἀφορμὴ νὰ ἐνεργηθῇ προανάκριση, πλὴν ὅμως καὶ πάλι τίποτε τὸ θετικὸ δὲν προέκυψε, γιατὶ ὁ διαμαρτυρόμενος Ι.Π. κατὰ τὴν ἐξέτασή του δὲν ἔδωσε συγκεκριμένα στοιχεῖα, γιὰ τὴ διάπραξη τῶν παρανόμων ἐνεργειῶν ποὺ κατήγγειλε δημοσίᾳ, παρὰ μόνο ἐπανέλαβε τὴ γνώμη του, ὅτι γιὰ νὰ πρωτεύσουν ὡρισμένα ἄλογα ποὺ δὲν εἶχαν καλὲς ἐπιδόσεις εἰσάγονται στὸν ὀργανισμό τους ναρκωτικὰ φάρμακα εἰδικῆς συνθέσεως, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνιχνεύονται μὲ ὁποιαδήποτε ἐξέταση τοῦ «σιέλου» των. Τὴν πεποίθησή του δὲ γιὰ τὸ ἀνεξιχνίαστο τῶν φαρμάκων ἀπέκτησε μὲ τὴ μελέτη ἑνὸς σοβαροῦ ἐπιστημονικοῦ συγγράμματος τοῦ καθηγητοῦ τῆς φαρμακολογίας Ἰωακείμογλου. Ἐπίσης σὲ διάφορα χρονικὰ διαστήματα, πρὶν συμβῇ τὸ ἀνωτέρω ἐπεισόδιο, κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν ἱπποδρομιῶν ἠκούοντο σποραδικὰ διαμαρτυρίες καὶ ἐξετοξεύοντο κατηγορίες κατὰ τῶν προπονητῶν τῶν ἀλόγων, τῶν ἰδιοκτητῶν καὶ τῶν ἄλλων προσώπων ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ «δρόμωνας ἵππους». Ὑποκινητὴς δὲ τῶν διαμαρτυριῶν καὶ κατηγοριῶν ἦταν ὁ ἄλλοτε ἰδιοκτήτης «δρομώνων» Π.Γ., γνωστὸς μὲ τὸ ψευδώνυμο «Κέρας».

καὶ Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, αἵτινες λόγῳ τῆς φύσεως των ἀπαιτοῦσι κάποιαν τεχνικὴν κατάρτισιν καὶ γνῶσιν προσώπων καὶ πραγμάτων, ἡ τμηματικὴ ἐναλλαγὴ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ὑπηρεσιῶν, δὲν δύναται ν' ἀποβῇ εἰς βάρος τῆς ὑπηρεσίας. Ἀναντικατάστατος εἰς μίαν ὑπηρεσίαν δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται οὐδείς. Δυσαντικατάστατος ἴσως. Ἕκαστος ἀξιωματικὸς ἔχων τὸν κοινὸν νοῦν θὰ φιλοτιμῆται νὰ ἀποδώσῃ ὑπηρεσιακῶς εἰς οἱανδήποτε θέσιν τοποθετηθῇ τὸ συντομώτερον.

ΚΩΝ. ΤΟΥΖΕΝΗΣ

Στὶς ἀρχὲς Φεβρουαρίου 1960 παρουσιάσθη στὸ προϊστάμενο τοῦ τμήματος διώξεως ναρκωτικῶν ὁ προπονητὴς Γ.Ρ., ποὺ διατηροῦσε στὴν 'Αμφιθέα σταῦλο «δρομώνων ἵππων», ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνέφερε ὅτι ἐπληροφορήθη ἀπὸ τὸ σταυλίτη του Α.Μ. πὼς ὁ «Κάμπολο» ἢ «Δὸν Ζουὰν» ἐπιδιώκει, χρησιμοποιῶντας γιὰ ἐνδιάμεσο ἕνα σταυλίτη ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὅταν διατηροῦσε «δρόμωνας ἵππους», νὰ ἔλθῃ σὲ ἐπαφὴ μ' αὐτὸν (τὸν Α.Μ.) μὲ τὸ σκοπὸ νὰ χρηγήσῃ σὲ ἄλογα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ συμμετάσχουν σὲ ἱπποδρομίες ναρκωτικὸ δικῆς του συνθέσεως, ὥστε ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς νὰ πρωτεύσουν, χωρὶς βεβαίως νὰ γνωρίζῃ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ οὔτε ὁ προπονητὴς Γ.Ρ. οὔτε καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τῶν ἀλόγων. Ὅπως δὲ διεμήνυσε μὲ τὸ σταυλίτη του ὁ «Κάμπολο» μ' αὐτὸ τὸ τρόπο θὰ ἐκέρδιζαν πολλὰ χρήματα, ἕνα μέρος δὲ ἀπ' αὐτὰ θὰ ἔπαιρνε καὶ ὁ σταυλίτης Α.Μ., ἂν συμφωνοῦσε μαζί του γιὰ τὴ χορήγηση τοῦ ναρκωτικοῦ. 'Ο προϊστάμενος τοῦ τμήτατος ναρκωτικῶν συνέστησε στὸν Γ.Ρ., ὅτι πρέπει νὰ διευκολύνῃ τὸ σταυλίτη του νὰ συνδεθῇ μὲ τὸν «Κάμπολο», ὑπὸ τὸν ὅρο ὅτι κάθε τι ποὺ θὰ συζητοῦν πρέπει νὰ τοῦ τὸ γνωστοποιῇ, αὐτὸς δὲ μὲ τὴ σειρά του νὰ τὸν ἐνημερώνῃ συνεχῶς, ὥστε παράλληλα μὲ τὴν παρακολούθηση τῶν κινήσεων τοῦ ὑπόπτου, νὰ πληροφορῆται τὶς συζητήσεις του μὲ τὸ σταυλίτη, ὅταν δὲ ἐπιχειρήσῃ νὰ χορηγήσῃ τὸ ναρκωτικὸ νὰ τὸν συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ἔτσι ἡ ὑπηρεσία διώξεως ναρκωτικῶν μετὰ πάροδο ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε τὴν πληροφορία, ὅτι ὁ σταυλίτης Α.Μ. ἦλθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν «Κάμπολο», στὸ ἐστιατόριο τοῦ Σιγάλα ποὺ βρίσκεται στὴν πλατεῖα Μοναστηρακίου, ὅτι στὴν ἐπαφὴ αὐτὴ παρευρέθησαν ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «Κάμπολο», ὁ «Κέρας», καθὼς καὶ ἕνα τέταρτο πρόσωπο μὲ χωλὸ τὸ δεξί του πόδι καὶ ὅτι ὁ «Κάμπολο», ἀφοῦ ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὰ ἄλογα τοῦ σταύλου τοῦ Γ.Ρ. ἀξίωσε ἀπὸ τὸ σταυλίτη νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ σταῦλο γιὰ νὰ μορφώσῃ αὐτοπροσώπο ἀντίληψη γιὰ τὸν τρόπο καὶ τὸ χρόνο ποὺ θὰ χορηγήσῃ τὸ ναρκωτικὸ φάρμακο. 'Ο Α.Μ., σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ εἶχε, δὲν ἔφερε ἀντιρρήσεις γι' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψη στὸ σταῦλο, στὴν ἴδια μάλιστα συνάντηση ὡρίσθηκε ὅτι θὰ πραγματοποιηθῇ τὸ μεσημέρι τῆς ἑπομένης μέρας. Πραγματικά, τὴν ἑπομένη μέρα ὁ «Κάμπολο» πῆγε στὸ σταῦλο καὶ ἀφοῦ ἐξήτασε τὰ ἄλογα ἐμόρφωσε τὴ γνώμη, ὅτι πρὶν τοὺς χορηγηθῇ τὸ ναρκωτικὸ ἔπρεπε νὰ ὑποστοῦν μία θεραπεία μὲ ἐνέσεις τονωτικὲς τοῦ νευρικοῦ των συστήματος καὶ γι' αὐτὸ ὥρισε νέα συνάντηση γιὰ τὴν ἑπομένη στὸ ἴδιο ἐστιατόριο, γιὰ νὰ δώσῃ στὸ σταυλίτη μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐνέσεις τονωτικές, τὶς ὁποῖες θὰ ἐνεργοῦσε βάσει ὁδηγιῶν του. 'Ο «Κάμπολο» σ' αὐτὴ τὴ νέα συνάντηση, ἀντὶ τῶν ἐνέσεων ἔδωσε στὸ σταυλίτη μιὰ συνταγὴ μὲ τὴν ὁποία θὰ τὶς ἐπρομηθεύετο μόνος του, τοῦ εἶπε δὲ ὅτι ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ θεραπεία τῶν ἐνέσεων θὰ συνατηθοῦν καὶ πάλι γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ καὶ ἄλλο φάρμακο, γιὰ νὰ κάνῃ πλύσεις στὰ ρουθούνια τῶν ἀλόγων. Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα τὴν 21—2—60 καὶ καμμιὰ ἄλλη συνάντηση δὲν ἔγινε μέχρι τότε. Τὴν 22-2-60 ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλογα τοῦ σταύλου τοῦ Γ.Ρ. τὸ «Μαϊχούμπ» ἐγράφη νὰ συμμετάσχῃ στὶς ἱπποδρομίες τῆς 28-2-60. Ὅταν ὁ «Κάμπολο» τὸ ἐπληροφορήθη ἐπεδίωξε καὶ μέσῳ τοῦ πρώην σταυλίτη του συναντήθηκε μὲ τὸν σταυλίτη Α.Μ. τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες τῆς 26-2-60, σὲ κάποιο κέντρο στὶς Τζιτζιφιές.

Κατὰ τὴ συνάντηση αὐτὴ ὁ «Κάμπολο» ἐδήλωσε στὸν Α.Μ. ὅτι τὴν ἑπομένη, δηλ. τὴν 27-2-60, στὶς 11 τὸ βράδυ, ἔπρεπε νὰ τὸν περιμένῃ στὸ σταῦλο, ὅπου θὰ ἐπήγαινε γιὰ νὰ χορηγήσῃ τὸ ναρκωτικὸ στὸ ἄλογο «Μαϊχούμπ», συνέστησε δὲ σ' αὐτὸν νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν τροφὴ ἀπὸ τὴ φάτνη τοῦ ἀλόγου, μιὰ ὥρα νωρίτερα. 'Ο σταυλίτης, χωρὶς νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρηση ἐδήλωσε σ' αὐτόν, ὅτι θὰ συμμορφωθῇ μὲ τὶς ὁδηγίες του καὶ θὰ τὸν περιμένῃ τὴν ὡρισμένη ὥρα στὸν σταῦλο. 'Αμέσως ὅμως μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσή του ἀπὸ τὸ κέντρο πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Γ.Ρ. καὶ τοῦ ἀνακοίνωσε ὅλα ὅσα ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν τὴν ἑπομένη.

'Ο Γ.Ρ. τὸ πρωῒ τῆς 27-2-60 ἐγνωστοποίησε μὲ κάθε λεπτομέρεια στὸν προϊστάμενο τοῦ τμήματος διώξεως ναρκωτικῶν, τὶ ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ τὸ ἴδιο βράδυ. 'Αμέσως ἐδόθη ἐντολὴ σὲ τρεῖς ὑπαλλήλους, νὰ βρίσκωνται στὶς 9 τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας στὸ σταῦλο τοῦ Γ.Ρ. στὴν 'Αμφιθέα καὶ κρυμμένοι καλὰ νὰ περιμένουν ἀθέατοι τὴν ἄφιξη τοῦ «Κάμπολο», ὅταν δὲ αὐτὸς ἐπιχειρήσῃ νὰ δώσῃ στὸ ἄλογο «Μαϊχούμπ» τὸ ναρκωτικὸ νὰ κατάσχουν ὅλη τὴν ποσότητά του, νὰ συλλάβουν τὸ δράστη καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὴ Γενικὴ 'Ασφάλεια.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τμήματος διώξεως ναρκωτικῶν, τὴν ὡρισμένη ὥρα εὑρίσκοντο στὸ σταῦλο καὶ στὶς 11 ἀκριβῶς ἀντελήφθησαν νὰ εἰσέρχεται ὁ «Κάμπολο», τὸν ὁποῖο ἀκολουθοῦσε καὶ ἕνας ἄλλος ποὺ ἐκούτσαινε στὸ δεξί του πόδι. Τὰ δύο πρόσωπα, χωρὶς καμμιὰ καθυστέρηση, κατευθύνθηκαν στὴ φάτνη τοῦ ἀλόγου «Μαϊχούμπ», ἀφοῦ δὲ ὁ «Κάμπολο» τὸ ἐχάϊδεψε ἐπεχείρησε ἀμέσως νὰ ἀνοίξῃ ἕνα χαρτόδεμα ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐμφανίσθηκαν ἀστραπιαία μπροστά τους οἱ ἀστυνομικοί, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τοὺς ἀκινητοποίησαν ἀπὸ κάθε πιθανὴ παράνομη ἐνέργεια τους, ὁ ἕνας τους ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ «Κάμπολο» τὸ χαρτόδεμα μέσα στὸ ὁποῖο βρέθηκε ἕνας ἐλαστικὸς σωλῆνας μικρῆς διαμέτρου καὶ μήκους 30 ἑκατοστῶν περίπου, γεμᾶτος ἀπὸ σκόνη χρώματος καφέ. 'Ο ἄλλος ἀστυνομικός, ποὺ ἐνεργοῦσε ταὐτόχρονα σωματικὴ ἔρευνα στὶς τσέπες τοῦ σακκακιοῦ τούτου, βρῆκε ἕνα δισκίο χρώματος λευκοῦ. Στὶς καταθέσεις τους ποὺ ἔδωσαν ἀμέσως, οἱ «ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληφθέντες» νὰ ἀποπειρῶνται τὴν χορήγηση ναρκωτικοῦ στὸ ἄλογο «Μαϊχούμπ», ὁ μὲν «Κάμπολο» δὲν μπόρεσε νὰ ἀρνηθῇ τὶς συναντήσεις του μὲ τὸν σταυλίτη καὶ τὶς περαιτέρω παράνομες ἐνέργειές του, ἰσχυρίσθη ὅμως ὅτι δὲν ἀπέβλεπε στὸ «ντοπάρισμα» τοῦ ἀλόγου, ἀλλὰ στὴ θεραπεία του ἀπὸ τὶς ρινορραγίες ποὺ ἔπασχε καὶ ὅτι ἡ σκόνη ἡ ὁποία εἶναι δικῆς του συνθέσεως εἶχε αἱμοστατικὲς μόνον ἰδιότητες, ὁ δὲ δεύτερος ποὺ ὅπως ἐξακριβώθηκε ὠνομάζετο Μ.Κ. καὶ ἦταν συνεταῖρος τοῦ «Κέρα», ἀρνήθηκε κάθε ἀνάμιξή του στὶς παράνομες ἐνέργειες τοῦ «Κάμπολο», ἐπρόβαλε δὲ τὸν ἰσχυρισμό, ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς των στὸ σταῦλο. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως τῆς χημικῆς ἀναλύσεως τόσο τῆς σκόνης ὅσο καὶ τοῦ δισκίου, διέψευσαν τοὺς ἰσχυρισμούς τους, γιατὶ ἀπέδειξαν ὅτι περιεῖχαν μορφίνη μεγάλης δραστικότητος. 'Επειδὴ ἀπὸ τὴν πορεία τῆς προανακρίσεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πληροφορίες ποὺ εἶχε ἡ ὑπηρεσία, προέκυψε ὅτι ὁ «Κάμπολο» εἶχε στενὸ σύνδεσμο μὲ τὸν «Κέρα», ὑπῆρχαν δὲ πολλὲς πιθανότητες τὴ μορφίνη νὰ ἐχορήγησε αὐτὸς στὸν «Κάμπολο», στὶς 2-3-60 ἔγινε ἔρευνα στὸ κηροπωλεῖο του ὅπου βρέθηκαν δύο σκονάκια ποὺ περιεῖχαν σκόνη χρώματος στάχτης, 45 δισκία χρώματος καφὲ καὶ σεβαστὴ ποσότητα κτηνιατρικῶν φαρμάκων. 'Από τὴ χημικὴ ἀνάλυση τῆς σκόνης καὶ τῶν δισκίων ἀπεδείχθη καὶ πάλι ὅτι ὅλα περιεῖχαν μορφίνη τῆς ἰδίας δραστικότητος, πρᾶγμα ποὺ ἐσήμαινε ὅτι καὶ τὴ μορφίνη ἡ ὁποία κατεσχέθη στὰ χέρια τοῦ «Κάμπολο» αὐτὸς τὴν ἐμπρομήθευσε καὶ ἀπὸ κοινοῦ κατέστρωσαν τὸ σχέδιο τοῦ «ντοπαρίσματος» τῶν ἀλόγων τοῦ σταύλου Γ.Ρ.

'Ολόκληρος δὲ ὁ θόρυβος ποὺ κατὰ καιροὺς ἐδημιουργεῖτο ἀπὸ αὐτοὺς γύρω ἀπὸ τὸ ντοπάρισμα τῶν ἀλόγων δὲν εἶχε ἄλλο σκοπό, παρὰ μόνο νὰ «θολώνουν τὰ νερὰ» καὶ ἔτσι ἀνενόχλητοι καὶ χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ τοὺς ὑποπτευθοῦν νὰ προβαίνουν αὐτοὶ σὲ παράνομες ἐνέργειες, γιὰ τὶς ὁποῖες διεμαρτύροντο ὅτι τὶς διέπρατταν ὅσοι ἀσχολοῦνται μὰ ἄλογα τοῦ ἱπποδρομίου.

ΔΑΚΤΥΛΟΣΚΟΠΙΑ

— ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΔΑΚΤΥΛΙΚΩΝ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΕΘΟΔΟΝ ΕΔ. ΧΟΥΒΕΡ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗΣ ΑΣΤΥΝ. Β. ΑΜΕΡΙΚΗΣ —

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

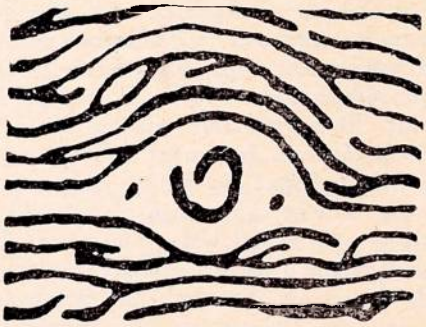
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

7. Τύπος γὸρς (whorls).

Ὁ τύπος τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφαρμόζεται ἡ πρώτη ταξινόμησις, δηλαδὴ ἡ ἀριθμητική, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Χένρυ καὶ τοῦ Χοῦβερ εἶναι ὁ τῶν γόρς (whorls). Ὁ τύπος τῶν γόρς ἀντιπροσωπεύει τὰ 30% περίπου τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Σχέδιον 88

Σχέδιον 88α

Γόρς (whorls) (κυκλικὸν—περιστροφικὸν) ἀποκαλεῖται ὁ τύπος τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν: α) τ ο ὐ λ ά χ ι σ τ ο ν δ ύ ο «δέλτα»

Σχέδιον 88β

Σχέδιον 89

καὶ β) μ ί α κ α μ π ύ λ η γ ρ α μ μ ὴ π ρ ὸ ἑκάστου δέλτα. Τὰ σχέδια 88,88α καὶ 88β ἀπεικονίζουν τὰ ἐλάχιστα ἐκ τῶν ἀπαιτουμένων σημείων διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ καταταχθῇ ἓν δακτυλικὸν ἀποτύπωμα εἰς τὴν ὁμάδα τοῦ τύπου τῶν γόρς. Σκόπιμον θεωροῦμεν νὰ διευκρινίσωμεν ὅτι ὁ ἀναφερθεὶς κανὼν εἶναι ἄκρως «γενικός». Καὶ ἡ ὁμὰς τῶν γόρς ὑποδιαιρεῖται, ἀλλὰ μόνον δι' ἐπέκτασιν τῆς ταξινο-

μήσεως τῶν τύπων τῆς ὑποδιαιρέσεως, δηλαδὴ ἀποφυγὴν συγκεντρώσεως ἐν τῷ αὐτῷ φακέλλῳ, μεγάλου ἀριθμοῦ δακτυλοσκοπικῶν δελτίων. Ἐν ἄλλαις λέξεσι καὶ εἰς τὸν τύπον τῶν γόρς ἐφαρμόζεται ἡ αὐτὴ τακτικὴ ὡς καὶ εἰς τὸν τύπον τῶν λούπς. Δηλαδὴ εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ ταξινόμησις εἶναι $^{1}/_{1}$ διότι καὶ τὰ 10 δακτυλικὰ ἀποτυπώματα εἶναι τύπου λούπς ἐκτὸς τοῦ χαρακτηρισμοῦ καὶ τῆς ταξινομήσεως τοῦ δείκτου, μεσαίου καὶ παραμέσου ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ὡς «ἴνερ» ἢ «ἄουερ» ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν αὐτῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων καὶ ὁ χα-

Σχέδιον 89α

Σχέδιον 89β

ρακτηρισμὸς αὐτῶν ὡς «S» (μικρὸν) «M» (μέσον) «L» (μεγάλο). Ἡ ταξινόμησις αὕτη ἔχει μοναδικὸν καὶ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ἀποτροπὴν συγκεντρώσεως πολλῶν δακτυλοσκοπικῶν δελτίων εἰς τὸν αὐτὸν φάκελλον. Τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐκπληροῖ καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ τύπου τῶν γὸρς εἰς «W.C» (whorls central pocket) «W.D» (whorls double) «W.X» (whorls accidental), διὸ καὶ ἐφαρμόζεται μόνον ὁσάκις καὶ τὰ 10 δακτυλικὰ ἀποτυπώματα εἶναι τύπου γόρς, δηλαδὴ $^{32}/_{32}$ διότι εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν παρετηρήθη συσσώρευσις μεγάλου ἀριθμοῦ δακτυλοσκοπι-

Σχέδιον 89γ

Σχέδιον 89δ

κῶν δελτίων εἰς τὸν αὐτὸν φάκελλον. Τούτου ἕνεκεν χρησιμοποιεῖται οὐ μόνον ἡ αὐτὴ ὀνομασία, ἀλλὰ καὶ ἡ αὐτὴ συμβολικὴ ἔνδειξις, δηλαδὴ τὸ γράμμα «W» δι' ὅλας τὰς ὑποδιαιρέσεις τῶν τύπων τοῦ γόρς, ἐκτὸς τῆς ἀριθμητικῆς ταξινομήσεως $^{32}/_{32}$ εἰς ἣν ὁ τύπος τῶν ὑποδιαιρέσεων σημειοῦται διὰ δύο γραμμάτων, κ ε φ α λ α ί ο υ καὶ μ ι κ ρ ο ῦ, δηλωτικῶν τοῦ τύπου καὶ τῆς ὑποδιαιρέσεως, δι' ὅλα τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπήματα πλὴν τῶν δύο δεικτῶν. Αἱ ὑποδιαιρέσεις τῆς ὁμάδος τοῦ τύπου τῶν γόρς κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Χοῦβερ εἶναι:

α) Ἁπλὸν γόρς (W) (plain whorls).

β) Γόρς μετὰ κολποειδῶν γραμμῶν καὶ ἐν τῷ κέντρῳ αὐτοῦ κυκλικῆς γραμμῆς δίκην θύλακος (W.C) (central pocket loop).

γ) Γόρς μετὰ διπλῶν κολπώσεων (W.D) (double loop).

δ) Γόρς ἐκ συμπτώσεως (ἀξιντένταλ) (W.X) (accidental).

α) Κατ' ἀρχὴν θὰ ἐξετάσωμεν τὸν ἁπλοῦν τύπον τοῦ γορς.

Ὁ πλέον ἁπλοῦς τύπος τῆς ὁμάδος τῶν γόρς εἶναι ὁ πλέον συνήθης.

Σχέδιον 89ε

Σχέδιον 89ζ

Σχέδιον 89η

Ὁ τύπος οὗτος σχηματίζεται ἐκ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου συστήματος γραμμῶν, δηλαδὴ τῶν ὁριζοντίων καὶ τῶν καμπυλῶν καὶ ἐκ τῶν ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος ὑπαρχουσῶν κυκλικῶν γραμμῶν Ὁ τύπος τοῦ ἁπλοῦ γόρς ἔχει δύο δέλτα καὶ «μία» τουλάχιστον πλήρη κυκλικὴν γραμμὴν σχήματος σπειροειδοῦς ὀβάλ, κύκλου ἢ ἐν ἐκ τῶν πολλῶν σχημάτων παραλλαγῆς τοῦ κύκλου. Ἡ ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ ἑνὸς δέλτα συρομένη εὐθεῖα νοητὴ γραμμή, πρὸς τὸ κέντρον τοῦ ἑτέρου δέλτα, δέον νὰ ἅπτεται ἢ νὰ τέμνῃ τουλάχιστον μίαν καμπύλην γραμμὴν εὑρισκομένην

Σχέδιον 89θ

Σχέδιον 89ι

Σχέδιον 89κ

ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος. Καμπύλη γραμμὴ ἐνουμένη καθ' οἱονδήποτε τρόπον μετὰ τῆς θηλοειδοῦς γραμμῆς τῆς εὑρισκομένης εἰς τὸ κέντρον τῆς ροῆς θηλοειδῶν γραμμῶν, τῆς ἀποκαλουμένης «ἄξων», δὲν δύναται νὰ πληροῖ τοὺς ὅρους τῆς ἐννοίας τῆς κυκλικῆς γραμμῆς. Ὅθεν ἡ ἕνωσις τῆς κυκλικῆς γραμμῆς μετὰ τῆς γραμμῆς—ἄξονος—τῆς ἀποστερεῖ τὴν ἔννοιαν τῆς καμπύλης γραμμῆς, ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς ἑνώσεως.

Αἱ εἰκόνες τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων 89 ἕως καὶ 89π δίδονται ὡς τυπικὰ παραδείγματα τοῦ ἁπλοῦ τύπου τοῦ γόρς. Τὸ δακτυλικὸν ἀποτύπωμα τῆς εἰκόνος

Σχέδιον 89λ

Σχέδιον 89μ

Σχέδιον 89ν

90 χαρακτηρίζεται ὡς τύπος λούπ, διότι ἡ κυκλικὴ γραμμὴ θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχουσα λόγῳ τῆς ἑνώσεως αὐτῆς ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς.

Σχέδιον 89ξ

Σχέδιον 89ο

Σχέδιον 89π

β) Γόρς μὲ κολποειδεῖς γραμμὰς καὶ γραμμῆς ἢ

Σχέδιον 90

Σχέδιον 91

Σχέδιον 91α

γραμμῶν κυκλικῆς ἐν τῷ κέντρῳ αὐτοῦ, δίκην θύλακος. Εἴπομεν ὅτι ἡ ὁμὰς τῶν γόρς ὑποδιαιρεῖται διὰ νὰ καθίσταται οὕτω δυνατὴ

ἡ ἀποσυμφόρησις τοῦ ἀρχείου, δηλαδὴ ἡ συγκέντρωσις ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγωτέρων δακτυλοσκοπικῶν δελτίων εἰς ἕκαστον φάκελλον.

Ἡ δευτέρα λοιπὸν ὑποδιαίρεσις τῆς ὁμάδος τῶν γόρς εἶναι ὁ τύπος τοῦ ὁποίου αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ ἀποτελοῦνται ἐκ κολποειδῶν γραμμῶν καὶ ἐντὸς

Σχέδιον 91β

Σχέδιον 91γ

Σχέδιον 91δ

τῶν ὁποίων ἐπὶ τοῦ κέντρου τοῦ δακτυλικοῦ αὐτοῦ ἀποτυπώματος ὑπάρχει κυκλικὴ γραμμὴ ἢ γραμμαὶ δίκην σχήματος θύλακος.

Καὶ ὁ τύπος οὗτος ἔχει δύο δέλτα καὶ μία τουλάχιστον πλήρη κυκλικὴν γραμμήν, τῆς ὁποίας τὸ σχῆμα δυνατὸν νὰ εἶναι σπειροειδές, ὀβάλ, κυκλικὸν ἢ ἐν παρεμφερὲς τοῦ κύκλου σχῆμα. Αἱ εἰκόνες 91 ἕως καὶ 91ψ δεικνύουν ἀποτυπώματα τύπου γόρς τῆς ἐν λόγῳ ὑποδιαιρέσεως. Ὁ τύπος οὗτος σημειοῦται διὰ λόγους ἐπεκτάσεως τῆς ταξινομήσεως καὶ δὴ τῆς ταξινομήσεως $^{32}/_{32}$ διὰ τῶν γραμμάτων «WC».

Σχέδιον 91ε

Σχέδιον 91ζ

Σχέδιον 91η

Τὸ κύριον διακριτικὸν γνώρισμα τῆς ὑποδιαιρέσεως αὐτῆς τῶν γόρς εἶναι ὅτι ἡ ἐκ τῶν δύο δέλτα συρομένη εὐθεῖα νοητὴ γραμμὴ δέον νὰ μὴν τέμνῃ οὐδὲ νὰ ἅπτεται καμπύλης τινὸς γραμμῆς, ἐντὸς τῆς ἔσω περιοχῆς τοῦ χώρου τοῦ τύπου δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος εὑρισκομένης.

(Συνεχίζεται)

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ ΔΙΑ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΥ ΟΠΛΟΥ ΜΕ ΑΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΝ ΤΟΝ ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΑΝΤΑ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΝ ΠΡΟΣ ΠΙΕΣΙΝ ΤΗΣ ΣΚΑΝΔΑΛΗΣ

Ἐκ τῆς Ἰατροδικαστικῆς Ὑπηρεσίας Ἀθηνῶν — Διευθυντὴς κ. **Δ ΚΑΨΑΣΚΗΣ**.
Ὑπὸ Ἰατροδικαστοῦ κ. **Γ. ΑΓΙΟΥΤΑΝΤΗ**

Ἡ δυσκολία ἣν συνήθως ἀντιμετωπίζει ὁ ἰατροδικαστὴς ὁ ἐξετάζων τὴν περίπτωσιν θανάτου ἐπελθόντος ἐκ τραυματισμοῦ διὰ πυροβόλου ὅπλου, προκειμένου νὰ ἀποφανθῇ ἐὰν πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας ἢ οὔ, καθίσταται εἰσέτι μεγαλυτέρα ὅταν τὸ πυροβολῆσαν ὅπλον εἶναι μακρύκαννον καὶ δὴ κυνηγετικὸν τοιοῦτον.

Σπάνιαι εἶναι αἱ περιπτώσεις ὅπου ὁ αὐτόχειρ ἐπίεσεν τὴν σκανδάλην ἀμέσως διὰ τοῦ δακτύλου του. Συνήθως παρεμβάλλει μηχανισμὸν τινα πρὸς τὸν σκοπὸν

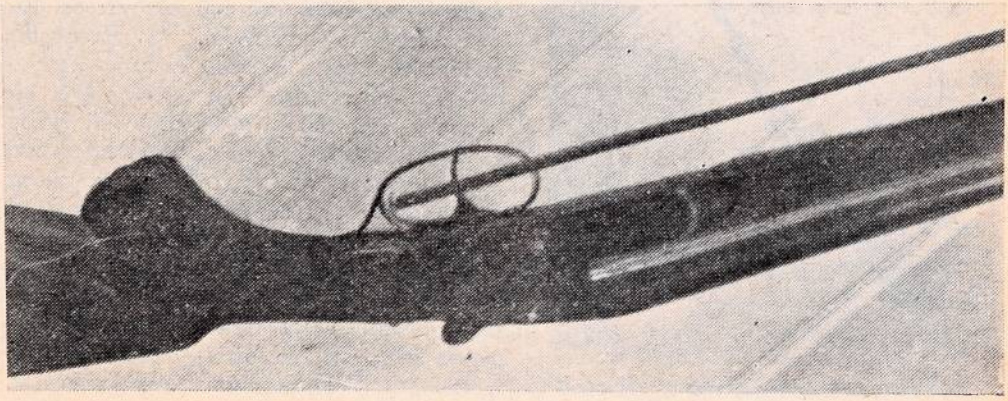

Εἰκ. 1. Ἡ ἀνευρεθεῖσα σιδηρὰ ράβδος.

τοῦτον, ἡ δὲ ἐφευρετικότης τῶν αὐτοκτόνων εἶναι ἀνεξάντλητος, ἰδίᾳ εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς εἰς τὴν αὐτοκτονίαν ὡδήγησε ψυχικὴ νόσος συνεπαγομένη ὡς γνωστὸν νοσηρὰν φαντασίαν.

Συχνότατα ὑποθέσεις μόνον δύνανται νὰ ἐκφρασθοῦν ὡς πρὸς τὸν μεσολαβήσαντα μηχανισμὸν καὶ τὸν ρόλον ὃν διεδραμάτισεν, δι' ὃ θεωροῦμεν χρήσιμον τὴν παρουσίασιν περιπτώσεων ὅπου κατά τινα τρόπον ὁ ἔμμεσος μηχανισμὸς πιέσεως τῆς σκανδάλης κατέστη δυνατὸν νὰ ἀποδειχθῇ.

Τοιαύτη περίπτωσις ὑπῆρξεν ἡ κατωτέρω παρουσιαζομένη, καθ' ἣν τὸ πτῶμα

Εἰκ. 2. Αἱ θέσεις ἐπὶ τῆς σκανδάλης καὶ τοῦ προφυλακτῆρος ἐφ' ὧν ἡ ράβδος κατέλειπεν σκωρίαν.

ἀνδρὸς ὑπερήλικος, ἠξιημένης θρέψεως, προγάστορος, εὑρέθη εἰς ἐξοχικὴν θέσιν καὶ μακρὰν κατῳκημένης περιοχῆς. Ἡ θέσις εἰς ἣν ἀνευρέθη ἦτο ὑπτία. Οἱ γλουτοὶ ἐστηρίζοντο ἐπὶ μικροῦ βράχου ὕψους 50 ἑκ. περίπου καὶ ὁ κορμὸς καὶ ἡ κεφαλὴ ἦσαν ἐξηπλωμένα ἐπὶ μικροῦ ἀναχώματος ὑπερθεν τοῦ βράχου τούτου.

Τὰ κάτω ἄκρα τεταμένα πρὸς τὰ πρόσω,ἐστηρίζοντο διὰ τῶν πτερνῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἡ πτωματικὴ ἀκαμψία εἶχεν ἐπέλθη καὶ αἱ πτωματικαὶ ὑποστάσεις ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν ὀπισθίαν ἐπιφάνειαν.

Ἡ ἐν γένει θέσις τοῦ πτώματος ὡς πρὸς τὸ περιβάλλον συνηγορεῖ πρὸς τὴν ἐκδοχὴν ὅτι ὁ τραυματισμὸς καὶ ὁ θάνατος, ταχὺς μετ' αὐτόν, κατέλαβον τοῦτον καθήμενον ἐπὶ τοῦ μικροῦ βράχου μεθ' ὃ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀναχώματος. Ὁ πυροβολισμὸς εἶχε κατενεχθῆ κατὰ τὸ ἐπιγάστριον, χώραν τοῦ σώματος ἐπίσημον διὰ τὴν ζωήν, ἐξ ἐπαφῆς διὰ κυνηγετικοῦ ὅπλου, καὶ μὲ φόραν ἐκ τῶν πρόσω καὶ ὀλίγον κάτω πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἄνω. Μεταξὺ τῶν σκελῶν αὐτοῦ εὑρίσκεται ὅπλον δίκαννον κυνηγετικόν, τοῦ ὁποίου τὸ κοντάκιον ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἰς τὸ ὕψος τῶν ἄκρων ποδῶν καὶ μεταξὺ τούτων, ἡ δὲ κάννη ἐπὶ τῆς κοιλίας. Πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ὅπλου καὶ σχεδὸν παραλλήλως τούτου ἔκειτο ράβδος σιδηρὰ τοῦ τύπου βακτηρίας, κατεσκευασμένη ἐκ τεμαχίου σιδηροῦ σύρματος (τοῦ χρησιμοποιουμένου εἰς τὰς σκυροδομὰς) οὗτινος τὸ ἓν ἄκρον ἐσχημάτιζεν δακτύλιον διαμέτρου 3,5 ἑκ. (εἰκ. 1). Ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ὅπλου προκύπτει ὅτι ἡ ἀριστερὰ σκανδάλη ἔχει συρθῆ πρὸς τὰ ὀπίσω εὑρισκομένη εἰς θέσιν ἐπικρούσεως, ἐνῷ ἡ δεξιὰ εἶναι εἰσέτι ὡπλισμένη. Εἰς τὴν ἀριστερὰν θαλάμην εὑρίσκεται φυσίγγιον κενὸν τὸ καψύλιον τοῦ ὁποίου ἔχει ἐπικρουσθῆ. Τὸ ὅπλον φέρει ὅλους τοὺς χαρακτῆρας τῆς προσφάτου ἐκπυρσοκροτήσεως κατὰ τὸ φυσίγγιον, τὴν θαλάμην καὶ τὴν σύστοιχον κάννην. Ἡ δεξιὰ θαλάμη περιέχει φυσίγγιον πλῆρες, δὲν παρουσιάζει δὲ σημεῖα ἐκπυρσοκροτήσεως παλαιᾶς ἢ προσφάτου.

Εἰκ. 3. Ἀναπαράστασις τοῦ μηχανισμοῦ καθ' ὃν ἐπιέσθη ἡ σκανδάλη.

Οὕτω ἰατροδικαστικῶς τίθεται πρὸς συζήτησιν ἡ ἐκδοχὴ τῆς αὐτοκτονίας, ἐπειδὴ ὅμως πρόκειται περὶ μακρυκάννου ὅπλου διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐκδοχὴ αὕτη ἀποδεκτὴ πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐπιέσθη ἡ σκανδάλη ὑπὸ τοῦ αὐτόχειρος. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ὡς ἤδη ἀνεφέρθη, ἐπρόκειτο περὶ εὐσάρκου ἀτόμου προγάστορος, τὸ στόμιον τῆς κάννης ἦτο εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἐπιγραστρίου καὶ ἡ κατεύθυνσις τοῦ ὅπλου ἦτο ἐκ τῶν κάτω καὶ πρόσω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὀπίσω, γεγονότα ἀποκλείοντα τὴν περίπτωσιν ἡ σκανδάλη νὰ ἐπιέσθη διὰ τοῦ δακτύλου αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, τοῦ μήκους τῶν ἄνω ἄκρων ὄντος κατὰ πολὺ βραχυτέρου ἀπ' ὅ,τι ἀπῃτεῖτο πρὸς τοῦτο. Ὅθεν δέον νὰ ἐμεσολάβησεν μηχανισμός τις δι' οὗ ἐμμέσως ἐπιέσθη ἡ σκανδάλη. Ἡ παρουσία τῆς βακτηρίας φυσικὰ ἀπετέλεσεν τὴν πρώτην σκέψιν. Ἦτο λίαν εὐτελὴς διὰ νὰ ἀποτελῇ ράβδον στηρίξεως κατὰ τὴν βάδισιν καὶ δακτύλιος εἰς τὸ ἓν ἄκρον της, παρέχων στοιχεῖα προσφάτου κατασκευῆς, ἀκατάλληλος διὰ λαβήν, ἦτο ὅμως κατάλληλος διὰ νὰ περιλάβῃ τὸν ἀντίχειρα, ὥστε νὰ διευκολύνῃ τὴν καλὴν συγκράτησιν κατὰ τὸν χειρισμόν.

Λεπτομερὴς ἐξέτασις τῆς ἀριστερᾶς σκανδάλης καὶ τοῦ προφυλακτῆρος αὐτῆς ἀπέδειξεν ἴχνη σκωρίας εἰς ἀμφοτέρας τὰς θέσεις ἐναποτεθείσης ἐπὶ τοῦ κατὰ τὰ

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝΝΟΙΑΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΦΩΡΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ὑπὸ Ὑπαστ. Α' κ. ΔΗΜ. ΝΤΖΙΩΡΑ

Ἡ καθιερουμένη διάκρισις μεταξὺ ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ μὴ ἐγκλήματος ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἐπιτρέπεται σύλληψις καὶ κράτησις τοῦ διωκομένου, ἄνευ προηγουμένης δικαστικῆς κρίσεως περὶ τοῦ βασίμου ἢ μὴ τῆς εἰς βάρος του ὑπονοίας, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ συλλαμβάνοντος ὀργάνου ἢ καὶ τῶν ἰδιωτῶν (1), οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς τὴν δευτέραν.

Ἐρωτᾶται ὅθεν πότε ὑπάρχει αὐτόφωρον ἔγκλημα καὶ πότε ὄχι. Τὴν ἔννοιαν τούτου μᾶς τὴν δίδει τὸ ἄρθρον 242 Κ.Π.Δ., ὅπερ ἔχει ὡς ἑξῆς :

1. Ἐπ αὐτοφώρῳ ἔγκλημα ὑπάρχει, ὅταν τοῦτο εἶναι ἐν τῷ πράττεσθαι ἢ ἐτελέσθη προσφάτως. Θεωρεῖται ἡ πρᾶξις τελεσθεῖσα προσφάτως ἰδίως, ὅταν ἀμέσως μετ' αὐτὴν ὁ δράστης καταδιώκεται ὑπὸ τῆς δημοσίας δυνάμεως ἢ ὑπὸ τοῦ παθόντος ἢ διὰ δημοσίας κραυγῆς, ὡς καὶ ὅταν κατελήφθῃ οὗτος ὁπουδήποτε φέρων ἀντικείμενα ἢ ἴχνη, ἐξ ὧν συνάζεται ὅτι αὐτὸς διέπραξε τὸ ἔγκλημα ἐν ἐγγυτάτῳ χρόνῳ.

2. Οὐδέποτε θεωρεῖται συντρέχουσα περίπτωσίς τις τῶν ἀνωτέρω, ἂν παρῆλθεν ὁλόκληρος ἡ ἑπομένη ἡμέρα, ἀπὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως.

3. «Τὰ διὰ τοῦ τύπου τελούμενα ἐγκλήματα θεωροῦνται πάντοτε αὐτόφωρα».(2)

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν τὸ ἔγκλημα χαρακτηρίζεται ὡς αὐτόφωρον, ὅταν εἶναι ἐν τῷ πρέττεσθαι ἢ ἐτελέσθη προσφάτως. Καὶ ἐν τῷ πράττεσθαι μὲν εἶναι ὅταν ὁ δράστης καταλαμβάνεται, καθ' ὃν χρόνον ἐκτελεῖ τὰς πράξεις αἱ ὁποῖαι συνιστοῦν τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ, λ.χ. ἐπὶ κλοπῆς, ὅταν καταλαμβάνεται ἀφαιρῶν τὸ ξένον πρᾶγμα, ἐπὶ ὑπεξαιρέσεως ὅταν ἐξωτερικεύῃ καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὴν πρόθεσίν του, ὅπως ἰδιοποιηθῇ παρανόμως τὸ ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενον κινητὸν πρᾶγμα, ἐπὶ ἀνθρωποκτονίας, ὅταν ἀποκτείνῃ κ.ο.κ. Ὅθεν καὶ ὅταν καταλαμβάνεται μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος, πρὸ τῆς οὐσιαστικῆς ὅμως ἀποπερατώσεως αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν καλουμένων ἐγκλημάτων σκοποῦ, πάλιν τὸ ἔγκλημα εἶναι ἐν τῷ πράττεσθαι. Οὕτω λ.χ. ὁ ἁπλοῦς κομιστὴς τοῦ κατόπιν ἐκβιάσεως, ὑπ' ἄλλου πραχθείσης, ληφθέντος χρηματικοῦ ποσοῦ, συλλαμβανόμενος ὁποτεδήποτε, ἔστω καὶ μεθ' ἡμέρας, πρὶν ὅμως δυνηθῇ νὰ παραδώσῃ τὰ ληφθέντα χρήματα εἰς τὸν ἐκβιαστήν, διώκεται μετὰ τοῦ τελευταίου, κατὰ τὴν αὐτόφωρον διαδικασίαν.

Τέλος τὸ διαρκὲς ἔγκλημα εἶναι ἐν τῷ πράττεσθαι, ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ δι' αὐτοῦ δημιουργηθεῖσα παράνομος κατάστασις.

---

(1) Σβώλου—Βλάχου «Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος» Μέρος Ι, Τόμος Β', σελὶς 15.

(2) Ἡ ἐντὸς εἰσαγωγικῶν τρίτη παράγραφος προσετέθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Ν.Δ. 2493/1953.

ἄλλα στιλπνοῦ μετάλλου.

Τὸ ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ στιλπνοῦ μετάλλου κηλίδωσις ἦτο ἐναπόθεσις σκωρίας ἠλέγχθη καὶ ἐβεβαιώθη διὰ μικροχημικῆς ἀντιδράσεως. Οὕτω σαφὲς πλέον ἦτο τὸ ἴχνος τῆς σιδηρᾶς ράβδου εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν ἐνήργησεν ἐπὶ τῆς σκανδάλης διὰ τοῦ ὀξειδομένου καὶ ἀποβάλλοντος σκωρίαν ἄκρου της καὶ εἰς ἣν θέσιν κατὰ τὴν τοιαύτην ἐνέργειαν προσετρίβη ἐπὶ τοῦ προφυλακτῆρος (εἰκ. 2).

Ὁ μεσολαβήσας μηχανισμὸς εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἶχεν οὕτως εἰπεῖν, καταλείπει τὸ ἐπισκεπτήριον του, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἶναι εὐχερὴς καὶ ἀκριβὴς ἡ ἀναπαράστασις τοῦ ὅλου χειρισμοῦ (εἰκ. 3).

Οὕτω ἡ παράνομος κατακράτησις, ἐφ' ὅσον ὁ παρανόμως συλληφθεὶς ἐξακολουθεῖ νὰ τελῇ ἄκων ἐν καθείρξει κ.λ.π., εἶναι αὐτόφωρος. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει, κατὰ τὴν κρατοῦσαν καὶ μᾶλλον ὀρθοτέραν γνώμην καὶ μὲ τὴν ἁρπαγὴν καὶ τὴν ἀπαγωγήν, ἀκουσίαν τε καὶ ἑκουσίαν. Ἂν ἑπομένως ὁ ἐξουσιαστὴς πατὴρ μεταβῇ εἰς τὸ ἀρμόδιον ἀστυνομικὸν κατάστημα καὶ καταγγείλῃ ὅτι ἡ πρὸ 20ημέρου ἁπαχθεῖσα ἑκουσίως 18έτις θυγάτηρ του εὑρίσκεται εἰς ξενοδοχεῖον τῆς περιφερείας, ὑποβάλῃ δὲ καὶ ἔγκλησιν κατὰ τοῦ μετὰ ταύτης διαμένοντος ἀπαγωγέως της, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος νομίμως ἐνεργεῖ συλλαμβάνων τὸν ἀπαγωγέα πρὸς ἄμεσον ἀποστολήν του εἰς τὸν εἰσαγγελέα.

Δὲν προσήκει ὅμως ἡ αὐτὴ λύσις προκειμένου περὶ αὐτοδικίας (1) ἥτις εἶναι ἔγκλημα στιγμιαῖον (Α.Π. 1416, Θέμις Ξ σελ. 203), πολλῷ δὲ μᾶλλον ἂν πρόκειται περὶ ὑπεξαιρέσεως, ἥτις εἶναι καὶ αὐτὴ ἔγκλημα στιγμιαῖον, παρὰ τὴν κρατοῦσαν περὶ τούτου μεταξὺ ἐνίων ἀστυνομικῶν ἀντίθετον, πλὴν λανθασμένην καὶ τελείως ἀβάσιμον, ἀντίληψιν.

Καὶ ἡ διγαμία εἶναι ἔγκλημα στιγμιαῖον καὶ οὐχὶ διαρκὲς ὡς ὑπὸ τινων ἐνδεχομένως νὰ ὑποληφθῇ. Ὅθεν ὁ ἄγαμος, ὁ καλῇ τῇ πίστει συνάψας γάμον μὲ ἔγγαμον πρόσωπον δὲν ὑπέχει ποινικὴν εὐθύνην συνεχίζων τὴν μετὰ τοῦ ἑτέρου (τοῦ διγάμου) συμβίωσίν του συνεπείᾳ mala fides superveniens καὶ μετὰ δηλ. τὴν περιέλευσιν εἰς γνῶσιν του, ὅτι ὁ ἕτερος ἦτο δίγαμος. Τοῦτο ἐπειδὴ ἡ διγαμία εἶναι ἔγκλημα στιγμιαῖον. Τὸ ἀντίθετον συμβαίνει μὲ τὴν παράνομον κατακράτησιν. Ὁ ἐξ ἀπροσεξίας ἐγκλείσας τινὰ εἴς τινα χῶρον, ἐνθυμηθεὶς δὲ τοῦτο ἀργότερον, ἂν δὲν σπεύσῃ νὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ ὑπέχει ποινικὴ εὐθύνην διὰ παράνομον κατακράτησιν, διότι ἡ παράνομος κατακράτησις εἶναι ἔγκλημα διαρκὲς (Χωραφᾶ, Γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ Ποιν. Δικαίου, 1958 σελ. 126—127).

Εἰς τὴν ἔννοιαν ἐξ ἄλλου τοῦ ἐτελέσθη προσφάτως περιλαμβάνεται χρονικόν τι διάστημα ἀμέσως μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ὁλοκληρούσης τὸ ἔγκλημα ἐνεργείας τοῦ δράστου (2). Τοῦτο δὲ συμβαίνει ἰδίᾳ ὅταν ἀμέσως μετ' αὐτὴν ὁ δράστης καταδιώκεται ὑπὸ τῆς δημοσίας δυνάμεως ἢ ὑπὸ τοῦ παθόντος ἢ διὰ δημοσίας κραυγῆς, ὡς καὶ ὅταν καταλαμβάνεται ὁπουδήποτε φέρων ἀντικείμενα ἢ ἴχνη, ἐξ ὧν συνάγεται ὅτι αὐτὸς διέπραξε τὸ ἔγκλημα ἐν ἐγγυτάτῳ χρόνῳ. Πάντως, κατὰ τὴν ρητὴν διατύπωσιν τοῦ νόμου (2α παράγραφος τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου) «οὐδέποτε θεωρεῖται συντρέχουσα περίπτωσίς τις τῶν ἀνωτέρω, ἂν παρῆλθεν ὁλόκληρος ἡ ἑπομένη ἡμέρα ἀπὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως».

Τὸ ἄρθρον 242 Κ.Π.Δ. ἀναφέρει ἐνδεικτικῶς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ πρᾶξις θεωρεῖται ὡς προσφάτως τελεσθεῖσα. Ὅθεν, δὲν ἀποκλείονται καὶ ἄλλαι περιπτώσεις ἱκαναὶ πρὸς κρίσιν, ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶναι αὐτόφωρον. Συνάγεται δηλ. ἐκ τῆς ἐνδεικτικῆς ὡς ἄνω ἀπαριθμήσεως ὅτι τὸ αὐτόφωρον δύναται νὰ προσδιορισθῇ καὶ ἐξ ἄλλων ἐμπειρικῶν στοιχείων ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἐγκλήματος. Οὕτω, καθ' ἃ ἀνωτέρω, τὸ διαρκὲς ἔγκλημα εἶναι ἐν τῷ πράττεσθαι, ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ δι' αὐτοῦ δημιουργηθεῖσα παράνομος κατάστασις (3), τὸ δὲ ἔγκλημα σκοποῦ μέχρι τῆς οὐσιαστικῆς ἀποπερατώσεως αὐτοῦ.

Εἰδικώτερον, ἑπομένως, αὐτόφωρον εἶναι τὸ ἔγκλημα, καθ' ὃ προσφάτως τελεσθέν:

Α') Ὅταν ὁ δράστης ἀμέσως μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς πράξεως καταδιώκεται

(1) Ὁ χαρακτηρισμὸς ὡς στιγμιαίου ἢ διαρκοῦς τοῦ ἐγκλήματος τῆς αὐτοδικίας ἔχει μεγάλην πρακτικὴν σημασίαν διὰ τὴν Ἀστυνομίαν. Ὑιοθέτησις τῆς ὀρθῆς ἐκδοχῆς, ὅτι εἶναι στιγμιαῖον ὁδηγεῖ εἰς λύσεις ἐχούσας εὐμενῆ ὑπὲρ ταύτης ἀπήχησιν. Οὕτω δὲν ἐγκλείονται ἄνθρωποι εἰς κρατητήρια, δὲν δημιουργοῦνται παράπονα εἰς βάρος τῆς Ἀστυνομίας κ.τ.λ.

(2) Ἴδε Μπουροπούλου, Ἑρμηνεία τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας. Τόμος Α', σελ. 241, Σβώλου—Βλάχου op cit., σελ. 16 καὶ τοὺς αὐτόθι ἀναφερομένους συγγραφεῖς.

(3) Ἴδε Σβώλου—Βλάχου op cit., σελ. 18.

ὑπὸ τῆς δημοσίας δυνάμεως ἢ τοῦ παθόντος ἢ διὰ δημοσίας κραυγῆς. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ δράστης ἅμα τῇ τελέσει τοῦ ἐγκλήματος τρέπεται εἰς φυγὴν καὶ καταδιώκεται ὑπὸ τῶν παρατυχόντων, οἵτινες καταδεικνύουν τοῦτον διὰ τῶν κραυγῶν των κ.λ.π. (1) Αὐτὸ συμβαίνει ἐ.π., ὅταν ὁ κλέπτης γίνεται ἀντιληπτὸς ὑφ' οἱουδήποτε, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπομακρύνεται τοῦ χώρου ἐν' ᾧ διέπραξε κλοπήν, μετὰ τὴν κλοπιμαίων ἢ ὅταν ὁ διὰ λόγους τιμῆς προσβληθεὶς ἀδελφός, τραυματίσας ἢ φονεύσας, τρέπεται εἰς φυγὴν, ἐνῷ οἱ παρατυχόντες κραυγάζουσιν «πιάστε τον, αὐτὸς εἶναι» κ.λ.π. κ.λ.π.

Σημειωτέον περαιτέρω, ὅτι ἡ δημοσία κραυγὴ διαφέρει ἀπὸ τὴν κοινὴν φήμην, δι' ἧς ἁπλῶς διαθρυλεῖται μόνον τὸ ὄνομα, τοῦ ὑπαιτίου (2). Προκειμένου ὅθεν περὶ κοινῆς φήμης δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ αὐτοφώρου ἐγκλήματος, ἀφοῦ ὁ νόμος χρησιμοποιεῖ τὸν ὅρον δημοσία κραυγὴ καὶ οὐχὶ τὸν τελευταῖον. Ἐρωτᾶται ὅμως. Ἂν παύσῃ ἡ καταδίωξις, ἐξακολουθεῖ ἡ πρᾶξις νὰ ᾖ αὐτόφωρος; Καὶ ἐπ' αὐτοῦ αἱ γνῶμαι διχάζονται. Κατὰ τὴν μίαν ἄποψιν τὴν καὶ καθ' ὑμᾶς ὀρθοτέραν (3) ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ πρᾶξις παύει θεωρουμένη αὐτόφωρος. Κατὰ τὴν ἄλλην δόξαν δέον, ἐν προκειμένῳ, νὰ γίνῃ διάκρισις. Ἐὰν ἡ ἀρχικὴ καταδίωξις ἐγένετο ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς δημοσίας δυνάμεως, ἡ πρᾶξις ἐξακολουθεῖ νὰ ᾖ αὐτόφωρος, ἔστω καὶ ἂν ταῦτα παύσαντα πρὸς στιγμήν δι' οἱανδήποτε αἰτίαν τὴν καταδίωξιν, ἐπαναλαμβάνουσιν ταύτην ἐκ νέου. Τοῦτο ὅμως πρὶν ἢ παρέλθῃ ὁλόκληρος ἡ ἑπομένη ἀπὸ τῆς πράξεως ἡμέρα. Ἡ ἀντίθετος προσήκει λύσις προκειμένου περὶ καταδιώξεως παρ' ἰδιωτῶν πραγματοποιηθείσης. (4)

Β) Ὅταν ὁ δράστης καταλαμβάνεται ὁπουδήποτε καὶ οὐχὶ ἐγγὺς τοῦ τόπου, ἔνθα ἐτέλεσε τὸ ἔγκλημα, ὡς ὥριζεν ἡ καταργηθεῖσα Ποινικὴ Δικονομία. Τοῦτο, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι διὰ τῶν συγχρόνων συγκοινωνιακῶν μέσων ὁ δράστης δύναται ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ τόπου τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος. Ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ δράστης δέον νὰ καταλαμβάνεται φέρων πειστήρια, ἀντικείμενα ἢ ἴχνη, ἐξ ὧν συνάγεται, ὅτι αὐτὸς διέπραξε τὸ ἔγκλημα ἐν ἐγγυτάτῳ χρόνῳ. Ὡς ὅταν κατελήφθῃ φέρων ἴχνη αἵματος ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων του ἢ τὰ κλοπιμαῖα ἢ τὸ φονικὸν ὅπλον (μάχαιραν—ὅπλον—ἐκρηκτικὰς ὕλας κ.λ.π.) δηλ. τὰ instrumenta sceleris κ.τ.τ.

Ἡ κρίσις περὶ τοῦ ἐὰν ἡ πρᾶξις ἐτελέσθη προσφάτως καὶ ἑπομένως τὸ ἔγκλημα εἶναι αὐτόφωρον, ἀνήκει εἰς τὸν ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον (5). Ἡ οὕτω πως, ρύθμισις τοῦ ζητήματος εἶναι ὀρθὴ καὶ ἐρείδεται ἐπὶ βάσεως. Υἱοθέτησις ἀντιθέτου ἀποψεως θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ αἰσθάνεται ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος τὸν νόμον ὡς λίαν δεσμευτικὸν καὶ ἀπειλοῦντα τοῦτον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὡς εἷς—ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις—ἀφόρητος κλοιός, ἐπικρεμάμενος ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ.

Δι' ὃ καὶ κατ' οὐδεμίαν διάταξιν νόμου εἶναι ἀναγκαῖον ν' ἀναφέρῃ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἀδικήματος ἀπαιτουμένου ὅρου «ἐπ' αὐτοφώρῳ» πραγματικὰ περιστατικά. (6)

---

(1) Ἴδε Κ. Τσουκαλᾶ, Ποιν. Δικονομία, Τόμος Β' 1936 § 110, σελ. 80 ἐπ. Ἰακ. Ζαγκαρόλα, Ἡ σύλληψις καὶ ἡ προφυλάκισις τοῦ κατηγορουμένου 1943, Α' σελ. 25 ἐπ., Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκη, Ἐγχειρίδιον Ποιν. Δικονομίας, 1951 σελ. 61.

(2) Οὕτω Κωνσταντοπούλου, Ποιν. Δικονομία § 441, Μπουροπούλου op cit, σελ. 241. Σιφναίου op cit, σελ. 721.

(3) Α.Π. 287/1899, Θέμις Ι σελ. 472.

(4) Ἴδε σχετικῶς Στατκου, Ἐπίτομος Ἑρμηνεία Ἑλληνικῆς Ποινικῆς Δικονομίας, Τόμος Β § 263, Γ. Βαβαρέτου, Κῶδιξ Ποινικῆς Δικονομίας, ὑπ' ἄρθρον 242, Κωστῆ—Μπουροπούλου, Ἐγχειρίδιον Ποινικῆς Δικονομίας, Τόμος Β § 113 κ.λ.π.

(5) Οὕτω Μπουρόπουλος op cit, σελ. 318.

(6) Ἴδε Στατκου op cit, σελ. 12, Σιφναίου, Πανδέκτης τῆς ἰσχυούσης Ποινικῆς Δικονομίας, Τόμος Β σελ. 720—721.

Ταῦτα βεβαίως ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ὅτι ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος δὲν ἐνεργεῖ δολίως. Διότι ἂν ἐκ δόλου, ἔστω καὶ ἐνδεχομένου, κινούμενος συλλαμβάνῃ ἢ ἄλλως πως ὀχλῇ ἄτομον, καίτοι δὲν συντρέχουσιν αἱ προϋποθέσεις τοῦ αὐτοφώρου ἐγκλήματος, φέρει ποινικὴν πλέον εὐθύνην διὰ παράνομον κατακράτησιν ἢ παράβασιν καθήκοντος ἢ εἴ τι ἄλλο ἔγκλημα.

Ἐν κατακλεῖδι λοιπόν, τονιστέον ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶναι αὐτόφωρον ἰδίᾳ ὅταν εἶναι ἐν τῷ πράττεσθαι, ὅταν ὁ δράστης καταδιώκεται διὰ κραυγῶν, ἐν φανερῷ, ὑπὸ τῶν σχόντων ἄμεσον ἀντίληψιν ἐπὶ τῷ ὅτι αὐτὸς ἐτέλεσεν αὐτὸ καὶ ὅταν συλλαμβάνεται φέρων πειστήρια, ἀντικείμενα ἢ ἴχνη τοῦ ἐγκλήματος.

Καὶ ταῦτα μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὴν θεωρητικὴν ἄποψιν τοῦ ζητήματος. Ἐν τῇ πράξει ὅμως τὰ πράγματα ἄλλως ἐμφανίζονται. Διότι, εἰς τὴν ἀστυνομίαν κρατεῖ, σχεδόν, ἡ ἀντίληψις ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν παρῆλθεν ὁλόκληρος ἡ ἑπομένη ἡμέρα ἀπὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως τὸ ἔγκλημα ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι αὐτόφωρον καὶ κατὰ συνέπειαν ἐπιτρέπεται σύλληψις τοῦ δράστου ἄνευ δικαστικοῦ ἐντάλματος, κ.λ.π. Χαρακτηριστικὴ μάλιστα εἶναι ἡ ἔκφρασις πολλῶν ἀστυνομικῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων «εἴμεθα στὰ ὅρια τοῦ αὐτοφώρου καὶ μποροῦμε νὰ συλλάβουμε τὸ δράστη». Ὅτι δὲ οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα ἐν τῇ πράξει συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι εἰς τὰ βιβλία τηλεφωνημάτων τῶν διαφόρων ἀστυνομικῶν τμημάτων πλεῖστα ὅσα τηλεφωνήματα καταχωροῦνται μὲ τὸ γνωστὸν τοῖς πᾶσι περιεχόμενον «προβῆτε παρακαλοῦμεν σύλληψιν καὶ προσαγωγὴν ἡμῖν τοῦ.... διότι τὴν... ὥραν... ἐτραυμάτισεν, ἐξύβρισε κ.λ.π.». Ἡ τοποθέτησις ἐξ ἄλλου μονίμου ἀστυφύλακος εἰς τὸν Σταθμὸν Α' Βοηθειῶν δικαιολογεῖται πλήρως, ὡς μέτρον ἀστυνομικόν. Ἐπὶ ποίας βάσεως ὅμως ἐρείδετο (εὐτυχῶς τώρα ὄχι) ἡ τελευταία φράσις εἰς τὰ παρ' αὐτοῦ διαβιβαζόμενα τηλεφωνήματα εἰς τὰ ἁρμόδια τμήματα «ἐνεργήσατε προανάκρισιν κ.λ.π.»;

Ἀλλὰ καὶ τώρα, καθ' ἣν ἡ ἐν λόγῳ φράσις δὲν κλείει τὰ σχετικὰ τηλεφωνήματα, οἱ ἁρμόδιοι ὑπάλληλοι λαμβάνουσιν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὰ νοσοκομεῖα ἢ καταστήματα ἢ καὶ ἀπομεμακρυσμένας οἰκίας τῶν παθόντων καὶ λαμβάνουσιν καταθέσεις, ἐνεργοῦσιν δὲ καὶ περαιτέρω προανάκρισιν. Ἐρωτᾶται λοιπόν: Ἡ τακτικὴ αὕτη τῆς ἀστυνομίας εἶναι νομικῶς ὀρθή; Ἀπαντῶμεν. Εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων ὄχι. Εἶναι, οὐ μόνον νομικῶς ἀστήρικτος, ἀλλὰ καὶ ἀβάσιμος καὶ ἐπομένως ἀπαράδεκτος.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ὁ νόμος παρέχει τὸ δικαίωμα συλλήψεως καὶ ἐνεργείας προανακρίσεως εἰς τοὺς ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους (πέραν τοῦ κινδύνου ἐκ τῆς ἀναβολῆς) ἐν περιπτώσει αὐτοφώρου ἐγκλήματος ἢ οἱονεὶ αὐτοφώρου, ὀρθότερον, κατὰ τεκμήριον αὐτοφώρου καὶ οὐδέποτε ἄλλοτε.

Ἡ ratio legis τοῦ κατόπιν διατυπώσεων εἰς τὰς λοιπὰς περιπτώσεις περιορισμοῦ τῆς ἐλευθερίας εἶναι προφανής. Προστατεύεται οὕτω τὸ σπουδαιότερον τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου, ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία.

Ἀκριβῶς, διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ αἱ εἰσαγγελικαὶ ἀρχαὶ ἀξιοῦσιν, ὅπως οἱ ἐνεργοῦντες σύλληψιν γνωστῶν δραστῶν ἀδικημάτων, βάσει τοῦ ἄρθρου 242 Κ.Π.Δ., ἀναφέρωσι πάραυτα τὸ γεγονὸς εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, πρὸς ἔλεγχον τῆς προϋπάρξεως ἢ μὴ τῶν νομίμων προϋποθέσεων. (1)

Δοθέντος λοιπόν, ὅτι κατὰ τεκμήριον αὐτόφωρον εἶναι τὸ ἔγκλημα, ὅταν ὡς ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τῆς φύσεώς του κρατεῖται ἐν ἐξε-

(1) Σχετικὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 40375/56 παραγγελία Εἰσαγγελέως Πλημ/κῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὰς Ἀστυν. Ἀρχάς.

γέρσει ἡ κοινὴ γνώμη κατὰ τοῦ γνωστοῦ δράστου καὶ ἐπιζητεῖται ἐντόνως ἡ ἄμεσος σύλληψις αὐτοῦ (2) τοῦτο δέ, ὡς εἰκός, συμβαίνει προκειμένου περὶ βαρέων καὶ εἰδεχθῶν ἐγκλημάτων, ἅτινα, προκαλοῦν, οὕτως εἰπεῖν, μίαν γενικὴν ἀναστάτωσιν καὶ συγκινοῦν ὁπωσδήποτε τὸ κοινωνικὸν σύνολον, ὡς λ.χ. ὅταν πρόκειται περὶ ἀνθρωποκτονιῶν, βαρέων σωματικῶν βλαβῶν ἐκ προθέσεως, σοβαρῶν λῃστειῶν ἢ ἐκβιάσεων, βιασμῶν τῆς μορφῆς τοῦ προσφάτως τελεσθέντος ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἔτι δὲ καὶ διακεκριμένων κλοπῶν καὶ ἀπατῶν, ἢ φθορῶν εἰς πράγματα χρησιμεύοντα εἰς κοινὸν ὄφελος, ἐμπρησμῶν καὶ εἴ τινος ἄλλου ἔπεται, ὅτι, ἡ τακτικὴ τῆς ἀστυνομίας τοῦ νὰ συλλαμβάνῃ ἄτομα, ἔστω καὶ μεθ' ὥρας, πολλῷ μᾶλλον τὴν ἐπομένην ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος, διὰ πράξεις συνήθεις καὶ ἧσσονος σημασίας, ὡς δι' ἐξυβρίσεις, ἁπλᾶς σωματικὰς βλάβας, διαταράξεις οἰκιακῆς εἰρήνης, κακουβούλους βλασφημίας, ἐγκλήματα περὶ τὴν ὑπηρεσίαν, παραβιάσεις ἀπορρήτων, ἁπλᾶς κλοπάς κ.λ.π., δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον καὶ εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Α' προσέρχεται εἰς τὸ Τμῆμα καὶ ὑποβάλλει ἔγκλησιν, διότι ὁ Β' τὸν ἐξύβρισε πρὸ μιᾶς ὥρας καὶ δὴ χυδαιότατα, παρισταμένων μάλιστα καὶ ἄλλων πολιτῶν. Ἐρωτᾶται:

Καλύπτεται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ νομικῶς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων περὶ αὐτοφώρου ἐγκλήματος (Σ. ἄρθρ. 5 Κ.Π.Δ. ἄρθρον 242) ἡ σύλληψις τοῦ ὡς δράστου φερομένου, εἴτε εἰς τὴν οἰκίαν του, εἴτε εἰς τὸ κατάστημά του κ.λ.π.; Ἡ ἀπάντησις ὡς εἰκὸς εἶναι ἀρνητική, ἐπὶ τῇ ἐξῆς σκέψει: Ἡ πρᾶξις δὲν εἶναι ἐν τῷ πράττεσθαι. Μήπως ὅμως ὁ δράστης καταδιώκεται ὑπὸ τοῦ παθόντος; Ἀσφαλῶς ὄχι, ἀφοῦ ὁ παθὼν εἶναι εἰς τὸ Τμῆμα καὶ ὁ δράστης ἀμέριμνος, ἴσως δὲ καὶ ἀνύποπτος, ἐργάζεται εἰς τὸ κατάστημά του. Μήπως τέλος δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἀνευρέσεως ἐπ' αὐτοῦ, κατὰ τὴν σύλληψίν του, ἀντικειμένων ἢ ἰχνῶν, ἐξ ὧν συνάγεται ὅτι αὐτὸς διέπραξε τὸ ἔγκλημα ἐν ἐγκυτάτῳ χρόνῳ; (Εἰς τὸ παράδειγμά μας, ὅτι ἐξύβρισεν, εἰς ἄλλο ὅτι ἐτραυμάτισε κ.ο.κ.). Ἀσφαλῶς τοιαύτη ἐκδοχὴ πόρρω ἀπέχει τῆς πραγματικότητος, παραβιάζει δὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ αὐτοφώρου ἀδικήματος καταφανῶς.

Ποῦ βασίζεται ὅθεν ἡ κατὰ τὴν αὐτόφωρον διαδικασίαν λογοδοσία τοῦ δράστου ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης; Εἰς τὸν νόμον βεβαίως ὄχι. Μήπως ὅμως λόγοι σκοπιμότητος ὑπαγορεύουσι τὴν τοιαύτην τῶν ἀστυνομικῶν ἐνέργειαν, λόγοι δηλ. δημοσίου συμφέροντος ἐπιβάλλουν τὴν ἄμεσον, κατὰ τὸ δυνατόν, μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς πράξεως σύλληψιν τοῦ δράστου, πρὸς συλλογὴν τῶν πειστηρίων τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐν γένει ἀρτιωτέραν καὶ ταχυτέραν διερεύνησιν καὶ ἐκδίκασιν αὐτοῦ, ὡς ἐπὶ παραδείγματι συμβαίνει προκειμένου περὶ μιᾶς κλοπῆς, ἔστω καὶ ἐλαφρᾶς μορφῆς; Ἡ ἀπάντησις καὶ εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο εἶναι πάντοτε ἡ ἰδία. Σκοπιμότης βασιζομένη εἰς παρανομίαν εἶναι ἀπαράδεκτος. Ἄλλως τε ποῖος νόμος ἢ ποία ἀρχὴ ἐπιβάλλει ὅπως ἡ νομιμότης ὑποχωρῇ πρὸ τῆς σκοπιμότητος; Ἡ πρᾶξις ἢ θὰ εἶναι ἢ δὲν θὰ εἶναι αὐτόφωρος. Ἐν προκειμένῳ συμβαίνει τὸ δεύτερον καὶ ἑπομένως οἱαδήποτε ἀντίθετος ἐνέργεια δὲν εἶναι μόνον ἀδικαιολόγητος, ἀλλὰ καὶ εὐθύνην δημιουργεῖ ἔναντι τῶν χειριζομένων τὰ θέματα ταῦτα ἐν τῇ πράξει, δηλ. τῶν ἀστυνομικῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω δέον νὰ προστεθῶσιν ἐν κατακλεῖδι καὶ τὰ ἑξῆς:

Δυνατὸν νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι πάντα τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν ἂν μὴ τι ἄλλο, πάντως θεωρητικὰς προκαταλήψεις καὶ ἑπομένως ἄγουν εἰς λύσεις ἀσφαλμένας καὶ ἀπαραδέκτους. Διότι ὁ νόμος, ὁρίζων ὅτι οὐδέποτε τὸ ἔγκλημα εἶναι αὐτόφωρον, μετὰ τὴν πάροδον ὁλοκλήρου τῆς ἑπομένης ἀπὸ τῆς τελέσεως αὐτοῦ, ἡμέρας, ἄγει εἰς τὸ

(2) Α. Ρωμανός, Θέμις Μ. 1929, σελ. 915.

κατ' ἀντιδιαστολὴν ἐπιχείρημα, ὅτι εἶναι τοῦτο αὐτόφωρον ἐὰν δὲν παρέλθῃ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα καὶ ὅτι περαιτέρω διάκρισις εἰς σοβαρὰ καὶ μὴ ἐγκλήματα, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, εἶναι ἀδικαιολόγητος, τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος προθεσμίας οὔσης συστατικοῦ στοιχείου τῆς ἐννοίας τοῦ αὐτοφώρου.

Ἡ γνώμη αὕτη ἀποτελεῖ σοφιστίαν. Ὁ νόμος ὡς εἶναι διατετυπωμένος ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἄποψιν ὅτι ἡ γνώμη μας εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν σαφῆ καὶ ἀναμφίβολον βούλησιν τοῦ δικονομικοῦ νομοθέτου καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἀστυνομικῆς πρακτικῆς υἱοθετουμένην ἄποψιν, διότι:

Α) Ὁ νόμος θέτει ἕνα χρονικὸν περιορισμὸν εἰς τὴν περὶ προσφάτου τελέσεως κρίσιν τοῦ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου ἀναφέρει ὅμως καὶ ἐνδεικτικῶς πότε ἡ πρᾶξις εἶναι κατὰ τεκμήριον αὐτόφωρος. Ἂν ἤθελε νὰ χαρακτηρίζωνται ὅλα τὰ ἐγκλήματα ὡς αὐτόφωρα κατὰ τὴν τέλεσίν των καὶ μέχρι τοῦ μεσονυκτίου τῆς ἑπομένης, διατὶ νὰ μὴ ὁρίσῃ τοῦτο ρητῶς, νὰ ὁρίσῃ δηλ. ὅτι ὡς αὐτόφωρον χαρακτηρίζεται τὸ ἔγκλημα ὅταν εἶναι ἐν τῷ πράττεσθαι, ὡς καὶ μέχρι τοῦ μεσονυκτίου τῆς ἑπομένης, ὁπότε δὲν θὰ ἐγεννᾶτο οὐδὲν ἀπολύτως ἑρμηνευτικὸν ζήτημα περὶ τῆς προσφάτου τελέσεως αὐτοῦ;

Β) Διὰ τῆς τρίτης παραγράφου τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου 242 Κ.Π.Δ. ὁρίζεται ὅτι τὰ διὰ τοῦ τύπου τελούμενα ἐγκλήματα εἶναι πάντοτε αὐτόφωρα. Ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως ταύτης δὲν εἶναι ὅτι ὁσονδήποτε καὶ ἂν παρέλθῃ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 1 τοῦ Α.Ν. 1092/1938 «περὶ τύπου» δημοσιεύσεως (1), ὅτε θεωρεῖται τελεσθὲν τὸ ἀδίκημα, ἐξακολουθεῖ τοῦτο νὰ εἶναι αὐτόφωρον, ὡς περιέργως ὑπό τινων ὑπολαμβάνεται, ἀλλ' ἁπλῶς ὅτι τὰ ἀδικήματα τοῦ τύπου εἶναι αὐτόφωρα καὶ ἂν δὲν συντρέχουν οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρου 242 § 1 Κ.Π.Δ. (δηλ. καταδίωξις τοῦ δράστου, ἐξέγερσις τῆς κοινῆς γνώμης, ἴχνη καὶ πειστήρια ὁρατὰ κλπ.) πλὴν μόνον μέχρι τοῦ μεσονυκτίου τῆς ἑπομένης ἀπὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως ἡμέρας. (2)

Τούτων οὕτως ἐχόντων ἐρωτᾶται: Πρὸς τί ἡ προκειμένη ἐξαίρεσις, ἂν τὸ κατὰ τεκμήριον αὐτόφωρον εἶχεν ἀντίθετον ἔννοιαν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ὑποστηρίζομεν;

Καταλήγοντες, παραθέτομεν σχετικὸν ἀπόσπασμα γνωμοδοτήσεως τοῦ Εἰσαγγελέως Πλημμελειοδικῶν Ἰωαννίνων κ. Συμπεθέρου, στοιχοῦντος τῇ περὶ ἧς ἀνωτέρω γνωμοδοτήσει τοῦ ἀειμνήστου Εἰσαγγελέως τοῦ Α.Π. Ἀντωνίου Ρωμάνου, περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ αὐτοφώρου ἐγκλήματος, ἥτις διασαφίζει ἐπαρκῶς τὴν σκοπουμένην ἔννοιαν. Τὸ ἐν λόγῳ ἀπόσπασμα ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Πάντως ἡ ἐνέργεια τῆς χωροφυλακῆς ἐπὶ αὐτοφώρου ἀδικήματος δέον νὰ μὴ ἐπεκτείνεται πέραν τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὁ ἔνοχος ἐφωράθη διαπράττων τὸ ἀδίκημα ἢ μετά τινα χρόνον, καθ' ὃν οἱ παρευρεθέντες διατελοῦσιν ἔτι ὑπὸ τὴν ζωηρὰν αἴσθησιν τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως, τὰ ἴχνη παραμένουσιν ἔτι ὁρατὰ καὶ τὰ πειστήρια εὑρίσκονται ἐπὶ τόπου, ἡ δὲ κοινὴ γνώμη κρατεῖται ἐν ἐξεγέρσει κατὰ τοῦ γνωστοῦ δράστου καὶ ἐπιζητεῖται ἐντόνως ἡ ἄμεσος σύλληψις αὐτοῦ, ἐν οὐδεμιᾷ ὅμως περιπτώσει, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ τοῦ εἰδεχθεστέρου καὶ ἀποτροποιοτέρου ἐγκλήματος, πέραν τῶν ὡς ἄνω διαγραφομένων ὁρίων (δηλ. τοῦ μεσονυκτίου τῆς ἑπομένης). (3)

Δ. ΝΤΖΙΩΡΑΣ

---

(1) Αὕτη ἔχει ὡς ἑξῆς: «Ὡς δημοσίευσις ἐντύπου θεωρεῖται ἡ διανομή, πώλησις καθὼς καὶ ἡ εἰς δημόσιον μέρος ἢ ἐν δημοσίᾳ συναθροίσει ἢ εἰς μέρος προσιτὸν εἰς τὸ κοινὸν τοιχοκόλλησις ἢ ἔκθεσις παντὸς ἐντύπου».

(2) Ἴδε Σχετικῶς παρὰ Μπουροπούλῳ op cit, σελ. 348.

(3) Ὑπ. ἀριθ. 923/1957, Ποιν. Χρονικά, Τόμος Ζ, σελ. 525.

Στὸ ἱερὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τῆς Ἐπιδαύρου

Ὑπὸ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΟΥΣΙΑ

Ἔχομεν πεισθῆ ἀπὸ τὴν πεῖρα ὅτι ἡ ἐκδρομή, ἡ περιήγησι, ὁ τουρισμός, εἶναι μία ἐθνικὴ ἀποστολή, διότι ἀναπτύσσει τὴν πνευματικότητα τῶν ἐδρομέων, τῶν κατοίκων τῆς χώρας, τὴν πνευματικότητα τῶν κατοίκων τῶν διαφόρων χωρῶν μεταξύ των. Καλλιεργεῖ τὴν ἐθνικὴν ἰδέα, τὰ ἀνθρωπιστικὰ αἰσθήματα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς εἰρηνοφιλίας, καθὼς θὰ ἀναπτύξωμε σὲ χωριστὸ ἄρθρο μας. Ὁ τουρισμὸς δὲν εἶναι μονάχα σκέτη περιήγησι, ἀλλὰ καὶ κοινωνισμός, δηλαδὴ καλλιέργεια τῶν εὐγενῶν καὶ φιλικῶν αἰσθημάτων μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Συντελεῖ καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας. Διότι οἱ ἐκδρομεῖς, οἱ περιηγηταί, οἱ φυσιολάτραι κινοῦν τὸ χρῆμα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀστικὰ κέντρα, ὅπου σχετικῶς εἶναι πιὸ ἰσχυρὴ ἡ κυκλοφορία του πρὸς τὶς μικρὲς ἐπαρχιακὲς πόλεις καὶ χωρία, ὅπου ἡ κυκλοφορία του εἶναι πιὸ ἀδύνατη κι' ἔτσι ἐξυπηρετοῦν καὶ τὸ ἐπαρχιακὸ ἐμπόριο. Ἐκδρομὴ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ αὐτὸ ποὺ ἀκοῦμε νὰ λένε ἢ νὰ γράφουν ὡς τουρισμό. Ἀπὸ αὐτὲς τὶς εὐγενεῖς καὶ φωτεινὲς ἰδέες ξεκίνησε ἡ Διεύθυνσι τῆς Ὑπηρεσίας Προστασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Νομίσματος στὶς 15-5-60 καὶ ἔκανε μία πρωτότυπη ἐκδρομὴ στὸ Ἱερὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τῆς Ἐπιδαύρου.

Ἠθέλησε νὰ κάμῃ μία καινοτομία. Ἠθέλησε τὸ ἀντικείμενο τῆς ὑπηρεσίας της, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ περισπούδαστο θέμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ λειτουργία τῆς οἰκονομίας ὅλων τῶν κρατῶν τοῦ κόσμου, νὰ τὸ φέρῃ σὲ δημοσίαν ἀνάπτυξιν ὥστε νὰ κατανοήσωμεν τὴν μεγάλη σοβαρότητά του, τὴν ὠφέλειά του, τὴν σπουδαιότητά του. Εἶναι τὸ θέμα τῆς προστασίας τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος καὶ τοῦ κρατικοῦ ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος.

Ἡ ἐκδρομὴ ὅμως στὸ Ἀσκληπιεῖον τῆς Ἐπιδαύρου εἶναι πολὺ δύσκολη γιὰ μιὰ μέρα. Εἶναι 400 χιλιόμετρα μὲ τὴν ἐπιστροφὴ μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Οἱ τουριστικοὶ κόμβοι εἶναι πολλοὶ καὶ θέλουν χρόνο, προσπάθεια, συντονισμό. Τὰ δὲ πούλμαν χρειάζονται ἀγῶνας σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ νὰ βρεθοῦν, διότι οἱ ἐκδρομεῖς ντόπιοι καὶ εὐρωπαῖοι εἶναι πολυάριθμοι κι' αὐτὰ πολὺ λίγα. Κι' ὅμως ὅλες αὐτὲς οἱ δυσκολίες ὑπερνικήθησαν. Τὰ πούλμαν βρέθηκαν. Ἀπάνω ἀπὸ 50 ἀστυνομικοὶ μὲ τὶς οἰκογένειές τους συμμετέχουν. Συμμετέχουν δὲ καὶ πολλοὶ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, καθὼς καὶ ἀσκληπιάδαι καὶ ἀσκληπιάδες (γιατροὶ καὶ γιάτρισσες) ποὺ πηγαίνουν γιὰ τὸ Θεὸ τῆς Ἰατρικῆς, τὸν Ἀσκληπιό.

Ἐπικεφαλῆς τῆς ἐκδρομῆς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς τῆς Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος. Τὴν ἐκδρομὴ τὴν διακρίνει τάξις, ἀκρίβεια καὶ συντονισμὸς ὑποδειγματικὸς στὶς λεπτομέρειες τῆς ἐκτελέσεως τοῦ προγράμματός της. Σὲ ὅλα τὰ τουριστικὰ μας σημεῖα ὅμως γίνεται πρόβλεψις οἰκονομίας χρόνου. Στὴν ἀρχὴ γίνεται μία διαφωτιστικὴ ὁμιλία γιὰ τὸ σύγχρονο τουρισμὸ καὶ τὰ πλεονεκτήματά του. Σήμερα καὶ ὡς τώρα ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἔχει διαθέσει περὶ τὰ 3.000.000.000 δραχμῶν καὶ ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἄλλο 1.000.000.000 δραχ. δηλαδὴ 14.000.000 λίρες χρυσὲς μὲ προβλεπομένη ἀκόμη δαπάνη δραχμῶν 4.000.000.000 διὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ κλάδου τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας.

Στὴ διώρυγα τῆς Κορίνθου μᾶς γίνεται ἀνάπτυξι γιὰ τὴν ἱστορία της καὶ τὴ συμβολή της στὴν ἐμπορικὴ ναυτιλία. Ντὴν εἴσοδο τῶν στενῶν τῶν Δερβενακίων παρὰ τὸν Ἅγιον Σώστην, ὅπου ἔγινε τὸ ἐπιτελικὸ συμβούλιον τοῦ Θεοδ. Κολοκοτρώνη, Δημ. Ὑψηλάντη, Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη καὶ Νικηταρᾶ τὸν Ἰούλιον 1822, μᾶς γίνεται ἀνάπτυξι τῆς ἱστορικῆς μάχης τῶν Δερβενακίων, στὴν ὁποία ὁ τοῦρκος ἀρχιστράτηγος Μαχμοὺτ Πασᾶς Δράμαλης ἔπαθε πανωλεθρία ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ στρα-

τεύματα καὶ ἔχασε ἀπὸ τὶς 40.000 τὶς 26.000 τῶν στρατιωτῶν του καθὼς καὶ πολλοὺς πασάδες του. Ἀπὸ ἐκεῖ μπαίνομε στὴν πλούσια καὶ ὄμορφη πεδιάδα τοῦ Ἄργους μὲ τὰ ἀτέλειωτα περιβόλια τῆς πορτοκαλλιᾶς, μανταρινιᾶς καὶ λεμονιᾶς. Τὸ φυσικὸ περιβάλλον τους μᾶς στέλλει τὴν λεπτὴ εὐωδία τους. Τὰ λυγερὰ δεντράκια βρίσκονται στὸν ἀνθό του. Μὰ δὲν εἶναι αὐτὸ μονάχα. Ὁ πλούσιος αὐτὸς κάμπος μὲ τὰ νερὰ τοῦ Ἐρασσίνου, μὲ τὴν ἀνεπτυγμένη γεωργικὴ καὶ κηπουρικὴ οἰκονομία του τροφοδοτεῖ τὴν ἀγορὰ τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πειραιᾶ, κατὰ μεγάλο ποσοστό, μὲ τὰ φροῦτα καὶ τὰ εἴδη τῆς κηπουρικῆς. Πόσο ἐδῶ λυποῦνται οἱ Κρῆτες συνεκδρομεῖς μας ποὺ βλέπουν πολλὰ νερά, τόσο χρήσιμα στὴν παραγωγή, ἐνῶ αὐτοὶ στὸν τόπο τους βλέπουν τὸ νερὸ σὰ σπάνιο φυσικὸ ἀγαθὸ γιὰ τὴν παραγωγή τους! Περνᾶμε κατὰ συνέχεια τὴν ἱστορικὴ πόλι τοῦ Ναυπλίου μὲ τὰ αἰώνια ὀχυρὰ τοῦ Παλαμηδίου τείχους. Κρατᾶμε ὅμως ἀνεξάντλητη τὴν περιέργειά μας, διότι σὲ λίγα χιλιόμετρα θὰ φθάσωμεν στὸ συγκρότημα τῶν νοσοκομείων καὶ τῶν ναῶν τοῦ περιφήμου Ἀρχαίου Ἀσκληπιείου τῆς Ἐπιδαύρου. Βρίσκεται μέσα στὸ πευκόφυτο καὶ ρωμαντικὸ τοπίο ποὺ γεννήθηκε ὁ θεὸς τῆς ἰατρικῆς ἀπὸ τὴν θνητὴ καλλονὴ Κορωνίδα καὶ τὸν θεὸ Ἀπόλλωνα. Ἀπὸ δῶ ἄρχισε στὸν 6ον αἰῶνα π.Χ. νὰ θεμελιώνεται καὶ νὰ προοδεύῃ ἡ ἐπιστήμη αὐτή. Ἐδῶ χιλιάδες ἄρρωστοι ἔρχονταν τὸν χρόνο νὰ βροῦν τὴν ὑγεία τους. Ἐδῶ σὰν ὄνειρο αἰώνων ἔρχεται ἥσυχα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ πράσινα φυλλώματα τῆς πεύκης καὶ ἀπὸ τοὺς ἐρειπωμένους τοίχους τῶν νοσοκομείων στ' αὐτιά μας στοιχειωμένο τὸ βογκητὸ τῶν πονεμένων ἀρρώστων. Ἐδῶ τώρα τὰ πούλιμαν κρυμμένα μέσα στὰ πεῦκα κατακεμίζουν τοὺς χώρους σταθμεύσεως. Οἱ πολυάριθμοι ἐκδρομεῖς, ντόπιοι καὶ ξένοι τρέχουν νὰ μποῦν στὸ ἀρχαῖο θάατρο. Θέλουν νὰ τὸ θαυμάσουν. Θέλουν νὰ πεισθοῦν ἂν ὁ περιηγητὴς Παυσανίας τὸν 2ον αἰῶνα μ.Χ., ποὺ ἦρθε δῶ, εἶπε σωστὰ ὅτι εἶναι τὸ θαῦμα τῆς ἀκουστικῆς τῶν θεάτρων τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἕνα χαρτάκι νὰ σκίσῃς ἢ μιὰ πενταρίτσα νὰ κυλίσῃς στὴν πίστα του ὁ ἦχος ἀκούεται ψηλὰ στὰ 22 μέτρα τῆς κορυφῆς του. Τὸ μῆκος του εἶναι 59 μέτρα στὸ κέντρον του. Ἔχει 55 κερκίδες ποὺ χωροῦν 14.000 θεατάς. Διάλεξε καλὰ τὸ μέρος ὁ διάσημος ἀρχιτέκτων καὶ γλύπτης Πολύκλειτος, ὁ νέος ἀπὸ τὸ Ἄργος, γιὰ νὰ τὸ κτίσῃ στὸν 4ο αἰῶνα π.Χ. Ἐδῶ στὸ ἠχηρὸ καὶ ἱστορικὸ θέατρο ἀναπτύσσεται στοὺς φρουροὺς ἀστυνομικοὺς καὶ στοὺς ἄλλους λειτουργοὺς τῶν οἰκονομικῶν ἱδρυμάτων, τὸ μεγάλο θέμα: «Τὸ ἐθνικὸ νόμισμα καὶ τὸ κρατικὸ ἐξωτερικὸ συνάλλαγμα». Ἐδῶ στὸ θέατρο γίνεται σύντομη ἀνάπτυξι τῆς ἐννοίας τοῦ Ἀσκληπιείου τῆς Ἐπιδαύρου κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Τὸ κρατικὸ μουσεῖο μᾶς δίνει κι' αὐτὸ τὶς πολύτιμες γνώσεις του, ἀπὸ τὰ εὑρήματα τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας (1881—1928). Ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἀφήνουμε τὸ αἰώνιο ἱερὸ τοῦ Δωδεκαθέου. Ἡ γραμμή μας διαβαίνουσα μέσα στὶς στενὲς καὶ δασωμένες χαράδρες τοῦ βουνοῦ Κυνόρτιο, μᾶς φέρνει στὸ πανέμορφο λιμανάκι τῆς Ἀρχαίας Ἐπιδαύρου. Ἄ! Τὶ ρομάντζα καὶ δροσιά! Βρισκόμαστε στὸ Σαρωνικὸ κόλπο. Ἀντικρύ μας εἶναι τὰ νησάκια Αἴγινα, Ἀγκίστρι, ἡ χερσόνησος τῶν Μεθάνων καὶ ὁ Πόρος. Γύρω μας τὰ πολλὰ-πολλὰ περιβόλια ἀπὸ πορτοκαλλιὲς—μανταρινιὲς καὶ λεμονιὲς ξεκουράζουν καὶ γοητεύουν τὰ μάτια μας μὲ τὸ πράσινο χρῶμα του καθὼς καὶ τὰ βαθειὰ λοξοκομμένα φιόρδ τοῦ Σαρωνικοῦ—τὰ ἄσπρα καὶ καθαρὰ σπιτάκια τοῦ χωριοῦ αὐξάνουν τὴν γοητεία τοῦ τοπίου. Ἐδῶ ὁ φιλόφρων. εὐγενικὸς καὶ ἐπιμελὴς σταθμάρχης τῆς χωροφυλακῆς τοῦ χωριοῦ μᾶς ἔκανε πρόβλεψι ἀπὸ ἀρνὶ ψητὸ τῆς σούβλας καὶ φρέσκα θαλασσινὰ ψάρια γιὰ γεῦμα. Διὰ τὴν εὐγενῆ του προσπάθεια οἱ συνεκδρομεῖς μας ὅλοι μαζὶ τοῦ ἀπευθύνουν μὲ συγκίνησι τὶς πολλὲς τους εὐχαριστίες.

Ἐδῶ μετὰ τὸ φαῒ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς φέρνει τοὺς ἀστυνομικοὺς λειτουργοὺς καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας τῆς ἐκδρομῆς σὲ κέφι καὶ τὸ στρώνουν στὸ χορό.

Σέρνει πρῶτος τὸ χορὸ μὲ τὸ τσάμικο καὶ τὸ καλαματιανό, οἱ κυρίες καὶ οἱ κοπέλλες ἐνθουσιάζωνται ν' ἀκούσουν τὸ κλαρίνο. Κατακοκκινισμένες κάθε φορὰ ἡ κάθε μιὰ σέρνει τὸ χορὸ μπροστά. Τὸ γλέντι γίνεται πιὸ γενικό. Καὶ λέμε ἔπειτα πῶς ἡ ἁπλότητα καὶ ἡ δημοκρατικότητα δὲν ἀπαλύνει τὰ ἀνθρώπινα συναισθήματα, δὲν ἀναπτύσσει τὸν κοινωνισμό, τὴν ἐγκραδιότητα, τὴν φιλία, τὴν ἀνθρώπινη συμπάθεια.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα εἴμαστε πολὺ μακρυὰ 183 χιλιόμετρα καὶ ἀκόμη θέλουμε νὰ περάσωμεν ἀπὸ τὸ ὀχυρὸ Παλαμήδι τοῦ Ναυπλίου καὶ ἀπὸ τὸ Κεφαλάρι τοῦ Ἄργους. Μὲ τὴν οἰκονομία τοῦ χρόνου μας, τὰ δύο πούλμαν μᾶς φέρνουν σύντομα στὸ Ναύπλιο. Μὲ τὸν καινούργιο δρόμο ποὺ ἀνοίχτηκε πέρυσι, τὰ πούλμαν ἐλίσσονται γύρω στὸ λόφο σὲ ὕψος 216 μέτρα καὶ φθάνομε στὰ τείχη τοῦ Παλαμηδίου. Ἐδῶ ψηλὰ στοὺς ἐξῶστες τῶν ὀχυρῶν γίνεται ἡ ἀνάπτυξι τῆς ἱστορίας τῆς πόλεως τοῦ Ναυπλίου, ἀπὸ τὴ 2η χιλιετηρίδα π.Χ. μέχρι σήμερον. Ἐπίσης καὶ τῶν ἱστορικῶν φρουρίων της, τὰ ὁποῖα κατὰ πρῶτον κτίσθηκαν ἀπὸ τὸν μυθικὸν ἐπιχώριον ἥρωα Παλαμήδην πρὸ τοῦ 1100 π.Χ., ἔπειτα κατεστραμμένα τὰ ἔκτισαν πάλιν οἱ Φράγκοι τὸ 1247 μ.Χ., οἱ Ἐνετοὶ τὸ 1388 καὶ οἱ Τοῦρκοι τὸ 1540. Ἀπὸ δῶ ψηλὰ ἡ θέα ἀνοίγεται μαγευτικὴ πρὸς τὰ γύρω βουνὰ καὶ τὸν κόλπο τοῦ Ναυπλίου. Ἐδῶ ψηλὰ οἱ Βαυαροὶ τὸ 1837 ἀπὸ συκοφαντία κατεδίκασαν σὲ θάνατο τὸν γέροντα ἥρωα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821—1828 Θεόδωρο Κολοκοτρώνη. Τὸν εἶπαν ὡς συνωμοτήσαντα δῆθεν σὲ ἐκθρονισμὸ τοῦ Βασιληᾶ Ὄθωνα. Ἐδῶ τὸν ἐφυλάκισαν στὰ ὑγρὰ μπουντρούμια τοῦ ὀχυροῦ «τοῦ Μιλτιάδου» μαζὶ μὲ τοὺς «γδούρτηδες» (βαρυποινίτας λῃστάς). Ἀπὸ δῶ, ψηλὰ ξεκινάει ἡ πέτρινη στὸ βράχο λαξευτὴ σκάλα μὲ τὰ 857 σκαλιά, ποὺ ἑνώνει τὰ φρούρια μὲ τὴν πόλι, ἀλλὰ κανένας μας δὲν ἔχει τὸ κουράγιο νὰ τὴν κατεβῇ στὸν ἀπροφύλακτο ἴλιγγό της. Προτιμώτερο! τὰ πούλμαν μας ποὺ σύρονται στὶς πλαγιὲς τοῦ Παλαμηδιοῦ. Ἀπὸ τὸν τουριστικὸ δρόμο Κ. Καραμανλῆ ποὺ κατασκευάσθηκε πέρυσι κατεβαίνουν στὸ Ναύπλιο καὶ μᾶς ὁδηγοῦν στὸ εἰδυλλιακὸ Κεφαλάρι τοῦ Ἄργους—Τὶ βλάστησι καὶ τὶ πρασινάδα!!! Πλατάνια, πορτοκαλιές, λεμονιές, νεραντζιές, μανταρινιές, στοές, στοές. Τὶ βοὴ καὶ τὶ θόρυβος ἀπὸ τὶς ὑπόγειες καταβόθρες ποὺ φέρουν τὶς ποτάμιες φλέβες νεροῦ, ἀπὸ ψηλὰ ἀπὸ μακρυά, ἀπ' τὴ λίμνη Στυμφαλία 35 χιλιόμετρα βορειοδυτικά του. Εἶναι οἱ πηγὲς τοῦ ποταμοῦ Ἐρασσίνου, ποὺ ποτίζει τὸν Ἀργίτικο κάμπο. Ἐδῶ οἱ ἀρχαῖοι Ἀργεῖοι κάνανε κάθε χρόνο τὶς βακχικὲς καὶ ὀρχηστρικὲς γιορτὲς τῆς Τύβρης (τῶν ἐξάλλων διασκεδάσεων) πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τῆς χλωρίδας τοῦ Πάνα καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τῶν ἀγροτῶν τοῦ Διονύσου. Ἐδῶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄργους σήμερα στὴν Παναγία τὴν Κεφαλαριώτισσα κάνουν στὰς 18 Ἀπριλίου κάθε χρόνο τὴν γιορτὴ τῆς Ἁγίας Ἀθανασίας. Οἱ ἐκδρομεῖς μας σκορπισμένοι στὰ νερά, στὰ περιβόλια, στὶς σπηλιὲς καὶ στὴν ἐκκλησία τὴν Κεφαλαριώτισσα, μαζεύονται σύντομα στὰ πούλμαν, γιατὶ βλέπομε πῶς ὁ καιρὸς ἀνακατεύεται γιὰ μεγάλη βροχή. Ὁ ἥλιος πέφτει σιγὰ-σιγὰ καὶ χάνεται πίσω στὶς μακρυνὲς ὑψηλὲς κορυφὲς τοῦ Χελμοῦ καὶ τῆς Ζήρειας. Ἀρχίζει νὰ βραδυάζῃ. Ἡ νύχτα ἁπλώνει ἥρεμα-ἥρεμα τὸ σκοτάδι της στὴ γῆ. Ὁ ὁρίζοντας μὲ τὰ μακρυνὰ καὶ κοντινὰ τοπία του ἀργὰ-ἀργὰ σβύνει ἀπὸ τὸ βλέμμα μας. Οἱ φωτεινὲς εἰκόνες τῆς ἡμέρας μένουν γιὰ ἀνάμνησι στὸ θαμπὸ καθρέφτη τῆς φαντασίας μας. Θυμόμαστε τότε τὸν μεγάλο Ἕλληνα περιηγητὴ τὸν Παυσανία ποὺ μᾶς εἶπε τὸ 119—190 μ.Χ. ὅτι ὁ ἐκδρομισμὸς εἶναι πηγὴ πολιτισμοῦ καὶ γνῶσι τῆς ἀξίας τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Τὸν θυμόμαστε!!! Μᾶς εἶπεν ὅτι ἡ περιήγησις προάγει τὸν πολιτισμὸ τοῦ πολίτου καὶ τῆς Πολιτείας. Φθάσαμε στὴν Ἀθήνα στὶς 9.55' μ.μ. βυθισμένοι μέσα στὸ ὄνειρο τῶν ἀναμνήσεων τῆς ἐκδρομῆς μας μὲ τὴν εὐχὴ ὅτι καὶ ἄλλοι πολλοὶ θ' ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά μας.

Ι. ΝΟΥΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Βαρδουνιώτη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πλειώνης 29, στοῦ Θών.

Ὁ Βαρδουνιώτης Δημήτριος, ἱστορικὸς συγγραφεύς, γεννήθηκε στὸ Ἄργος τὸ 1847 καὶ πέθανε ἐπίσης στὸ Ἄργος τὸ 1924. Συνέγραψε ἀρκετὲς βιογραφίες ἀγωνιστῶν τοῦ 21, καθὼς καὶ πολλὰ ἄλλα ἱστορικὰ ἔργα, ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι, ὅπως τὰ «Μπουμπουλίνα», «καταστροφὴ τοῦ Δράμαλη» κ.ἄ.

Βαρδουσίων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σοφ. Σλῆμαν 24, στὸ Γουδί.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της, στὰ σ' ὅλους γνωστὰ Βαρδούσια, τὸ ὀρεινὸ συγκρότημα τῆς Ρούμελης, ποὺ βρίσκεται στὰ νότια τῆς Πίνδου. Τὸ ὕψος των εἶναι πάνω ἀπὸ 1500 μ. Εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα Ἑλληνικὰ βουνὰ ποὺ ἔχουν κορυφές, σχεδὸν ἀπρόσιτες. Ὕστερα ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο, τὰ Βαρδούσια εἶναι τὸ πεδίον δράσεως τῶν ἀναρριχητῶν. Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες, τὸ συγκρότημα τῶν Βαρδουσίων, ὠνόμαζον, Κόρακα. Μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα σήμερα, εἶναι γνωστὴ ἡ ὑψηλότερη κορυφή του, ποὺ λέγεται συγχρόνως καὶ Ἀη—Λιᾶς (2495 μ.).

Βαρλαάμ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γεράκη 7, στὶς «τρεῖς γέφυρες».

Ὁ Βαρλαάμ, Ἕλλην μοναχός, γεννήθηκε στὴ Σεμινάρη τῆς Κάτω Καλαβρίας, περὶ τὸ τέλος τοῦ 13ου αἰῶνος. Διετέλεσε ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Ἱέρακος, κοντὰ στὴν Νεάπολι. Ὡς ἀστρονόμος, μαθηματικὸς καὶ κάτοχος τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας, διέδωσε στὴν Ἰταλία τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπιστήμη. Ὑπῆρξε διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ ποιητοῦ Πετράρχου. Πέθανε τὸ 1438.

Βαρνοῦντος.

Διασταυροῦται μὲ τὴν ὁδὸ Ὀβρένοβιτς, στοῦ Φιλοπάππου.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της, στὴν ὀρεινὴ διακλάδωσι τοῦ ὄρους Σκάρδου, ποὺ βρίσκεται ἀνατολικὰ τῶν λιμνῶν Πρεσπῶν τῆς Μακεδονίας. Ἡ πρὸς τὰ νότια πλευρά του, εἶναι τὸ ὄρος Βίτσι.

Βασιλαδίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κίτσου 31, στοῦ Θών.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της, στὴν ἱστορικὴ νησίδα, ποὺ βρίσκεται στὴν Ἀνατολικὴ εἴσοδο τῆς λιμνοθάλασσας τοῦ Μεσολογγίου, καὶ ἡ ὁποία ἔγινε ἔνδοξη, γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ ἄμυνα τῆς φρουρᾶς της, τὸν καιρὸ τῆς ἐπαναστάσεως.

Μέχρι τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1826, τὸ Βασιλάδι, ἀντέτασσε σθεναρὴ ἄμυνα καὶ μόνο στὶς 22-25 Φερβουαρίου τοῦ 1826, κάμφθηκε καὶ τοῦτο γιατὶ βλῆμα ἐχθρικὸ προκάλεσε τὴν ἔκρηξι τῆς ἀποθήκης τῶν πυρομαχικῶν. Τότε σκοτώθηκε ἐκεῖ καὶ ὁ Ἀσημάκης Ζορμπᾶς. Ἡ πτῶσις τοῦ Βασιλαδίου ἔκρινε τὴν τύχη τῆς πόλεως τοῦ Μεσολογγίου. Στὶς 2 Σ/βρίου 1827, ὁ Κόχραν, ἐπεχείρησε ν' ἀνακτήσῃ τὸ Βασιλάδι, ἀλλὰ ἀπέτυχε. Τοῦτο ὅμως κατώρθωσε ὁ Ἄστιγξ στὶς 17 Δ/βρίου τοῦ 1827.

Βασιλειάδου Σπυρίδωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σπ. Ματσούκα 9, στὰ Πατήσια.

Ὁ Βασιλειάδης Σπυρίδων, δραματικὸς συγγραφεὺς κριτικὸς καὶ ποιητής, γεννήθηκε στὴν Πάτρα τὸν Δ/βριο τοῦ 1845 καὶ πέθανε, πολὺ νέος, τὴν 30 Αὐγούστου 1874, στὸ Παρίσι. Θεωρεῖται ὡς ὁ κυριώτερος ἐκπρόσωπος τῆς ρωμαντικῆς περιόδου, στὴν νεώτερη Ἑλληνικὴ ποίησι. Δημοσίευσε τὶς συλλογές του, «εἰκόνες καὶ κύματα» καὶ «ἔπεα πτερόεντα». Ἀπὸ τὴν δραματική του παραγωγή, ἀξιόλογο ἔργο εἶναι ἡ «Γαλάτεια», τὸ ὁποῖο χαρακτηρίσθηκε ὡς «ἀριστούργημα».

Βασιλείου Βουλγαροκτόνου.

(Βλέπε Αὐτοκράτορος Βασιλείου).

Βασιλείου Μελέτη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σαρκοδίνου 85, στοῦ Κυνοσάργους.

Ὁ Βασιλείου Μελέτης, καταγόμενος ἀπὸ τὴ Χασιὰ τῆς Ἀττικῆς, ἦτο ὁπλαρχηγὸς στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821. Πῆρε μέρος στὴν πολιορκία τῆς Ἀκροπόλεως, στὴ μάχη τοῦ Χαλανδρίου, στὴν ἐκστρατεία τῆς Ὑπάτης καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ὀδυσσέα Ἀνδρούτσο. Τὸ 1824 ἦτο χιλίαρχος τῶν Ἀθηνῶν, ἐξελέγη δὲ μέλος τῆς «ἑταιρείας τῶν φιλομούσων». Δολοφονήθηκε ἀπὸ συμπατριῶτες του τὸν Μάϊο τοῦ 1824, καὶ τοῦτο γιατὶ τοὺς εἶχε κατηγορήσει ἐπειδὴ ὑπετάχθησαν στὸν Κιουταχῆ, ὕστερα ἀπὸ τὴν πτῶσι τοῦ Μεσολογγίου.

Βασιλείου Μακεδόνος.

Πάροδος Λιοσίων 64, ἀπέναντι στὸ Β' πυροσβεστικὸ σταθμὸ Ἀθηνῶν (Βάθης).

Ὁ Βασίλειος Α', ὁ Μακεδών, αὐτοκράτωρ τῆς Κων/λεως (867—886), εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας. Καταγόμενος ἀπὸ τὴν Θράκη, γεννήθηκε τὸ 812 ἀπὸ πτωχοὺς καὶ ἄσημους γονεῖς. Μὲ τὴν γενναιότητά του, τὴν πανουργία του καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ ἐμφάνισί του, κατώρθωσε ν' ἀνέλθῃ στὰ ὕπατα ἀξιώματα. Ἴσως βέβαια δὲν ἦτο ὁ «μέγας ἀνήρ». Εἶχε ὅμως ἄφθαστη ὀξυδέρκεια καὶ ἐπέδειξε σύνεσι κυβερνητικὴ καθὼς καὶ διοικητικὴ ἐμπειρία. Πέθανε στὶς 29 Αὐγούστου τοῦ 886, τὸν διαδέχθηκε δὲ ὁ δευτερότοκος γυιός του, Λέων ὁ ΣΤ'.

Βασιλείου τοῦ Μεγάλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 111, στὸ Ρούφ.

Ὁ Μέγας Βασίλειος, θεωρεῖται, ὕστερα ἀπὸ τὸν Μέγα Ἀθανάσιο, ὡς ἡ μεγαλύτερη Χριστιανικὴ φυσιογνωμία. Γεννήθηκε καὶ πέθανε στὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας. Κατήγετο ἀπὸ πλούσιο πατέρα καὶ εὐσεβῆ μητέρα.

Σὲ ἡλικία 21 χρόνων, ὕστερα ἀπὸ τὶς σπουδές του στὴν Καισάρεια, ἦλθε στὴν Ἀθήνα, ἡ ὁποία ἦτο ἀκόμη τὸ πανεπιστημιακὸν κέντρον τῶν χρόνων ἐκείνων. Στὴν

Ἀθήνα εἶχε συμμαθητὰς τὸν Γρηγόριο Ναζιανζηνὸ καὶ τὸν Ἰουλιανὸ (ποὺ ἀργότερα ἔγινε αὐτοκράτωρ.) Ἐπιστρέφοντας στὴν πατρίδα του, παίρνει τὴν θέσιν τοῦ πατέρα του, ὡς διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς. Γιὰ 5 ὁλόκληρα χρόνια (359-364), μονάζει σ' ἕνα δάσος κοντὰ στὸν Ἶριν ποταμόν.

Τὸ 364 ἔγινε ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας. Δὲν ἀγωνίσθηκε μόνο γιὰ τὴν θρησκεία, ἀλλὰ ἡ δρᾶσις του εἶναι ἀξιόλογη καὶ στὸ κοινωνικὸ περιεχόμενο τοῦ χριστιανισμοῦ. Ὑπερασπιστὴς τῶν ἀδυνάτων, μαστιγωτὴς τοῦ κακοῦ πλούτου, διώκτης τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας, ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ ν' ἀνακουφίσῃ τὸ ποίμνιό του. Παράλληλα ὅμως τὸ συγγραφικό του ἔργο εἶναι σημαντικὸ καὶ ἀξιόλογο. Θεωρεῖται ὡς ὁ θεμελιωτὴς τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς παιδείας. Πέθανε τὸ 397.

Ἡ ἐκκλησία τὸν ὠνόμασε «μέγαν οἰκουμενικὸν διδάσκαλον», «οὐρανοφάντορα», γιορτάζει δὲ τὴν μνήμη του τὴν πρωτοχρονιά, μαζὶ δὲ μὲ τοὺς Γρηγόριον Ναζιανζηνὸ καὶ Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, στὶς 30 Ἰανουαρίου, ἡμέρα τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν».

Βασιλέως Ἀλεξάνδρου.

Βρίσκεται στὴ νότια πλευρὰ τοῦ νοσοκομείου Συγγροῦ.

Ὁ Ἀλέξανδρος, δευτερότοκος γυιὸς τοῦ Κωνσταντίνου, τοῦ στρατηλάτου, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὴν 20 Ἰουλίου 1893, ἀνῆλθε δὲ στὸ θρόνο στὶς 30 Μαΐου τοῦ 1917, μετὰ τὴν παραίτησι τοῦ πατέρα του, ἐξ αἰτίας τῆς γνωστῆς διενέξεως μὲ τὸν Ἐλ. Βενιζέλο.

Τὴν 12 Νοεμβρίου 1919, ἐνυμφεύθη τὴν Ἀσπασία Μάνου, κόρη τοῦ στρατηγοῦ Θρ. Μάνου. Ὁ γάμος αὐτός, ἐπεκυρώθηκε ἀργότερα διὰ νόμου. Τὴν 12 Σεμπτεμβρίου, ἐδήχθη ἀπὸ πίθηκο στὸ Τατόϊ, προκληθείσης δὲ σηψαιμίας, πέθανε τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1920. Στὶς 25 Μαρτίου 1921, ἡ σύζυγός του γέννησε στὴν Ἀθήνα τὴν πριγκίπισσα Ἀλεξάνδρα, ἡ ὁποία ἀργότερα παντρεύτηκε τὸν βασιλέα Πέτρον τῆς Γιουγκοσλαβίας.

Βασιλέως Γεωργίου Α'.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σταδίου 2, στὸ Σύνταγμα.

Ὁ Γεώργιος Α', δεύτερος κατὰ σειρὰν βασιλεὺς τῆς νεώτερης Ἑλλάδος, γεννήθηκε στὴν Κοπεγχάγη τὸ 1845. Δευτερότοκος γυιὸς τοῦ πρίγκιπος τῆς Δανίας Χριστιανοῦ (ἀργότερα ἔγινε βασιλεὺς τῆς Δανίας 1863) ἐξελέγη βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος στὴν 6/18 Μαρτίου τοῦ 1863.

Τὸ 1868, ἐνυμφεύθη τὴν Ὄλγα τῆς Ρωσίας, τὸ γένος Ρωμανώφ, ἀπέκτησε δὲ μαζί της: τὸν Κωνσταντῖνον (1868), τὸν Γεώργιον (1869), τὴν Ἀλεξάνδρα (1970), τὸν Νικόλαον (1872), τὴν Μαρία (1876), τὸν Ἀνδρέα (1882) καὶ τὸν Χριστόφορο (1888).

Βασίλευσε ὁλόκληρα 50 χρόνια. Στὶς 5 Μαρτίου 1913 δολοφονήθηκε στὴν Θεσσαλονίκην, ἀπὸ τὸν ἀνισόρροπο Σχοινᾶ.

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

. . . . . .

Ἡ Ἁγία Παρθένος τοῦ ἔδινε δίκηο ἀπέναντι στὴ Ζερμαίν, τὸν Φερνάν, τὴ Ρίτα τοῦ Παναμᾶ!!!

Ζάρωσε στὸ κρεβάτι, ὅπως ὁ μικρὸς Χριστούλης μέσα στὴ φάτνη.

Ναί! Ἦταν Χριστούγεννα γιὰ τὸ χαμένο παιδί, καὶ ἡ Ἁγία Μητέρα του ἀγρυπνοῦσε πάνω του...

«Δοξάζω τὸ ὄνομά Σου, Μαρία, χαριτωμένη Παρθένα τοῦ Οὐρανοῦ!!!» ψιθύρισε μὲ κατάνυξη ὁ μικρός...

Καὶ ξανάλεγε κάθε τόσο καὶ λιγάκι αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ ἦταν τόσο καινούργια γι' αὐτόν, ὥστε πολλὲς φορὲς ἔκανε λάθος καὶ τὰ μπέρδευε :

—«Ἁγία Μάμμυ, μητέρα τοῦ Θεοῦ!!!».

...Τὸ παιδὶ κοιμήθηκε σὲ λίγο.... Κοιμήθηκε ἥσυχο.... Παραδόθηκε σ' ἕνα εἰρηνικό, ἀδιατάρακτο ὕπνο δίχως ἐφιάλτες.... καὶ γρήγορα βρῆκε τὴν ἀναπνοὴ ἑνὸς εὐτυχισμένου καὶ ἀμέριμνου παιδιοῦ, μ' ἕνα χαριτωμένο παράπονο στὸ τέλος κάθε ἐκπνοῆς...

*

...Χρειάσθηκαν δέκα λεπτὰ μονάχα στὸν μεγαλόσωμο ἐπιθεωρητὴ γιὰ νὰ πείσῃ τὸν Ἀλὲν Ρομπὲρ γιὰ τὴν ἐνοχή του στὴν κλοπή, μέσα στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα...Μά, χρειάσθηκαν λιγώτερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ στὸ δικαστὴ ἀνηλίκων γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴν ἐπιπόλαιη σκηνοθεσία...

Τὸν χτύπησε φιλικὰ στὴν πλάτη καὶ τοῦτε μὲ καλωσύνη:

—«Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ στείλω ἀπ' εὐθείας στὸ Τερνεραί, παιδί μου... Πρέπει νὰ ξαναπᾶς πρῶτα στὸ Παρίσι.... Ἀλλὰ γιὰ πολὺ λίγο.... Κατάλαβες; Ἄλλως τε τὸ σφάλμα εἶναι καὶ λιγάκι δικό σου.... Γιατὶ κάθισες καὶ διηγήθηκες στὸν ἐπιθεωρητὴ ὅλες αὐτὲς τὶς φανταστικὲς ἀνοησίες;...».

...Ἔτσι ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ ἀποβιβάστηκε ξανὰ στὸ Παρίσι, σὰν ἕνας παράξενος μετανάστης δίχως ἀποσκευές...

Ἦταν, φαινομενικὰ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο μικρὸ ἀγόρι ποὺ κάποτε, ἕνα πρωϊνό, εἶχε ἀνακαλύψει τὸ δικαστικὸ μέγαρο μέσα στὴ χρυσωμένη ὁμίχλη τοῦ Ὀκτωβρίου... Τὸ ἴδιο βέβαια στὴν ὄψη... Ὅμως τόσο ἀλλαγμένο στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του!!!

Ξαναπερνοῦσε τώρα ἀπὸ τὴν ἔρημη ἀποβάθρα, αὐτὸ τὸ φωτεινὸ πρωϊνὸ τοῦ Δεκεμβρίου, μὲ κουρελιασμένους τοὺς κόσμους τῶν ὀνείρων του...

Ὅπως πάντα, ἐβάδιζε κοντὰ σ' ἕνα ἄγνωστο... Μιὰ φορὰ μονάχα εἶχε βαδίσει μόνος δίχως φρουρό, μόνος μὲ τὸν Καδδύ, κι' αὐτὴ ἡ ἐλεύθερη πορεία του τὸν εἶχε ὁδηγήσει, στὸ τέλος, στὸ ναυάγιο καὶ τὴν ἀπογοήτευση...

Ξανάμπαινε τώρα στὴ γραμμή, στὴ συνηθισμένη γραμμὴ τοῦ νόμου, ὅπου ἔπαιρνε ἁπλῶς τὴ θέση ἑνὸς ἀριθμοῦ... Τὸν ὡδηγοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸν

ρωτοῦν ἂν θέλῃ νὰ πάῃ, τὸν πήγαιναν ὅπου ἤθελαν... Ξαναβρῆκε τὴ μεγάλη ἁλυσίδα τῶν μεγάλων... Ξανάγινε ἕνα ἀσήμαντο καὶ ἀδιατίμητο ἐμπόρευμα γιὰ μεταφορά, γιὰ μεταβίβαση, γιὰ φιλοξενία... Ξανάγινε χαρτί, ταμπόν, σφραγῖδα, μητρῷον... Ὅλα ξανάμπαιναν σὲ τάξη... Ἄλλως τε τὸ περιβάλλον, μέσα στὶς ἀτέλειωτες πόρτες τοῦ ὁποίου μπαινόβγαινε, τοῦ ἦταν τόσο γνωστό!!! Σὰν νὰ ξαναβρέθηκε, λοιπόν, στὸ σπίτι του καθὼς πατοῦσε τὸ πόδι στὸ κατώφλι τῆς Δικαστικῆς Ἀστυνομίας... Νὰ πάλι ἡ ἴδια μυρουδιά, ἡ ἴδια ἀκαθαρσία, ἡ ἴδια ἀτέλειωτη ἀναμονή, ὅπως στὸ νοσοκομεῖο ἢ στὸ ἄσυλο!!!

Ναί! Σπίτι του ἦταν αὐτὸ τὸ ἀπέραντο κτίριο ποὺ ἄλλαζε κάθε τόσο καὶ λιγάκι ὄνομα ἢ τοποθεσία, ἀλλὰ ποτὲ ὕψος ἢ ἐσωτερικὴ διαρρύθμιση... ἐτούτη ἡ φυλακὴ γιὰ ἀθῴους ὅπου βάδιζαν δίπλα-δίπλα ἄνθρωποι μὲ στολὴ καὶ ἄνθρωποι ξεγραμμένοι ἀπ' τοὺς καταλόγους τῆς καθημερινῆς ἐλεύθερης βιοπάλης...

Ἦταν Κυριακή... Σὰν παραμυθένιος πύργος σ' ἕνα μαρμαρωμένο δάσος ἔμοιαζε τὸ δικαστικὸ μέγαρο, ποὺ δὲν εἶχε ἄλλο τίποτε μέσα ἐκτὸς ἀπὸ ἀρχεῖα καὶ μερικοὺς κρατουμένους στὰ ὑπόγεια, δίπλα σὲ νυσταγμένους φύλακες, μὲ στολή... Ὅλα νεκρά... Καὶ μονάχα ζωντανὰ ἐκεῖ μέσα τὰ ρολόγια τοῦ τοίχου ποὺ κατάφερναν νὰ ζοῦν ἀκόμα μέσα στὴν ἀπέραντη ἐρημιὰ τῶν αἰθουσῶν καὶ τῶν ἀντιθαλάμων....

Τὸν Ἀλὲν Ρομπὲρ τὸν ἐμπιστεύθηκαν σ' ἕνα ἀγαθὸ φύλακα, ποὺ κατάφερνε νὰ στρίβῃ τὰ τσιγάρα του μὲ ἐκνευριστικὴ νωχέλεια... Πρῶτα ξεδίπλωνε μὲ ἀργὲς κινήσεις τὸ χαρτί, ἔβγαζεν ὕστερα ἀπὸ τὴν τσέπη του μὲ ἀξιοθαύμαστη βραδύτητα τὸν ταμπάκο, ἔρριχνε λίγο στὸ χαρτί, τὸν ξανάβαζε στὴν τσέπη του, κι' ὕστερα ἐπιδινόταν ὁλόκληρες στιγμὲς νὰ στρίβῃ, νὰ σαλιώνῃ καὶ νὰ τυλίγῃ τὸ τσιγάρο του, σὰν νὰ ἐκτελοῦσε κάποια πανάρχαια ἱεροτελεστία...

Αὐτὸ ἦταν τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμά του...

Κι' ἀκόμα κάτι ἄλλο... Τὸν τύλιγε σ' ἕνα περίεργο σύννεφο νεκρικῆς ἀδιαφορίας, ἡ νωχέλεια τῶν κινήσεών του... Τὸν εἶχανε ὁρίσει γιὰ φύλακα παιδιῶν, ἐνῷ θὰ ἦταν καλύτερα νὰ τὸν εἶχαν τοποθετήσει σὲ κανένα μουσεῖο νὰ φυλάῃ τοὺς ἄψυχους πίνακές του...

Μέσα σ' ἕνα παρατεταμένο τίποτα κυλοῦσε ἡ ζωή του... Κι' ὅταν αὔριο θἄπαιρνε τὴν σύνταξή του δὲν θἄλλαζε καθόλου τὶς συνήθειές του... Θὰ ἔμενε καὶ πάλι καθισμένος κι' ἀδιάφορος, χωρὶς νὰ κάνῃ πάλι τίποτα, στὸ νεκρὸ περιθώριο τοῦ χρόνου ποὺ κυλάει ὁρμητικά... Καθισμένος ἀλλοῦ... Αὐτὸ ἦταν ὅλο...

Ὅταν ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ παρατήρησεν ὅτι ἤτανε κι' οἱ δυὸ ντυμένοι μὲ τὸ ἴδιο ὕφασμα, μὲ μανίκια πολὺ μακρυά, ἔνοιωσε μέσα του μιὰν ἀόριστη ἀνησυχία, χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί:

—«Καὶ τί θ' ἀπογίνω;» ρώτησε μὲ ἀπότομο ὕφος... Κι' ἦταν αὐτὲς οἱ πρῶτες λέξεις ποὔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του ἀπὸ τὸ Μπωβαί.

Ὁ φύλακας δὲν γύρισε νὰ τὸν κυττάξῃ... Συνέχισε νὰ στρίβῃ τὸ τσιγάρο του, ἐνῷ τοῦ ἀπαντοῦσε ἀδιάφορα :

—«Αὐτὸ ἐξαρτᾶται... Ἔχεις γνωστό σου κανένα δικαστή;».

Τὸ παιδὶ ἀναπήδησεν ἔκπληκτο :

—«Δικαστή! Γιατὶ δικαστή; Τί νὰ τὸν κάνω; Δὲν ἔκανα τίποτε κακὸ!!!».

—«Ἀσφαλῶς!» ἔκανε ὁ φύλακας, ἐνῷ ἔγλυφε τὸ τσιγάρο ποὺ εἶχε τελειώσει... «Ἀπὸ τριάντα χρόνια ποὺ εἶμαι ἐδῶ, κανένα δὲν ἄκουσα νὰ παραδέχεται ὅτι ἔκανε τίποτε κακό... Εἶναι ὅλοι τους ἀθῷοι... Καὶ διακηρύσσουν μάλιστα τὴν ἀθῳότητά τους μὲ τόση ἐπιμονὴ ὥστε ν' ἀναρωτιέται κανεὶς γιατὶ ὑπάρχουν δικασταί!!!».

...Ἀλλὰ τὸ ἀγόρι δὲν τὸν ἄκουγε... Μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, μὲ τὶς δυὸ γροθιές του στοὺς κροτάφους του, προσπαθοῦσεν ἀπεγνωσμένα νὰ θυμηθῇ ἕνα ὄνομα. Τὸ ὄνομα ἑνὸς δικαστοῦ ποὺ τοῦ εἶχε πῇ κάποτε ὁ Μάρκ...

Ξαφνικὰ τὸ μυαλό του φωτίστηκε... Εἶχε θυμηθῇ.

—«Μάλιστα, ἔχω δικαστή!!!» εἶπε γρήγορα καὶ δυνατά...

—«Ποιὸν λοιπόν;».

—«Τὸν κύριο Λαμύ; Μπράβο... Φίλε μου, εἶσαι τυχερός... Ὁ δικαστής σου εἶναι σπουδαῖος!!!»

—«Τί σημασία ἔχει αὐτό;» ρώτησε τὸ παιδὶ μὲ περιέργεια...

Ὁ φύλακας δὲν ἀπάντησε... Σήκωσε τὰ μάτια κατὰ τὸν Ἀλὲν Ρομπὲρ κι' εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἀθῷο πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ, τὴν ἀφέλειά του, τὴν ἀγωνία του... Ἴσως συγκινήθηκε λοιπόν... Γιατὶ εἶπε σὲ λίγο !

—«Ἄκου!!! Θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ ἔρθῃς σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ δικαστή σου... Αὐτό, βέβαια, δὲν εἶναι σύμφωνο μὲ τοὺς κανονισμούς... Ἀλλά, δὲν πειράζει .. Θὰ σ' ἀφήσω νὰ τοῦ τηλεφωνήσῃς... Ἄντε, χαλάλι σου...».

Στάθηκε λίγο γιὰ νὰ φυλλομετρήσῃ ἕνα βρώμικο τετράδιο, κι' ὕστερα εἶπε:

«Νὰ ὁ ἀριθμός του... Γράφτον... Ἔτσι... Πᾶρε τώρα τὸ τηλέφωνο... Ἄντε, κουνήσου λοιπόν!!!...».

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ πῆρε τὸν ἀριθμὸ μὲ τρεμουλιαστὸ δάκτυλο.. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τηλεφωνοῦσε... Τὸ τηλέφωνο κτυποῦσε, ὅλο κτυποῦσε στὴν ἄλλη μεριά... Ἀλλὰ κανένας δὲν ἔλεγε νὰ σηκώσῃ τὸ ἀκουστικό... Τὸ παιδὶ ἐπανελάμβανε κάθε τόσο καὶ λιγάκι μὲ ἀγωνία, ποὺ ὁλοένα μεγάλωνε :

«Ἀλλό!!! Ἀλλό!!! Ἀλλό!!!...».

Ὥσπου στὸ τέλος ἀπογοητεύθηκε, γύρισε κατὰ τὸ φύλακα λυπημένο, εἶπε : «δὲν ἀπαντοῦν, κύριε... Δὲν θέλουν νὰ σηκώσουν τὸ τηλέφωνο» κι' ἑτοιμάστηκε νὰ κλείσῃ τὸ ἀκουστικό... Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος ἀκούστηκε μιὰ βαρειά, καλωσυνάτη φωνή :

—«Ὁμιλεῖτε, παρακαλῶ!...».

—«Ἀλλό! Ἀλλό! Ἀλλό! Κύριε Λαμὺ ἐσεῖς. Ἄ! Χαίρετε! Τί κάνετε; Εἴμαστε γνωστοί· δὲν εἶναι ἔτσι; Ἔ; Ποιὸς εἶμαι; Ἄ! Ξέχασα, μὲ συγχωρεῖτε... Εἶμαι ὁ Ἀλὲν Ρομπέρ... Μὲ θυμᾶσθε; Δὲν σᾶς ἔχει μιλήσει κανένας γιὰ μένα; Μὲ θυμηθήκατε τώρα;...».

Ἔγινε μιὰ μακρυὰ σιωπὴ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ Παρισιοῦ... Ὁ κύριος Λαμύ, στὸ διάστημα αὐτό, περνοῦσε τὸ δάκτυλό του πάνω ἀπὸ τὴν ἄσπρη ρίγα τῶν μαλλιῶν του, κι' ἔκλεινε τὰ μάτια κι' ἐκεῖνος, γιὰ νὰ ψάξῃ καλύτερα. Νὰ βρῇ καὶ νὰ κατεβάσῃ ἀπ' τὴ μεγάλη βιβλιοθήκη τῆς μνήμης του τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ... τὴν ἱστορία ἑνὸς ἀκόμα παιδιοῦ... «Ἀλὲν Ρομπέρ! Ἀλὲν Ρομπέρ! πράγματι γνωστὸ αὐτὸ τὸ ὄνομα! Ἀλλὰ ποιὸς μοῦ τὸ ἔχει ἀναφέρει... Ἀλὲν Ρομπέρ! Ἀλὲν Ρομπέρ!» Εἶχε ρίξει μέσα στὴ μικρὴ ἥσυχη λιμνούλα τῆς θύμησής του ἕνα βότσαλο... Κι' ἐκεῖνο τὴν ἀνακάτεψε διαγράφοντας κύκλους ποὺ ὁλοένα μεγάλωναν... Ἕνα σωρὸ πρόσωπα πέρασαν ἀπὸ μπροστὰ του... Καὶ ξαφνικὰ τινάχτηκε :

—«Καὶ βέβαια σὲ θυμήθηκα, παιδί μου... Καλὴ μέρα σου... Τί κάνεις; Ὥστε ξέρεις καὶ νὰ τηλεφωνῇς; Ἔ; Μπράβο! Μπράβο! Ἀπὸ ποῦ μὲ πῆρες, λοιπόν;». Τὸ παιδὶ γύρισε στὸ φύλακα μὲ κωμικὴ βιασύνη:

—«Τί εἶναι ἐδῶ; Τί εἶναι ἐδῶ ; Μὲ ρωτάει τί εἶναι ἐδῶ!!!..».

«Ἡ δικαστικὴ ἀστυνομία» εἶπεν ὁ φύλακας...

—«Ἄ! ναί! Κύριε Λαμύ... Μ' ἀκοῦτε, κύριε Λαμύ ; Σᾶς πῆρα ἀπὸ τὴ δικαστικὴ ἀστυνομία...».

—«Μά, πῶς βρέθηκες ἐκεῖ; Τί ἔκανες; Ἔ;...».

—«Ἔφυγες ἀπὸ τὸ Τερνεραί; Γιατὶ δὲν μοῦ ἀπαντᾷς; ντρέπεσαι;...».

—«Ἐν πάσῃ περιπτώσει... Ἄς εἶναι... Πότε ἔφυγες ἀπὸ τὸ Τερνεραί;..».

—«Πᾶνε μέρες...».

(Συνεχίζεται)

Ἰωάννης Γεωργιάδης

Πλήρης ἡμερῶν ἀπεβίωσε τὴν 17-5-60 ὁ Ἰωάννης Γεωργιάδης ὁμότιμος Καθηγητὴς τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ σεβαστοῦ καὶ πεφιλημένου διδασκάλου, ἡ Ἑλληνικὴ ἐπιστήμη ἐστερήθη ἑνὸς τῶν διαπρεπεστέρων μυστῶν αὐτῆς, ἡ κοινωνία, διαπρεπεστάτου καὶ ἀφιλοκερδοῦς ἰατροῦ, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀστυνομία, πολυτίμου φίλου, βοηθοῦ καὶ συμβούλου. Ὁ ἐκλιπὼν σοφὸς συνεδύαζεν ὅσον ὀλίγοι πολυμερῆ καὶ ἐμβριθῆ μάθησιν τῆς ἰατρικῆς, ὥστε ἦτο ἰδεωδῶς παρεσκευασμένος πρὸς καλλιέργειαν καὶ προαγωγὴν τοῦ κλάδου τῆς ἰατροδικαστικῆς, διὸ ἐγένετο ὁ διαπρεπέστερος μέχρι τοῦδε ἀκαδημαϊκὸς αὐτῆς διδάσκαλος παρ' ἡμῖν.

Ὁ Ἰωαν. Γεωργιάδης παραλλήλως ἐδίδαξεν τὴν ἰατροδικαστικὴν καὶ εἰδι-

† ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

κώτερον τὴν τέχνην τῆς ἐξετάσεως πυροβόλων ὅπλων καὶ καλύκων εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν Σχολῶν Ἀξιωματικῶν Ἀστυνομίας καὶ Χωροφυλακῆς, ἀπὸ δεκαετηρίδων δὲ διηύθυνε καὶ ἰδιωτικὸν ἐργαστήριον δικαστικῆς ἐμπειροτεχνίας πρὸς ἐπιστημονικὴν ἐξέτασιν τῶν πυροβόλων ὅπλων καὶ καλύκων καὶ διενέργειαν πραγματογνωμοσυνῶν ἐπὶ τελεσθέντων ἐγκλημάτων.

Ὅτε τῷ 1947 ἀπεχώρησεν ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου δὲν ἀπεσύρθη εἰς βίον ἀμέριμνον, ἀλλὰ μετὰ στοργῆς προθυμίας καὶ ἀφιλοκερδείας μέχρι σήμερον προσήνεγκε τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ὡς σύμβουλος τῆς ἀστυνομίας παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Ἡ τελευταία ἀσθένεια ἐστέρησεν τὸν ἀείμνηστον διδάσκαλον τῆς χαρᾶς νὰ ἐπισκέπτεται δὶς τῆς ἑβδομάδος τὴν Δ.Ε.Υ. εἰδικώτερον δ' ἡμεῖς ἐστερήθημεν τῆς

χαρᾶς καὶ τῆς ὠφελείας νὰ ἔχω παρὰ τὸ πλευρόν μου σύμβουλον καὶ συνεργάτην πολύτιμον καὶ φίλτατον.

Κατὰ τὸ ἀπαίσιον Δεκεμβριανὸν κίνημα ὁ καθηγητὴς Ἰωάννης Γεωργιάδης, τῇ ὑποδείξει μου, μετὰ τοῦ νῦν Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ κυρίας, καθοδήγησεν τὴν ἐπιτροπὴν Σιτρίν, εἰς τὸ Περιστέρι, οὖλεν, Τουρκοβούνια κ.λ.π. πρὸς διαπίστωσιν τῶν τελεσθεισῶν φρικαλεοτήτων, προσενεγκὼν ἀξιόλογον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν καθημαγμένην πατρίδα ἡμῶν.

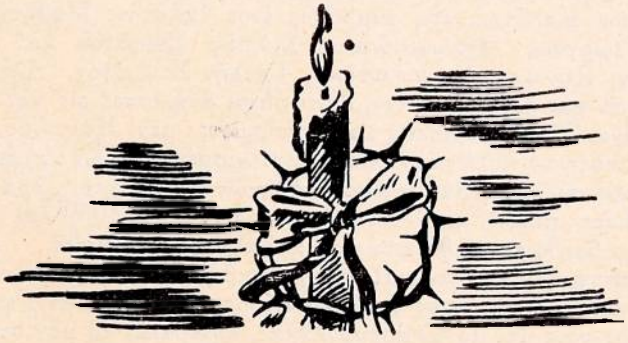
Ὅτε ἐν τοῖς κρατητηρίοις τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας ηὐτοκτόνητε ὁ Παπαρρήγας τὸ ἐπιστημονικὸν κύρος τοῦ Ἰωαν. Γεωργιάδου ἀπέτρεψεν κατασυκοφάντησιν τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς ἀπὸ τοὺς ξενοδούλους πράκτορας. Κατὰ τὰ θλιβερὰ γεγονότα τῆς ὁδοῦ Σταδίου τὸν Μάϊον τοῦ 1957 ὁ Ἰωαν. Γεωργιάδης μετὰ τοῦ νῦν Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν Ἀθηνῶν μετέβη καὶ παρέμεινεν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς εἰς τὸ παρὰ τὴν Νέαν Ἰωνίαν Νοσοκομεῖον, παρασχὼν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας καὶ πρὸς τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ ἀείμνηστος διδάσκαλος καὶ σεβαστὸς φίλος διεκρίνετο ὡς ἄνθρωπος κατ' ἐξοχήν, εὐθύς, ἀκέραιος καὶ ἀδέκαστος, εἰλικρινής, μετὰ παρρησίας ὑποστηρίζων τὰς γνώμας καὶ πεποιθήσεις αὐτοῦ, μόνον τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ δικαίου ἐπιδιώκων. Ὅτε ἐζητήθη παρ' αὐτοῦ νὰ ἀναλάβῃ ἀπὸ τὰς δικαστικὰς ἀρχὰς τὴν ἐξέτασιν βολίδος εἰς ὑπόθεσιν τινὰ τῶν δραματικῶν γεγονότων τοῦ Μαΐου τοῦ 1957 καὶ συντάξῃ τὴν σχετικὴν ἔκθεσιν ἀποδεχθεὶς διαρρήδην ἐδήλωσε, «ἀναλαμβάνω ἀλλὰ θὰ μεταβῶ εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, ἂν δὲ τυχὸν ὑπάρχωσιν ἀντιρρήσεις ἔχετέ με παρατημένον».

Τεχνικὸς σύμβουλος κατηγορουμένου πρὸ τοῦ Β' Κακουργοδικείου Ἀθηνῶν κατὰ τὸ ἔτος 1959, κατόπιν ἐπεξηγήσεων τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι κατὰ τὸν νόμον θεωρεῖται ὡς συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου, ἐδήλου, πρὸς κατάπληξιν πάντων, «δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως εἰ μὴ νὰ συμφωνήσω μὲ τὸν πραγματογνώμονα τοῦ δικαστηρίου, διότι πιστεύω ὅτι λέγει τὴν ἀλήθειαν».

Ἀπὸ μακροτάτου χρόνου ἀνῆκον εἰς τὸ στενὸν περιβάλλον τοῦ σοφοῦ ἀνδρός, ὅστις μὲ ἐμύησεν εἰς τὴν τέχνην τῆς ἐξετάσεως τῶν πυροβόλων ὅπλων καὶ καλύκων. Διὸ μετὰ βαθείας θλίψεως ἀπεχωρίσθην τοῦ ἀνεκτιμήτου τούτου διδασκάλου καὶ φίλου. Ἡ δὲ εὐγενὴς καὶ γλυκεία μορφὴ αὐτοῦ ἔσται ἀνεξίτηλος ἐν τῇ μνήμῃ μου. Ἀλλὰ μετ' ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης θὰ ἐνθυμεῖται αὐτὸν ἐσαεὶ καὶ τὸ πανελλήνιον.

Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διεγράφη τῆς δυνάμεως τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὡς καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας ὁ ἀρχιφύλαξ Τσαΐρης Κωνσταντῖνος.

—Παρητήθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ ἀστυφύλαξ Παληοθόδωρος Σπυρίδων.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν προήχθησαν ἐκ τῶν ἰσχύι πινάκων ἔτους 1960, οἱ κάτωθι 'Υπαστυνόμοι Β' τάξεως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' τάξεως:

Α'. Κατ' ἐκλογήν:

κ.κ. Ραυτόπουλος Παναγιώτης, Καρβουνάκης Μιχαήλ, Μαργαρώνης Κων/νος, Κεχρῆς 'Ηλίας, Πάτσιος Χριστόφορος, Σακέττος Γεώργιος, Κοντογιάννης Κωνσταντῖνος, Δαλιεράκης Γεώργιος, Χαρλαύτης Θεόδωρος, Κωστόπουλος Κωνσταντῖνος, Γιαννούλης 'Ιωάννης, Ράγκος 'Αλκιβιάδης, Πιέρρος 'Ιωάννης, Δερουκάκης 'Αλέξ., Χατζάκος Δημήτριος, Γεωργίου 'Ιωάννης, Στριχᾶς Χρῖστος, Καστάνης Νικόλαος, Μπουκουβάλας Δημήτριος, Μακρυνιώτης Παναγιώτης, Φραϊδάκης Νικόλαος, Σαμπάνης Γεώργιος, Παπαθεοδώρου 'Αθανάσιος, Ξενάκης Δημήτριος, Μπακῆς Παναγιώτης, Δέρκας Παναγιώτης, Ροβίθης 'Ελευθέριος, 'Αγγελόπουλος Σωήριος, Φρυδᾶς Κωνσταντῖνος, Μαρνέρης Πέτρος, Ζαφίρης 'Απόστολος, Κυριακόπουλος 'Ιωάννης, Παπακυμπουρόπουλος Γεώργιος, 'Ανδριώτης Χρῖστος καὶ Νοτάκης Κωνσταντῖνος.

Β'. Κατ' ἀρχαιότητα:

κ.κ. Μάτσικας 'Ιωάννης, Ρίζος Δημήτριος, Θεοδώρου Χρῆστος, 'Αλεξόπουλος Φώτιος καὶ Παδαδημητρίου Νικόλαος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τῆς 'Υποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως 'Αθηνῶν ἀναλόγως τῆς συμβολῆς ἑνὸς ἑκάστου: Μαθητὴν ἀρχιφύλακα Μπλουγούραν Γεώργιον, 'Υπαρχιφύλακα Σαλπᾶν Στέφανον καὶ ἀστυφύλακας: Φωντῆν 'Ιωάννην, Πικούνην Κωνσταντῖνον, Γουλῆν Στυλιανόν, 'Αλευρᾶν Πιέρρον, Καλύβαν Παντελῆν καὶ Ζαζᾶν 'Ηλίαν, διότι οὗτοι ἀνήκοντες εἰς τὴν ὁμάδα ἀναζητήσεως τῆς ὡς ἄνω 'Υποδιευθύνσεως καὶ ἐργαζόμενοι μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, προθυμίας καὶ μεθοδικότητος πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ὑπηρεσίας ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν 34 ἀγνώστων ὁδηγῶν αὐτοκινήτων, δραστῶν σωματικῶν βλαβῶν εἰς βάρος πεζῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους 1959 καὶ οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐγκαταλείψει ἄνευ βοηθείας τὰ θύματά των καὶ εἶχον ἐξαφανισθῆ.

'Ομοίως ἀπενεμήθη ἔπαινος καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀρχιφύλακα Παπαγγελόπουλον Παρασκευᾶν, διότι οὗτος ὡς βαθμοφόρος τῆς ὁμάδος ἀναζητήσεως, καθοδηγήσας ἐπιδεξίως τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἀστυφύλακας, συνέβαλεν τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν ὡς ἄνω ἀποτελεσμάτων.

Τέλος διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν Ἀστυνόμον Β' κ. Ἀθανασόπουλον Δημήτριον, διότι ὡς προϊστάμενος τῆς ὡς ἄνω ὁμάδος, διὰ τῆς ἐπιδεξίας καθοδηγήσεως τῶν ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλων συνέβαλεν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἀνωτέρω ἀγνώστων δραστῶν.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Πλούσια, εὐχάριστα, διδακτικά, μὲ γαλάζιο Ἑλληνικὸ χρῶμα καὶ διαλεκτὴ μουσικὴ ὑπόκρουση, τὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τῆς Ἐκπομπῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐξακολουθοῦν πάντα νὰ τέρπουν, νὰ συγκινοῦν καὶ νὰ ἐνθουσιάζουν τὶς χιλιάδες τῶν ἀκροατῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Ἐκπομπῆς.

*

Στὴ Μάννα ἦταν ἀφιερωμένο τὸ πρόγραμμα τῆς 7ης Μαΐου ἐ.ἔ. καὶ γνώρισε ζηλευτὴ ἐπιτυχία καὶ σκόρπισε ἄφθονη συγκίνηση. Ἡ ἀνθρώπινη πρόζα του καὶ τὰ ὄμορφα τραγούδια του ἐδημιούργησαν ἕνα σπάνιο σύνολον ποιότητος ποὺ ἐγοήτεψε. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ μετεδόθη γραμμένο ἀπὸ τὸν δόκιμο Ὑπαστυνόμο Σπῦρο Πηλό, καὶ διδακτικὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀσυνομίας, ἀφιερωμένο στὴν ἑορτὴ τῆς Μάννας.

*

Εὔθυμη καὶ διδακτική, ἡ Ἐκπομπὴ τῆς 14/5/1960 ἄρεσε ἐπίσης καὶ ἐνθουσίασε μὲ τὰ περιγραφικά της σκίτσα, τὶς φιλικές της ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινὸ καὶ τὰ ἐπιτυχημένα τραγούδια της. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἔλαβαν μέρος ἡ Τζένη Βάνου, ὁ Τώνης Μαρούδας, ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη καὶ διάφορα δημοτικὰ καὶ νησιώτικα συγκροτήματα. Μετεδόθη ἐπίσης γραμμένο ἀπὸ τὸ δόκιμο Ὑπαστυνόμο Σπῦρο Πηλό, καὶ διδακτικὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, στὸ ὁποῖο ἔλαβαν μέρος ὁ Κώστας Χατζηχρῆστος, ἡ Ἑλένη Κριτῆ, ὁ Λιάκος Χριστογιαννόπουλος καὶ ὁ Τρύφων Καρατζᾶς.

***

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

—Τὴν 21ην Μαΐου ἐ.ἔ. οἱ δευτεροετεῖς δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι, μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των καὶ τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς Σχολῆς, ἐπραγματοποίησαν 5νθήμερον ἐκπαιδευτικὴν ἐκδρομὴν εἰς Κέρκυραν—Ἤπειρον—Θεσσαλίαν, ἐκτενῆ περιγραφὴν τῆς ὁποίας θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχές, ἐλλείψει χώρου.

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Μαρκον Ντελῆν: Ἀρχιφύλακα. Τὸ ποίημά σας: «Τὸ στοιχειὸ» ἐνῶ μερικῶς ἔχει ἀξιόλογο ρυθμὸ καί, γενικώτερα, εἶναι δοσμένο μὲ ζηλευτὴ τεχνικὴ ἀρτιότητα, ὑστερεῖ, δυστυχῶς, στὴν κεντρικήν του ἰδέα, ποὺ μπλέκεται μέσα σὲ πολλὴ περιγραφικὴ ἀσάφεια, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παρουσιάζῃ ἕνα σκοτεινό, ἀκαταλαβίστικο σύνολο. Τέτοιες λαογραφικὲς εἰκόνες, παρμένες ἀπὸ λαϊκοὺς θρύλους, χρειάζονται πολλὴ ἐπεξεργασία γιὰ νὰ μποροῦν νὰ μιλοῦν στὸ μάτι καὶ στὴν καρδιά. Καί, μεταξὺ ἄλλων, ἀπαιτοῦν ἰδιαίτερη ἁπλότητα, δροσερὴ σαφήνεια, ρωμαντικὴ γλαφυρότητα καὶ κυρίως καθαρὴ καὶ φωτισμένη φαντασία ποὺ νὰ ζωγραφίζῃ μὲ καλόγουστες πινελιές, πίνακες γαλάζιους, χαρούμενους, ζωντανούς, ποὺ νὰ τέρπουν καὶ νὰ συγκινοῦν. Ζήτημα, πεῖρας βέβαια. Ἀλλὰ καὶ ἀσκήσεως. Δοκιμᾶστε πάλι μὲ ἄλλο θέμα, πιὸ ἁπλὸ καὶ πιὸ συγκεκριμένο. Οἱ ἱκανότητες δὲν σᾶς λείπουν. Ἔχετε ὅλη τὴν δυνατότητα νὰ διακριθῆτε στὴν ποίηση. Σᾶς τὸ εὐχόμαστε. Καὶ περιμένουμε μιὰ καινούργια ἐργασία σας, κατάλληλη γιὰ τὸ περιοδικό μας. Ὅπως δήποτε σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ συνεργασία σας.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.